

INSTITUT PRO KRIMINOLOGII A SOCIÁLNÍ PREVENCI

**ZKUŠENOSTI OBYVATEL ČESKÉ REPUBLIKY
S NĚKTERÝMI DELIKTY
- výsledky viktimologického výzkumu**

PhDr. Milada Martinková, CSc.

Text neprošel jazykovou korekturou a je určen pro studijní účely

Neprodejné

Praha 2007

Sběr dat v terénu pro tento výzkum finančně zabezpečil Republikový výbor pro prevenci kriminality.

ISBN 978-7338-064-9

© Institut kriminologie a sociální prevence, 2007
www.kriminologie.cz

Obsah

Úvod

Cíle výzkumu, použité metody, soubor respondentů

Získané poznatky

Delikty, které se staly osobně respondentovi a/nebo členům jeho rodiny

Oběti krádeže automobilů používaných pro soukromé účely

Oběti krádeže věci z aut, které byly používány pro soukromé účely

Oběti krádeže motocyklů, mopedů, skútrů

Oběti krádeže jízdnic kol

Oběti vloupání do obydlí

Oběti vloupání do rodinných rekreačních chat/chalup

Delikty, které se staly osobně respondentovi

Oběti loupežného přepadení (vč. pokusu o loupež)

Oběti krádeže osobní věci

Oběti sexuálně motivovaných deliktů

Oběti fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím

Oběti podvodu na spotřebiteli

Osoby, které se setkaly s požadavkem úplatku či jeho zjevným očekáváním

Vnímání míry úplatkářství mezi úředníky nebo zaměstnanci respondenty

Posouzení respondenty skutečnosti, jak s nimi zacházejí úředníci, kteří jim mají poskytovat službu, na kterou respondenti mají ze zákona právo

Názor respondentů na práci policie a zkušenosti respondentů s některými projevy kriminality

Strach respondentů z kriminality

Posouzení kontroly kriminality policií respondenty

Setkání se respondentů s problémy spojenými se zneužíváním drog

Vnímání pravděpodobnosti vloupání do svých obydlí respondenty

Způsoby zabezpečení obydlí respondenty proti vloupání

Vlastnictví střelných zbraní v rodinách/domácnostech respondentů

Viktimizace respondentů více delikty

Některé údaje týkající se viktimizace obyvatel ve vyšších územně správních celcích České republiky

Obavy respondentů z kriminality, obavy z vloupání do obydlí, setkávání se s problematikou drog, hodnocení kontroly kriminality policií v místě bydliště respondentů

Ohlašování deliktů, kterých se respondenti stali oběťmi, policii

Souhrn hlavních poznatků a závěr

Resumé

Summary

Přílohy č. 1- 30

ÚVOD

Poznatky o obětech kriminality jsou v současnosti v některých zemích považovány za nezbytnou součást údajů o kriminalitě, a to nejen na území celých států, ale někde dokonce i jejich jednotlivých oblastí. Údaje získané při viktimologických výzkumech jsou považovány za ukazatel toho, jak zažívá a reflektuje kriminalitu obyvatelstvo. Jsou alternativním zdrojem informací o kriminalitě vedle záznamů policie¹. Údaje získané od obětí trestné činnosti poskytují další důležité informace o kriminalitě, kterou zakouší široká veřejnost, o míře nahlášenosti kriminality policii, o zkušenosti obětí zločinu s policií, o obavách z kriminality a používání preventivních aktivit vůči projevům kriminality obyvatelstvem. Pokud sběr takovýchto dat mezi obyvateli států probíhá standardizovanými metodami a navíc opakovaně, je zdrojem údajů o zločinu svého druhu v jednotlivých státech, nabízí srovnání v čase, a pokud je prováděn ve více zemích, nabízí srovnání i mezi jednotlivými zeměmi².

Obětem kriminality se tak postupně dostává celosvětově pozornosti nejen s ohledem na to, že to jsou jedinci, kteří jsou sociálně nežádoucími aktivitami poškozovány a náleží jim příslušná pozornost a péče, ale i proto, že představitelé některých zemí si začínají uvědomovat, že k získání údajů o kriminalitě, a to rovněž té latentní (tedy té, která policii nebyla nahlášena poškozenými, či kterou policie sama neobjevila a zůstala před ní skryta), lze do značné míry dospět právě také dotazováním mezi obyvatelstvem – a zde hlavně dotazováním osob, které se obětmi kriminality staly. Důležitost údajů získaných při viktimologických výzkumech dokládá v poslední době mimo jiné i snaha Evropské unie zajistit do budoucna pravidelné provádění tohoto druhu výzkumů jednotnou metodikou v jednotlivých členských státech pro pravidelná statistická vykazování zjištěných dat³.

Zde předkládaná zpráva přináší údaje získané z viktimologického výzkumu, který proběhl mezi obyvateli České republiky v roce 2006. Je dalším příspěvkem k získávání aktuálních údajů o obětech trestné činnosti na území celého našeho státu a navazuje na některá dřívější šetření v této oblasti⁴.

¹ Jan van Dijk: The ICVS and Beyond: Developing a Comprehensive Set of Crime Indicators. In: Aromaa, K., Viljanen, T. (Eds.): International Key Issues in Crime Prevention and Criminal Justice. HEUNI, Helsinki, 2006.

² Snad dosud nejvýznamnějších výzkumů obětí kriminality na mezinárodní úrovni (ICVS) se zúčastnila i naše republika. První mezinárodní výzkum obětí kriminality proběhl poprvé v ČR v roce 1992 (v rámci bývalého Československa) na souboru cca 1700 osob, dále potom v roce 1996 na souboru 1469 respondentů. Obě šetření se týkala osob ve věku 16 let a více z celé republiky. Mezinárodní výzkum v roce 2000 se uskutečnil na souboru 1500 osob starších 16 let a byl realizován jen v hlavním městě republiky v Praze. Všechny uvedené výzkumy probíhaly podle jednotné metodiky vypracované UNICRI.

³ Heiskanen, M., Viuhko, M.: Eurostat and the Emerging Victimization Survey Standard. The Stockholm Criminology Symposium 2007, Stockholm, June 4-6, 2007.

⁴ Viz např. Válková, J.: Výzkum obětí trestného činu. In: Válková, J. (ed.): Oběti trestného činu, IKSP, Praha 1998; Martinková, M.: Oběti některých kriminálních deliktů v ČR v r. 2004. IKSP, Praha 2006 a další.

CÍLE VÝZKUMU, POUŽITÉ METODY, SOUBOR RESPONDENTŮ

Výzkum, jehož výsledky zde prezentujeme, byl zaměřen na zjištění viktimizace obyvatel České republiky vybranými druhy deliktů a byl zaměřen na zjištění:

1. kolik dotázaných osob se stalo oběťmi sledovaných deliktů a/ během pětiletého období, které předcházelo dotazování (2002 – 2006) a b/ během 12 měsíců, které předcházely dotazování (tj. období listopad 2005- listopad 2006)
2. kolikrát oběti během sledovaného jednoho roku (12 měsíců) byly viktimizovány jednotlivými zkoumanými delikty opakovaně
3. zda respondenti byli viktimizováni během sledovaných pěti let i více zkoumanými delikty
4. zda některé charakteristiky respondentů měly souvislost se skutečností, že se respondenti stali oběťmi zkoumaných deliktů (věk respondentů, velikost místa bydliště, vzdělání, pohlaví)
5. na zjištění některých dalších údajů týkajících se deliktů (např. kde k deliktům došlo, kolik bylo pachatelů, zda byli pachatelé vyzbrojeni, zda je oběti znaly, k jakým škodám na majetku, zdraví došlo apod.)
6. na zjištění, do jaké míry respondenti nahlašují policii delikty, kterých se stali oběťmi (tedy na získání údajů týkajících se latentní kriminality)
7. na zjištění některých dalších skutečností vztahující se k policii (spokojenost obětí s prací policie po nahlášení deliktu, důvody nahlášení deliktů policii oběťmi, důvody nenahlášení deliktů policii, názor respondentů na kontrolu kriminality policií v místě bydliště dotázané osoby apod.)
8. na zjištění některých údajů obecnějšího rázu vztahujících se ke kriminalitě (obavy respondentů z kriminality, setkání se respondentů s problémy spojenými se zneužíváním drog apod.)

Při výzkumu byl použit dotazník vytvořený UNICRI⁵, který je užíván při mezinárodních výzkumech obětí trestné činnosti /ICVS/. Se souhlasem mezinárodního koordinátora výzkumu byl dotazník poněkud přizpůsoben našim potřebám. (Z dotazníku byly vypuštěny především vzhledem k časové náročnosti dotazování dotazy týkající se vandalismu na autech a pokusu o vloupání do obydlí. Byl přidán dotaz týkající se vloupání do rodinných rekreačních chat/chalup a bylo vypuštěno několik obecněji formulovaných dotazů

⁵ United Nations Interregional Crime nad Justice Research Institute (UNICRI)

vztahujících se ke kriminalitě. Také rozsah identifikačních údajů o respondentech byl poněkud redukován.)

Dotazy na respondenty se týkaly následujících deliktů:

A/ proti domácnosti (delikty se mohly stát nejen respondentovi, ale i členům jeho rodiny)

- krádež auta
- krádež věci z auta
- krádež motocyklu, skútru, mopedu
- krádež jízdního kola
- vloupání do obydlí (dům, byt vč. sklepa - ne chata nebo chalupa)
- vloupání do chaty/chalupy (vč. sklepa, garáže, kůlny a jiných objektů, které k chatě/chalupě patří)

B/ proti osobě respondenta

- loupež (vč. pokusu)
- krádež osobního majetku (který osoba měla na sobě nebo při sobě)
- sexuálně motivované delikty
- fyzické napadení/ vyhrožování fyzickým násilím
- podvody na spotřebiteli
- úplatkářství

Dotazované osoby odpovídaly na to, zda se setkaly s určitým deliktem 1/ během období „posledních“ 5 let (období 2002 – 2006) a 2/ během 12 měsíců, které předcházely provedení dotazování mezi respondenty.

Pokud byla dotázaná osoba viktimizována určitým deliktem vícekrát, vypovídala při dotazování o posledním incidentu.

Výzkum byl proveden na reprezentativním souboru 3082 respondentů starších 15 let žijících v celé ČR. Soubor respondentů byl získán stratifikovaným vícestupňovým výběrem a byl reprezentativní v ukazatelích: věk, pohlaví, vzdělání, velikost místa bydliště, vyšší územně správní celek (kraj). Byly též zjišťovány některé dalších charakteristiky respondentů (např. počet členů domácnosti, typ bydlení respondenta apod. – podrobnější údaje viz přílohy č. 1- 11, č. 13).

Výzkum byl proveden v rámci osobních rozhovorů tazatelů s respondenty (face to face). Dotazování proběhlo v listopadu 2006. Dotazování v terénu provedla profesionální firma GfK. Sběr dat dotazníkem finančně zabezpečil Republikový výbor pro prevenci kriminality.

Získaná data byla zpracována pomocí třídění prvního a druhého stupně a byla též použita metoda chí-kvadrát⁶. Jako statisticky významné byly hodnoceny závislosti na hladině významnosti 0,05 a nižší.

Při výzkumu jsme měli snahu zachovat charakter obdobných šetření, která se uskutečnila při mezinárodních výzkumech obětí kriminality v roce 1996 a 2000. Některé proměnné byly proto sledovány především v návaznosti na tyto výzkumy a nikoli proto, že by to vyžadoval charakter deliktů, jejichž oběťmi se respondenti stali (např. u krádeží aut věk, pohlaví, vzdělání poškozených osob jsou jen doplňujícími údaji, protože lze předpokládat, že krádež auta bývá ovlivněna spíše typem auta, jeho stářím, poptávkou na trhu apod.).

Na následujících stránkách uvádíme poznatky o obětech jednotlivých ve výzkumu sledovaných deliktů, dále poznatky týkající se obecněji problematiky kriminality a údaje o viktimizaci respondentů více delikty. Nakonec uvádíme souhrn získaných poznatků. V přílohách jsou uvedeny tabulky se získanými údaji o obětech deliktů, na které jsme soustředili pozornost, aby bylo možné je mezi sebou lépe porovnávat.

⁶ Na tomto místě bych chtěla poděkovat Mgr. O. Štěchovi za pomoc při statistickém zpracování dat.

ZÍSKANÉ POZNATKY

Delikty, které se staly osobně respondentovi a/nebo členům jeho rodiny

OBĚTI KRÁDEŽE AUTOMOBILŮ POUŽÍVANÝCH PRO SOUKROMÉ ÚČELY

*Během sledovaného pětiletého období (2002-2006) se stalo obětmi krádeže auta **9,4 %** respondentů /popřípadě členů jejich rodiny/, kteří vlastnili auta užívaná pro soukromé účely, resp. užívali auta firemní pro soukromé účely (221 osob)⁷ – viz příloha č. 12a.*

Pro soukromé účely rodiny užívalo v ČR auto vlastní či firemní 76,6 % z 3082 dotázaných (2361 osob). Domácnosti zhruba tří čtvrtin z 2361 uvedených majitelů/uživatelů automobilů ve zkoumaném období používaly jedno auto (73,8 %, 1742 osob), dvě auta používalo 22,2 % domácností (524 osob), tři auta 3,1 % domácností (74 osob). Čtyři a více automobilů využívalo pro soukromé záležitosti 0,6 % domácností (14 osob).

Automobil⁸ byl jejich majitelům/uživatelům nejčastěji odcizen, a to zhruba ve třetině případů, během výše uvedených pěti let, přímo v místě bydliště, např. na příjezdové cestě, v garáži apod. (36,2 %, 80 osob). Dále bylo auto odcizeno 21,7 % jeho majitelů/uživatelů v bezprostřední blízkosti bydliště (48 osob) a 18,6 % někde ve městě nebo obci, kde jedinci žili (41 osob). Jinde v ČR o auto přišla zhruba desetina o auto okradených jednotlivců (11,3 %, 25 osob). Na pracovišti bylo okradeno o sledovaný dopravní prostředek 5,9 % obětí (13 jedinců) – viz příloha č. 16a.

Více jak polovina z poškozených ukradené auto zpět nezískala (57,5 %, 127 osob) a více jak třetině obětí bylo auto vráceno zpět (36,2 %, 80 osob). 6,3 % o automobil okradených se nevyjádřilo, zda auto získalo zpět (14 osob). Zcizení automobilu vnímaly více jak dvě třetiny obětí jako velmi závažnou událost (68,8 %, 152 osob). Za docela závažnou mělo tuto krádež 22,6 % poškozených (50 osob), za ne až tak závažnou ji považovalo 2,3 % z nich (5 osob) – viz příloha 15 a.

Jak je patrné z přílohy č. 17a a grafu č. 1, zcizení automobilu ohlásilo policii 87,8 % obětí (194 osob). Jen malá část poškozených jedinců krádež auta policii nenahlásila (3,6 %, 8 osob). 8,6 % obětí se k otázce, zda krádež auta nahlásila policii nebo ne, nevyjádřilo (19 osob).

Z údajů, které jsme při výzkumu získali, bylo rovněž patrné, že obětí krádeže auta bylo signifikantně více mezi jejich majiteli/uživateli žijícími ve městech s více jak 20 tisíci

⁷ Jednalo se, jak již bylo výše uvedeno, o osoby, které buď krádeží byly poškozeny osobně (tj. krádež se stala přímo jim) a/nebo byl okraden někdo z členů jejich rodiny. Obdobná situace pak byla i u dále uváděných deliktů; krádež věci z auta, krádež motocyklu, mopedu, skútru, krádež jízdního kola, vloupání do obydlí a vloupání do chat/chalup. Pojem rodiny nebyl v dotazníku blíže specifikován.

⁸ Typ, rok výroby ukradeného vozidla nebyly při výzkumu zjišťovány.

obyvateli než mezi těmi, kteří žili ve městech a obcích menších (do 20 tisíc obyvatel) a bylo jich více i mezi staršími majiteli/uživateli auta (nad 30 let) než těmi mladšími (do 30 let).

Mezi majiteli/uživateli automobilů z měst s více jak 20 tisíci obyvateli bylo zaznamenáno 13,6 % obětí krádeže aut (137 osob). Mezi jedinci z obcí a měst o velikosti do 20 tisíc obyvatel užívajícími automobil bylo zjištěno „jen“ 6,3 % obětí krádeže tohoto dopravního prostředku (84 osob). (Mezi obyvateli velkoměst bylo o auto okradeno dokonce 15,3 % jejich majitelů/uživatelů/.) Mezi majiteli/uživateli aut nad 30 let věku se stalo obětmi krádeže automobilu 10,8 % z nich (174 osob), mezi jedinci mladšími /do 30 let/ 6,4 % (47 osob).

Mezi majiteli/uživateli aut obou pohlaví a zkoumaných kategorií vzdělání bylo zjištěno obdobné množství jedinců, kteří vypověděli, že jim auto bylo zcizeno. Rozdíly nebyly signifikantní.

Mezi majiteli/uživateli aut mužského pohlaví se jich stalo obětmi krádeže automobilu 10,9 % (123 osob), mezi osobami ženského pohlaví 8,6 % (96 osob). Mezi majiteli/uživateli s nižším vzděláním /tj. bez maturity/ bylo zaznamenáno 8,7 % obětí zcizení automobilu (71 osob), mezi majiteli/uživateli se vzděláním vyšším /tj. alespoň s maturitou/ 9,8 % (150 osob).

Během jednoho roku (tj. v období listopad 2005 až listopad 2006) bylo krádeží auta poškozeno **2,8 %** jedinců z dotázaných 2361 majitelů/uživatelů aut (67 osob). Z těchto osob, které přišly o automobil, jich 86,6 % bylo o auto okradeno jednou (58 osob), 11,9 % dvakrát (8 osob). Jedna osoba se k frekvenci krádeže automobilu nevyjádřila (1,5 %) – viz příl. č. 14a.

OBĚTI KRÁDEŽE VĚCI Z AUT, KTERÉ BYLY UŽÍVÁNY PRO SOUKROMÉ ÚČELY

Okradeno o věci z auta ***během období pěti let*** (2002-2006) bylo **30,8 %** vlastníků/uživatelů automobilu, případně členů jejich rodiny (728 osob z 2361 majitelů/uživatel aut) - viz příloha č. 12a.

Krádeže se týkaly věcí, které byly ponechány v autě nebo se jednalo o nějaké součásti automobilu (autorádia, rezervy, stěrače apod.). Otázka se netýkala záměrného poškození či zničení některých dílů auta. Výše způsobené škody ani způsob zabezpečení vozidel zjišťovány nebyly.

K poškození majitelů/uživatelů automobilů krádežemi věcí z auta došlo nejčastěji v blízkosti domova (26,0 %, 189 osob), přímo v bydlišti (24,2 %, 176 osob) a někde ve městě či obci, ve kterých poškození žili (22,5 %, 164 osob). Méně osob okradených o předměty z auta pak přišlo o majetek někde jinde v republice (14,6 %, 106 osob), na pracovišti (7,0 %, 51 osob) a také v zahraničí (1,9 %, 14 osob) – viz blíže příloha č. 16a.

Krádež věcí z automobilu považovalo za velmi závažnou událost 14,0 % obětí (102 osob), 37,4 % z nich ji považovalo za docela závažnou (272 osob) a 42,2 % za ne až tak závažnou (307 osob) - viz příloha č. 15a.

Policii nahlásilo zcizení věcí z auta 63,2 % poškozených (460 jedinců). Téměř třetina o věci z auta okradených osob policii incident nenahlásila (32,1 %, 234 osob) a 4,7 % poškozených se nevyjádřilo, zda incident policii nahlásilo či nikoli (34 osob) - viz příloha č.17a.

Mezi hlavní důvody nahlášení policii krádeží věcí z auta výše uvedenými 460 poškozenými patřilo především přání získat zpět zcizené věci (27,2 % odpovědí, 286 osob) a požadavek, aby byl pachatel chycen a potrestán (23,0 % odpovědí, 242 osob). Dále zde hrálo velkou roli i přesvědčení obětí, že by se vážné události měly hlásit (18,0 % odpovědí, 189 osob). Rovněž se mezi pohnutkami objevila nutnost mít potvrzení o krádeži od policie pro pojišťovnu (16,8 % odpovědí, 177 osob). Mezi dalšími důvody nahlášení pak patřilo přání postižených zabránit opakování deliktu (9,6 % odpovědí, 101 osob) a také, ale již poněkud méně často, snaha získat pomoc (3,9 % odpovědí, 41 osob) - viz též příloha č. 19.

Jak ukazuje graf č. 9 a příloha 18, spokojenost s prací policie vyjádřilo 42,0 % o věci z auta okradených jedinců, kteří incident policii nahlásili (193 osob). Nespokojena s prací policie byla téměř polovina z obětí uvedeného deliktu, která se na policii obrátila (47,6 %, 219 osob). Desetina poškozených, která incident nahlásila, se ke spokojenosti s prací policie nevyjádřila (10,4 %, 48 osob).

Mezi hlavní důvody nespokojenosti s prací policie zmíněných 219 obětí, které incident uvedené instituci nahlásily, patřila skutečnost, že policisté nenalezli, případně nezatkli pachatele deliktu (29,4 % odpovědí, 145 osob), dále že nenašli majetek oběti (27,9 % odpovědí, 138 osob) a že neudělali vše, co mohli (16,8 % odpovědí, 83 osob). Další důvody nespokojenosti s prací policie se vyskytly v menší míře. Patřily sem zkušenosti postižených, že policii událost, která je postihla, nezajímala (8,7 % odpovědí 43 osob), že policisté přijeli k události pozdě (6,3 % odpovědí, 31 osob) a že se k obětem nechovali dobře (4,2 % odpovědí, 21 osob) - viz též příloha č. 20.

Mezi nejčastější důvody, proč 234 osob okradených o věci z auta policii delikt nenahlásilo, patřil názor, že policie s událostí stejně nic neudělá (26,8 % odpovědí, 100 osob), dále dojem obětí, že byl nedostatek důkazů (21,7 % odpovědí, 81 osob) a také jejich přesvědčení, že nešlo o nic závažného (20,9 % odpovědí, 78 osob). Méně často pak bylo uváděno, že policie k události nebyla potřeba (10,2 % odpovědí, 38 osob). Část okradených uvedla, že nenahlásila

incident policii proto, že nebyla pojištěna (8,3 % odpovědí, 31 osob). Další méně často uváděné důvody lze nalézt v příloze č. 21.

Ze získaných údajů bylo rovněž možné vyvodit, že obětí krádeží věcí z aut bylo signifikantně více mezi majiteli/uživateli automobilů z větších měst (nad 20 tisíc obyvatel) než těch menších, mezi majiteli/uživateli aut starších věkových ročníků (nad 30 let) než mladších, více mezi majiteli/uživateli aut mužského pohlaví než pohlaví ženského a vyššího dosaženého vzdělání (minimálně s maturitou) než vzdělání nižšího.

Mezi majiteli/uživateli aut z měst a obcí s méně jak 20 tisíci obyvateli bylo zjištěno 25,4 % obětí krádeže věcí z automobilů (340 osob) a mezi majiteli/uživateli aut z měst nad 20 tisíc 38,6 % (388 osob). Bylo také zřejmé, že nejvíce osob, a to téměř polovina, bylo okradeno o věci z auta mezi majiteli/uživateli aut z velkoměst (46,0 %, 207 osob).

Mezi majiteli/uživateli automobilu mužského pohlaví se s krádežemi věcí z aut setkala 33,6 % jedinců (390 osob) a mezi majiteli/uživateli ženského pohlaví 29,1 % (325 osob). Pokud jde o věk osob okradených o věci z auta, mezi majiteli/uživateli automobilů ve věku nad 30 let bylo postiženo uvedenými krádežemi 32,9 % z nich (533 osob) a mezi majiteli/uživateli mladšími 30 let „jen“ 27,9 % (203 osob). Mezi majiteli/uživateli aut s vyšším vzděláním /tj. alespoň s maturitou/ se obětí krádeží předmětů z aut vyskytla třetina (33,1 %, 507 osob) a 27,3 % jich bylo zjištěno mezi jedinci se vzděláním nižším /tj. bez maturity/ (221 osob).

O věci z auta bylo okradeno ***během jednoho roku*** (tj. v období listopad 2005 – listopad 2006) **11,7 %** z 2361 majitelů/uživatelů aut užívaných pro soukromé účely (276 osob). Z těchto okradených osob jich 71,4 % bylo poškozeno uvedenými krádežemi věcí jednou (197 osob), více jak pětina dvakrát (22,8 %, 63 osob) a 5,1 % tři a čtyřikrát (14 osob). Dva vlastníci/uživatelé automobilů se k frekvenci zcizení jejich majetku nevyjádřili (0,7 %, 2 osob) – viz příloha 14a.

OBĚTI KRÁDEŽE MOTOCYKLŮ, MOPEDŮ, SKÚTRŮ

Během sledovaného pětiletého období (2002-2006) bylo o motocykl, skútr či moped okradeno **12,0 %** z 460 majitelů/uživatelů uvedených dopravních prostředků /případně členů jejich rodiny/ (55 osob) – viz příloha č. 12a.

Pro soukromé účely byl během pěti zkoumaných let v ČR používán motocykl, skútr či moped 14,9 % z 3082 dotázaných osob (tj. 460 osobami). Jednalo se o vlastníky tohoto dopravního prostředku nebo o uživatele tohoto firemního dopravního prostředku pro soukromé účely.

Mezi 460 vlastníky/uživateli motocyklů, skútrů, mopedů bylo 83,0 % těch, kteří používali jeden takovýto dopravní prostředek (382 osob), 8,9 % dva (41 osob) a 2,8 % tři a více (13 osob). Zbývající respondenti se nevyjádřili kolik sledovaných dopravních prostředků používali (5,2 %, 24 osob).

O motorku, skútr či moped⁹ bylo v rámci sledovaných pěti let nejvíce jejich majitelů/uživatelů, a to téměř 40 %, okradeno v blízkosti domova (38,2 %, 21 osob), dále asi čtvrtina přímo ve svém bydlišti (25,5 %, 14 osob). Méně majitelům/vlastníkům se jmenované dopravní prostředky ztratily někde v obci či městě, kde bydleli (16,4 %, 9 osob), na pracovišti (10,9 %, 6 osob), případně jinde v naší republice (3,6 %, 2 osoby) - viz příloha č. 16a.

Krádež motocyklu, mopedu, skútru byla hodnocen jako velmi závažný incident třetinou okradených (32,7 %, 18 osob). Za docela závažný ho označila polovina poškozených majitelů/uživatelů (50,9 %, 28 osob) a za ne až tak závažný desetina okradených (10,9 %, 6 osob) – viz příloha č. 15a.

Téměř 90 % majitelů/uživatelů motorek, skútrů, mopedů, kterým byl zcizen tento dopravní prostředek, nahlásilo krádež policii (89,1 %, 49 osob). Událost nenahlásilo 5,5 % poškozených (3 osoby) a právě tolik se jich k nahlášenosti incidentu policii nevyjádřilo - viz příloha č. 17a.

Na základě získaných údajů můžeme rovněž konstatovat, že majitelů/uživatelů motorek, skútrů či mopedů, které někdo okradl o tyto dopravní prostředky, bylo signifikantně více mezi jedinci žijícími ve městech s více jak 20 tisíci obyvateli (21,3 %, 27 osob) než mezi jedinci z měst a obcí menších (8,5 %, 28 osob). Nebyly shledány statisticky významné rozdíly ve výskytu osob poškozených uvedenými krádežemi mezi vlastníky/uživateli motorek ve sledovaných kategoriích věku a vzdělání a mezi muži a ženami.

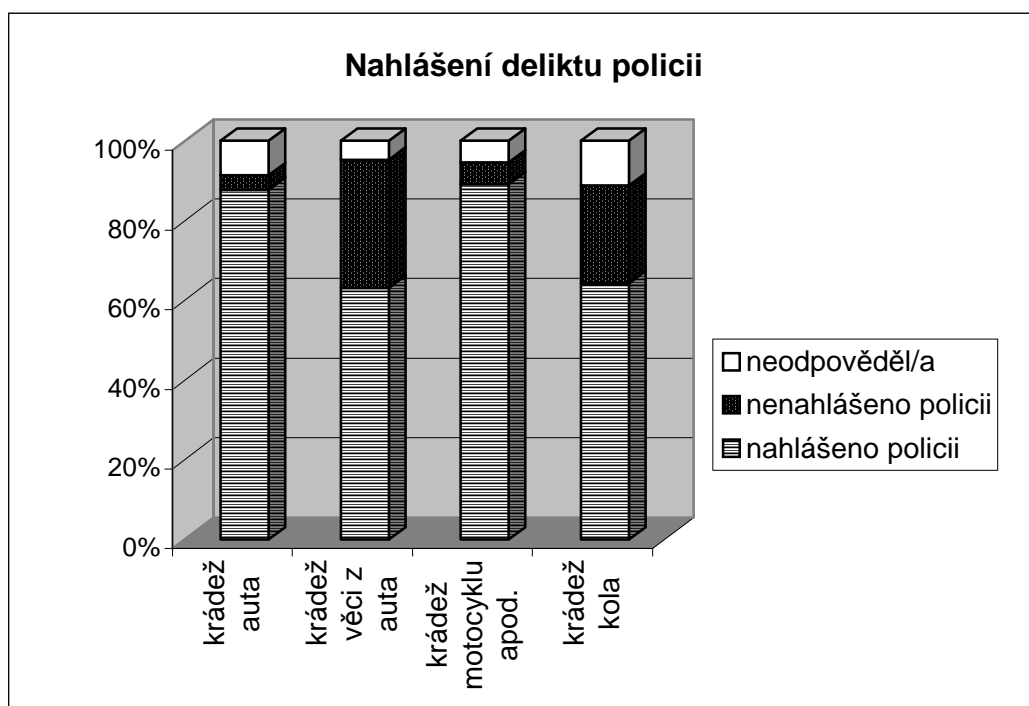
Zcizení motorky, skútru či mopedu tak uvedlo mezi jejich majiteli/uživateli mužského pohlaví 12,4 % (30 osob), mezi majiteli/uživateli ženského pohlaví 11,5 % (23 osob). Mezi majiteli/uživateli sledovaných dopravních prostředků ve věku do 30 let bylo zjištěno 12,9 % obětí krádeží (21 osob) a mezi staršími 30 let 11,6 % (34 osob). Poškozených krádeží uvedených vozidel bylo 10,0 % mezi vlastníky/uživateli s nižším vzděláním /tj. neměli maturitu/ (19 osob) a 13,6 % mezi vlastníky/uživateli se vzděláním vyšším /tj. minimálně s maturitou/ (36 osob).

⁹ Typ, rok výroby ukradeného vozidla nebyly zjišťovány

Během jednoho roku (tj. v období listopad 2005 až listopad 2006) bylo o motorku, skútr, moped okradeno **4,4 %** z 460 jejich majitelů/uživatelů (20 osob). Většina z těchto poškozených byla okradena jednou (85,0 %, 17 osob), nicméně 15,0 % z nich bylo o tato vozidla okradeno dvakrát (3 osoby) – viz příloha č. 14a.

Graf č. 1

Nahlášení deliktu policii, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let (2002-2006). Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. N=3082; z nich a/ majitelů/uživatelů aut n=2361, b/ majitelů/uživatelů motocyklů atd. n=460, c/ majitelů/uživatelů bicyklů n=2444

OBĚTI KRÁDEŽE JÍZDNÍCH KOL

Během období pěti let (2002-2006) se oběťmi krádeže jízdního kola stalo **26,4 %** z 2444 majitelů/uživatelů tohoto dopravního prostředku /nebo členů jejich rodiny/ (644 osob) – viz příloha č. 12a.

Za vlastníky/uživatele jízdního kola byli považováni i jedinci, kteří kolo nevlastnili, ale disponovali koly, která byla rodině zapůjčena k dočasnému využívání např. pro dorůstající děti v rodině apod. Takovýchto vlastníků/uživatelů kol bylo mezi 3082 respondenty 2444 osob (79,3 %). Během sledovaných pěti let využívaly domácnosti, ve kterých žili vlastníci/uživatelé jízdního kola, nejčastěji kola dvě (37,9 %, 926 rodin), dále kolo jedno 23,3 % (569 rodin), tři kola 21,0 % (514 rodin). Více kol než čtyři užívalo 17,0 % rodin vlastníků/uživatelů bicyklů (416 domácností).

O bicykl bylo okradeno nejvíce poškozených přímo v místě jejich bydliště, a to více jak třetina z nich (39,6 %, 255 osob), dále v blízkosti domova (22,5 %, 145 osob) a někde v městě či obci, kde okradení cyklisté žili (18,6 %, 120 osob). Méně jedincům než v předcházejících případech bylo kolo zcizeno na pracovišti (4,7 %, 30 osob), jinde v ČR (3,7 %, 24 osob) nebo v zahraničí (0,5 %, 3 osoby) – viz příloha č. 16a.

Zcizení jízdního kola bylo považováno za velmi závažnou událost 15,2 % okradenými (98 osob). Za docela závažný tento incident měla téměř polovina poškozených krádeží jízdního kola (46,3 %, 298 osob) a za ne až tak závažný ho považovala asi čtvrtina z nich (26,1 %, 168 osob) – viz příloha č. 15a.

Jak je patrné z údajů v příloze č. 17a, krádež jízdního kola ohlásily policii téměř dvě třetiny okradených majitelů/uživatelů tohoto dopravního prostředku (64,3 %, 414 osob), zhruba čtvrtina z nich krádež neohlásila (24,5 %, 158 osob). K nahlášení krádeže kola policii se nevyjádřila asi desetina poškozených osob (11,2 %, 72 osob).

Osoby poškozené krádežemi jízdních kol byly signifikantně více zastoupeny mezi jejich vlastníky/uživateli bydlícími ve větších městech než mezi vlastníky/uživateli kol, kteří žili v obcích a městech menších. Konkrétně mezi majiteli/uživateli bicyklů z měst s více jak 20 tisíci obyvateli bylo krádežemi kol postiženo 31,5 % jedinců (310 osob), mezi majiteli/uživateli kol z obcí a měst s méně jak 20 tisíci obyvateli jich byla necelá čtvrtina (23,1 %, 334 osob). Bylo zřejmé, že čím místo bydliště majitelů/uživatelů kola bylo větší, tím se mezi nimi vyskytlo více osob postižených krádežemi tohoto dopravního prostředku.

Na druhou stranu nebyly patrné statisticky významné rozdíly ve výskytu o kola okradených osob mezi jejich vlastníky/uživateli mladších a starších věkových ročníků, mezi těmi se vzděláním vyšším a nižším a mezi vlastníky/uživateli bicyklů obou pohlaví.

Mezi vlastníky/uživateli kola do 30 let věku se stalo oběťmi zcizení bicyklu 27,4 % z nich (217 osob), mezi staršími 30 let 26,1 % (427 osob). Mezi vlastníky/uživateli kola s nižším vzděláním /tj. bez maturity/ bylo okradeno o bicykl 24,8 % jedinců (234 osob), mezi osobami s vyšším vzděláním /tj. s maturitou/ 27,6 % (410 osob). Mezi muži, kteří vlastnili či užívali jízdní kola, jich bylo poškozeno krádeží tohoto dopravního prostředku 27,0 % (314 osob), mezi ženami 25,8 % (307 osob).

Během jednoho roku (tj. v období listopad 2005 až listopad 2006) se oběťmi krádeže kola stalo **9,0 %** z 2444 majitelů/uživatelů kola (221 osob). Z nich 85,1 % jich o kolo krádeží přišlo jednou (188 osob), 10,9 % dvakrát (24 osob). Jedna osoba (0,4 %) byla okradena o

kolo třikrát a jedna čtyřikrát (po 0,4 %). K frekvenci zcizení kola se nevyjádřilo 3,2 % o bicykl okradených jedinců (7 osob) – viz příloha č. 14a.

OBĚTI VLOUPÁNÍ DO OBYDLÍ

Jednalo se o vloupání do bytu či domu respondenta, včetně vloupání do sklepa. Vloupání se netýkalo garáží, kůlen apod., ani rodinných rekreačních chat a chalup.

Oběťmi vloupání do obydlí se stalo **během sledovaného období pěti let (2002-2006) 13,1 %** z 3082 respondentů (403 osob) – viz příloha č. 12b.

Téměř 80 % obětí vloupání do obydlí uvedlo, že jim při incidentu bylo něco ukradeno (79,2 %, 319 obětí), 14,1 % obětí uvedlo, že jim nic odcizeno nebylo (57 osob). Skutečnost, zda došlo ke krádeži při vloupání do bytu nebo domu, nevedlo 6,7 % obětí (27 osob).

Vloupání do obydlí vnímalo jako velmi závažný delikt 30,8 % jeho obětí (124 osob). Více jak třetina poškozených považovala vloupání do obydlí za docela závažný incident (36,5 %, 147 osob) a asi čtvrtina za ne až tak závažný (24,3 %, 98 osob) - viz příloha 15b.

Nejčastěji byla okradeným obětí vloupání do obydlí (319 osob) odcizena elektronika (televize apod.) (17,6 % odpovědí, 93 osob), dále peněžní hotovost (13,6 % odpovědí, 72 osob), náradí a zahradnické příslušenství (11,7 %, 62 osob), jízdní kola (10,4 % odpovědí, 55 osob), šperky, cennosti z drahých kovů (10,2 % odpovědí, 54 osob). Další kategorie ukradených předmětů viz tabulka č. 1.

Z údajů uvedených v tabulce č. 2, která uvádí subjektivní odhad hodnoty ukradených věcí při krádeži vloupáním do obydlí, je patrné, že více jak čtvrtina okradených obětí odhadla škody způsobené krádežemi při vloupání do obydlí sumou vyšší než 25 tisíc (26,3 %, 84 osob) a téměř tři čtvrtiny obětí uvedly hodnotu ukradených věcí do 25 tisíc Kč (72,4 %, 231 osob). Ovšem ani tyto „nižší“ částky peněz nevypovídají nic o prožívání jedinců nejen ztráty majetku, mnohdy velmi vysoké subjektivní hodnoty, ale ani o poškození pocitu bezpečí v rámci svého domova nebo o zážitku ohrožení zdraví či života při případném přímém střetu se zlodějem.

Při vloupání do obydlí docházelo také k dalšímu poškození majetku pachateli, nejen k případným krádežím. Poškození dalšího majetku při vloupání do obydlí uvedly více jak dvě třetiny poškozených osob (68,7 %, 276 osob). Současně více jak pětina obětí vypověděla, že nic dalšího, mimo případně ukradených věcí, zloději nepoškodili (22,8 %, 92 osob). K dalším poškozením při vloupání se nevyjádřilo 8,7 % obětí (35 osob).

Tabulka č. 1

Ukradené věci při vloupání do obydlí a při vloupání do chat/chalup v ČR během let 2002-2006. Oběti vypovídaly o posledním případě vloupání, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. Oběti mohly uvést více ukradených věcí. Okradení jedinci při vloupání do obydlí: N=319, okradení při vloupání do chat/chalup: N= 254

Ukradené věci:	Počty odpovědí			
	při vloupání do obydlí		při vloupání do chaty/chalupy	
	Abs.	%	Abs.	%
Elektronika	93	17,6	102	19,5
Starožitnosti	20	3,8	46	8,8
Nářadí, zahradnické příslušenství	62	11,7	104	19,9
Potraviny	35	6,6	74	14,1
Cenné kovy, šperky	54	10,2	0	0
Doklady	7	1,3	0	0
Jízdní kolo	55	10,4	2	0,4
Sportovní vybavení	29	5,5	9	1,7
Oblečení, obuv	25	4,7	29	5,5
Hotovost peněžní	72	13,5	0	0
Náhradní díly k autu	11	2,1	0	0
Stavební materiál	7	1,3	0	0
Nábytek	16	3,0	28	5,3
Potřeby na spaní, vybavení kuchyně	0	0	68	13,0
Otop/dřevo	0	0	9	1,7
Domácí zvířectvo	0	0	3	0,6
Jiné	44	8,3	50	9,5
<i>Celkem odpovědí</i>	530	100,0	524	100,0

Hodnotu poškození majetku (mimo případných ukradených věcí) odhadly takto poškozené oběti vloupání do obydlí (276 osob) následovně. Zhruba třetina z nich poškození ocenila sumou do 1 tisíce Kč (33,7 %, 93 osob), více jak polovina částkou mezi 1 – 25 tisíci Kč (55,1 %, 152 osob). Téměř desetina obětí odhadla další škody na svém majetku při vloupání do obydlí na více než 25 tisíc korun, včetně částek nad 100 tisíc korun (9,8 %, 27 osob). (Podrobněji viz dále tabulka č. 3.)

Jak je zřejmé z přílohy č. 17b a grafu č. 2, na policii ohlásily vloupání do obydlí zhruba tři čtvrtiny poškozených (76,7 %, 309 osob), 15,6 % obětí vloupání nenahlásilo (63 osob). K nahlášení deliktu policii se nevyjádřilo 7,7 % obětí vloupání do obydlí (31 osob).

Mezi nejčastější důvody nahlášení policii vloupání do obydlí 309 obětmi patřilo přání poškozených, aby pachatel byl chycena a potrestán (22,7 % odpovědí, 190 osob), dále zde sehrálo roli přání obětí získat zpět ukradené věci (21,2 %, 178 osob) a přesvědčení poškozených, že vážné události a trestné činy se mají nahlásit (18,9 %, 158 osob). Mezi dalšími dosti často uváděnými pohnutkami se objevily rovněž, a to v podstatě ve stejném množství, vůle postižených osob zabránit opakování vloupání a také kvůli pojišťovně (první důvod 16,3 % odpovědí /137 osob/, druhý důvod 16,5 % odpovědí /138 osob/). Snaha po

získání pomoci se vyskytla jako důvod nahlášení méně často (3,8 % odpovědí, 32 osob) - viz v též příloha č. 19.

Tabulka č. 2

Hodnota ukradených věcí při vloupání do obydlí a při vloupání do chat/chalup v ČR během let 2002-2006. Oběti vypovídaly o posledním případě vloupání, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. Okradené oběti vloupání do obydlí: N=319, okradené oběti vloupání do chat/chalup: N=254

Výše škody v Kč způsobená obětí:	Oběti, kterým bylo vykradeno obydlí		Oběti, kt. byla vykradena chata nebo chalupa	
	Abs.	%	Abs.	%
Méně než 1 000	25	7,8	29	11,4
1000 až 3000	38	11,9	37	14,6
3000 až 5000	47	14,7	32	12,6
5000 až 10 000	56	17,6	49	19,3
10 000 až 25 000	65	20,4	45	17,7
25 000 až 50 000	36	11,3	34	13,4
50 000 až 100 000	31	9,7	16	6,3
100 000 až 200 000	10	3,1	4	1,6
200 000 až 500 000	7	2,2	3	1,2
Více než 500 000	0	0	0	0
Neví,bez odpovědi	4	1,3	5	1,9
<i>Celkem obětí o něco okradených při vloupání</i>	319	100,0	254	100,0

Spokojenost s prací policie po nahlášení incidentu projevila zhruba polovina z 309 osob, které vloupání policii nahlásily (51,1 %, 158 osob). Nespokojeno a prací policie bylo 40,1 % poškozených, kteří se se svými problémy svěřili policii (124 osob). Ke kvalitě práce policie se v daných souvislostech nevyjádřilo 8,8 % obětí (27 osob) - viz příloha č. 18.

Jako nejčastější důvody nespokojenosti s prací policie uvádělo 124 obětí následující skutečnosti: policisté nenalezli a nezatkli pachatele (30,1 % odpovědí, 87 osob), nenašli ukradené věci (26,3 % odpovědí, 76 osob) a neudělali vše, co mohli (21,1 % odpovědí, 61 osob). Dále se objevily již méně časté důvody nespokojenosti, a to konkrétně nedostatečné informování poškozené osoby (7,6 % odpovědí, 22 osob), názor oběti, že policie dorazila na místo vloupání pozdě (5,6 % odpovědí, 16 osob), pocit poškozených osob, že policii vloupání nezajímalo (4,5 % odpovědí, 13 osob), a skutečnost, že se policisté k poškozenému jedinci nechovali dobře (3,8 % odpovědí, 11 osob). V přehledu důvody nespokojenosti s prací policie - viz příloha č. 20.

Mezi nejčastějšími důvody nenahlášení incidentu policii 63 obětmi vloupání do obydlí patřilo jednak přesvědčení postižených, že policie s celou záležitostí stejně nic neudělá (25,0 % odpovědí, 26 osob), dále že bylo málo důkazů (17,3 % odpovědí, 18 osob) a také

skutečnost, že oběti situaci vyhodnotily tak, že o nic závažného vlastně nešlo (18,3 % odpovědí, 19 osob). Mezi dalšími pohnutkami neohlášení deliktu policii bylo stejným množstvím poškozených osob uvedeno, že se domnívaly, že policie k incidentu nebyla potřeba, dále že si oběti situaci vyřešily samy, protože znaly pachatele a také, že poškození nebyli pojištěni (po 8,6 % odpovědích, po 9 osobách). Další méně časté odpovědi viz též příloha č. 21.

Služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti využilo 5,5 % osob poškozených vloupáním do obydlí (22 osob). Nevyužilo je 46,1 % obětí uvedeného deliktu (186 osob). Více jak třetina osob, kterým se někdo vloupal do obydlí, žádnou takovou organizaci neznala (38,5 %, 155 osob). Desetina obětí vloupání neuvedla, zda služeb výše uvedených organizací využila nebo ne (9,9 %, 40 osob).

Zhruba polovina z 186 poškozených vloupáním do obydlí, kteří nevyužili služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti a přitom o jejich existenci věděli, se vyjádřila, že si myslí, že by pro ně služby takové organizace byly neužitečné (52,5 %, 97 osob). Současně téměř čtvrtina z těchto obětí ale měla za to, že by pro ni tehdy tyto služby užitečné byly (23,1 %, 43 osob). Zhruba čtvrtina těchto obětí to neodvedla posoudit (24,7 %, 46 osob) – viz příloha č. 27.

Podrobnější rozbor získaných údajů nám také dovolil učinit následující poznatky o osobách, kterým se někdo vloupal do bytu či domu. Obětí vloupání do obydlí bylo signifikantně více mezi osobami s bydlištěm ve větších městech než mezi jedinci z obcí a měst menších. Dále bylo zjištěno signifikantně více obětí uvedeného deliktu mezi osobami ve věku starším /nad 30 let/ než mladším a mezi osobami se vzděláním vyšším než nižším. Statisticky významný rozdíl nebyl zaznamenán v zastoupení obětí mezi jedinci jednotlivých pohlaví.

Mezi respondenty z větších měst, tj. s více jak 20 tisíci obyvateli, bylo oběťmi vloupání do obydlí 17,4 % (235 osob), mezi obyvateli velkoměst pak to byla plná pětina. Mezi dotázanými z obcí a měst s méně jak 20 tisíci obyvateli byla oběťmi vloupání do bytu nebo domu asi „jen“ desetina z nich (9,9 %, 168 osob). Oběťmi vloupání do obydlí bylo mezi osobami se vzděláním vyšším /tj. alespoň s maturitou/ 14,3 % (265 osob), mezi osobami se vzděláním nižším /tj. bez maturity/ 11,5 % (138 osob). Mezi respondenty starších věkových ročníků /nad 30 let věku/ bylo obětí vloupání do obydlí 14,5 % (312 osob), mezi respondenty mladšími /do 30 let věku/ 10,1 % (91 osob). Poškozených uvedeným deliktem bylo mezi muži 13,3 % /192 osob/, mezi ženami taktéž 13,3 % /202 osob/).

Z přílohy č. 14b je zřejmé, že **během jednoho roku** (tj. v období listopad 2005 – listopad 2006) se stalo z 3082 dotázaných osob oběťmi vloupání do obydlí **4,0 %** respondentů (124 osob). Z nich téměř tři čtvrtiny byly oběťmi uvedeného deliktu jednou (73,4 %, 91 osob), téměř pětina dvakrát (17,7 %, 22 osob), 4,9 % třikrát (6 osob), jedna osoba pětkrát (0,8 %). Frekvenci vloupání do obydlí neuvedlo 3,2 % poškozených tímto deliktem (4 osoby).

OBĚTI VLOUPÁNÍ DO RODINNÝCH REKREAČNÍCH CHAT/CHALUP

Oběťmi vloupání do chaty/chalupy se stalo **během období pěti let** (2002-2006) **40,4 %** z 690 majitelů/uživatelů uvedených rekreačních objektů (279 osob) – viz příloha č. 12b.

Jednalo se o vloupání do chaty/chalupy, včetně vloupání do sklepa, garáže, kůlny a dalších objektů, které k chatě/chalupě patří. Mezi 3082 v ČR dotázanými jedinci bylo 22,4 % takových, kteří vlastnili rodinnou rekreační chatu /chalupu, nebo byli v rámci rodiny uživateli takového objektu (690 osob).

Většina obětí vloupání do rekreačního objektu rodiny uvedla, že jim bylo při této příležitosti něco ukradeno (91,0 %, 254 osob). Jen 7,8 % poškozených sdělilo, že při vloupání nic ukradeno nebylo (22 osob) a na otázku neodpovědělo 1,1 % obětí (3 osoby).

Jak vyplývá z údajů v příloze č. 15b, vloupání do chat/chalup bylo považováno za velmi závažný delikt více jak čtvrtinou poškozených majitelů/uživatelů uvedených objektů (26,9 %, 75 osob), 41,9 % poškozených ho považovala za docela závažný (117 osob) a 29,8 % deliktem dotčených osob za ne až tak závažný (83 osob).

Z věcí, které byly z chat a chalup ukradeny, se podle sdělení 254 okradených jednalo především o elektroniku (19,5 % odpovědí, 102 osob) a nářadí či zahradnické příslušenství (19,9 % odpovědí, 104 osob). Dále dosti často byly zcizeny potraviny (14,1 % odpovědí, 74 osob), kuchyňské vybavení, ložní prádlo a další věci sloužící ke spaní (13,0 % odpovědí, 68 osob), starožitnosti (8,8 % odpovědí, 46 osob), oblečení (5,5 % odpovědí, 29 osob), nábytek (5,3 % odpovědí, 28 osob). Další ukradené věci v přehledu viz tabulka č. 1.

Pokud se jedná o hodnotu ukradených věcí, více jak pětina obětí odhadla cenu ukradených předmětů ze svých chat a chalup na sumu vyšší než 25 tisíc (22,5 %, 57 osob) a asi tři čtvrtiny obětí zcizené předměty ohodnotily částkou nižší než 25 tisíc Kč (75,6 %, 192 osob). Podrobněji pak viz tabulka č. 2.

Další poškození, která vznikla při vloupání do chat a chalup, vedle případné krádeže, uvedlo 91,0 % majitelů/uživatelů chat a chalup (254 osob). Jen 8,2 % postižených vloupáním do chat/chalup sdělilo, že vedle případné krádeže k žádnému dalšímu poškození jejich majetku nedošlo (23 osob).

Jak ukazují údaje v tabulce č. 3, další škody způsobené zloději, vedle případných krádeží, byly 61,4 % takto poškozených jedinců odhadnuty na částku do 5 tisíc Kč (156 osob), 31,9 % na 5 až 25 tisíc korun (81 osob). Škodu nad 25 tisíc Kč uvedlo 5,5 % majitelů/uživatelů chat/chalup, kterým někdo při vloupání do těchto objektů způsobil další škody mimo krádeže věcí, které jim patřily (14 osob).

Na policii ohlásilo vloupání do chaty/chalupy 83,9 % obětí (234 osob) a 14,7 % poškozených se na policii neobrátilo (41 osob). Část obětí neuvěděla, zda policii delikt nahlásila (1,4 %, 4 osoby) – viz příloha č. 17b.

Z 234 jedinců, kteří nahlásili vykradení své chaty nebo chalupy policii, jich tak přibližně stejné množství nejčastěji učinilo jednak proto, aby dostali peníze od pojišťovny (22,0 % odpovědí, 134 osob) a jednak proto, že chtěli, aby byl pachatel chycen a potrestán (21,7 % odpovědí, 132 osob). Dále poněkud méně často, ale zhruba ve stejném množství, se osoby k nahlášení vloupání policii rozhodly proto, že chtěly získat zpět svůj majetek (18,8 % odpovědí, 114 osob) a také proto, že byly přesvědčeny, že trestné činy se mají ohlašovat (17,8 % odpovědí, 108 osob) a dále potom i kvůli tomu, aby zabránily opakování deliktu (16,6 % odpovědí, 101 osob). Méně frekventované důvody nahlášení incidentu policii viz též příloha č. 19.

Tabulka č. 3

Výše dalších škod /cokoli mimo případné krádeže/ v Kč, ke kterým došlo při vloupání do obydlí a při vloupání do chat/chalup v ČR během let 2002-2006. Oběti vypovídaly o posledním případu vloupání, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. Oběti, kterým bylo něco poškozeno při vloupání do obydlí: N=276, při vloupání do chat/chalup: N= 254

Výše škody v Kč způsobená oběti:	Oběti, kterým bylo vykradeno obydlí		Oběti, kterým byla vykradena chata/ chalupa	
	Abs.	%	Abs.	%
Méně než 1 000	93	33,7	44	17,3
1000 až 3000	61	22,1	66	26,0
3000 až 5000	39	14,1	46	18,1
5000 až 10 000	27	9,8	50	19,7
10 000 až 25 000	25	9,1	31	12,2
25 000 až 50 000	17	6,2	8	3,1
50 000 až 100 000	5	1,8	3	1,2
100 000 až 200 000	3	1,1	2	0,8
200 000 až 500 000	2	0,7	1	0,4
Více než 500 000	0	0	0	0
Neví, bez odpovědi	4	1,4	3	1,2
<i>Celkem obětí, kt. bylo něco poškozeno při vloupání</i>	276	100,0	254	100,0

Z 234 obětí, které vloupání do chat a chalup nahlásily policii, jich zhruba polovina byla spokojena s tím, jak s jejich oznámením policie naložila (53,4 %, 125 osob) a 40,6 %

poškozených spokojeno s prací policie nebylo (95 osob). Ke kvalitě práce policie se nevyjádřilo 6,0 % obětí vloupání do výše uvedených rekreačních objektů (14 osob) - viz příloha č. 18.

Nejvíce z 95 obětí vloupání do chat/chalup, které nebyly spokojeny s tím, jak policie s jejich oznámením deliktu naložila, nejčastěji jako důvod nespokojenosti uvedlo, že jim vadilo, že policisté nenašli nebo nezatkli pachatele (27,9 % odpovědí, 69 osob), dále že nenašli ukradený majetek (23,5 % odpovědí, 58 osob) a že neudělali vše, co mohli (21,0 % odpovědí, 52 osob). Poněkud méně často uváděli tito jedinci, že je policisté nedostatečně informovali (7,7 % odpovědí, 19 osob), nezajímalo je to, co poškozené potkalo (6,9 % odpovědí, 17 osob) a dorazili na místo činu pozdě (6,1 %, 15 osob). Část odpovědí obětí ukázala také na to, že se policisté nechovali k oznamovatelům deliktu dobře (4,9 % odpovědí, 12 osob). Důvody nespokojenosti obětí s prací policie lze najít v přehledu v příloze č. 20.

Mezi nejčastějšími zdůvodněními, proč 41 osob poškozených vloupáním do rodinného rekreačního objektu událost neahlásilo policii, nejčastěji figurovalo přesvědčení, že by policie s událostí stejně nic neudělala (25,3 % odpovědí, 19 osob), a dále, že událost nebyla vážná (18,6 % odpovědí, 14 osob). Poněkud méně často bylo uváděno zdůvodnění, že policie nebyla potřeba, že nebyl dostatek důkazů a také skutečnost, že postižené osoby nebyly pojištěny (po 14,7 % odpovědí, po 11 osobách) - viz též příloha č. 21.

Z 279 osob, které se staly obětmi vykradení chaty/chalupy, jich uvedlo jen 4,3 %, že využilo služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti, které u nás fungují (12 osob). Pomocí těchto organizací nevyužilo 50,9 % poškozených, kteří o jejich existenci věděli (142 osob). Značná část jedinců, kterým se někdo vloupal do chaty/chalupy, o existenci takových organizací vůbec nevěděla (43,0 %, 120 osob). Pět osob se k využití služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti nevyjádřilo (1,8 %).

Ze 142 poškozených osob vloupáním do chat/chalup, které služby výše uvedených organizací nevyužily, ale o jejich existenci věděly, by pětina jejich služby pro sebe považovala za užitečné (20,4 %, 29 osob), více jak polovina za neužitečné (52,1 %, 74 osob) a více jak čtvrtina tuto skutečnost nedovedla posoudit (27,5 %, 39 osob) – viz příloha 27.

Další podrobnější rozbor dat, která jsme při výzkumu získali, ukázal, že mezi vlastníky/uživateli chat/chalup vyšších věkových ročníků bylo signifikantně více obětí vloupání do těchto rodinných rekreačních objektů než mezi vlastníky/uživateli mladšími. Mezi vlastníky/uživateli chat/chalup mladšími 30 let bylo zaznamenáno 34,2 % obětí vloupání do chat a chalup (53 osob), mezi vlastníky/uživateli ve věku 30 let a výše 42,8 %

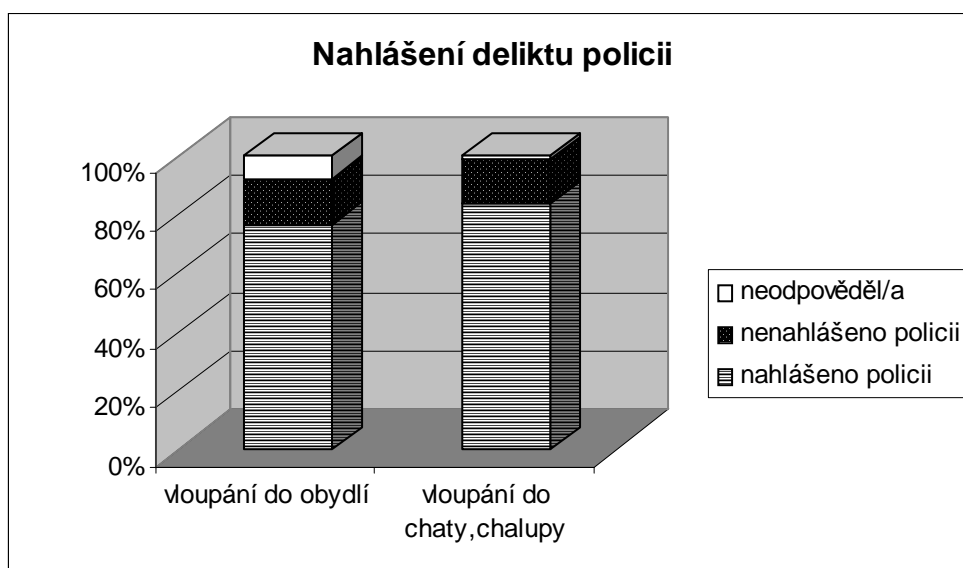
obětí (226 osob). (Mezi osobami ve věkové kategorii nad 60 let potom bylo zaznamenáno 51,4 % obětí vloupání do jejich rodinného rekreačního objektu.)

Nebyly zjištěny statisticky významné rozdíly v zastoupení obětí vloupání do chat/chalup mezi jejich vlastníky/uživateli podle velikosti místa bydliště, stupně vzdělání a pohlaví.

Obětí vloupání do rekreačních chat/chalup mezi jejich uživateli z měst a obcí do 20 tisíc obyvatel bylo 43,9 % (97 osob), mezi těmi z měst s více jak 20 tisíci obyvateli 39,4 % (182 osob). Mezi vlastníky/uživateli chat/chalup alespoň s maturitou bylo 42,5 % obětí (204 osob), mezi respondenty bez maturity 37,1 % (75 osob). Obdobné množství poškozených osob vloupáním do uvedených rodinných rekreačních objektů bylo také zjištěno, jak jsme již výše uvedli, i mezi jedinci obou pohlaví (mezi muži 42,7 % /135 osob/, mezi ženami 39,1 % /138 osob/).

Graf č. 2

Nahlášení policii deliktu, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let (2002-2006). Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k deliktu došlo v uvedených letech vícekrát. N=3082; z nich majitelů/uživatelů chat/chalup n=690

Jak ukazují údaje v příloze č. 14b, **během jednoho roku**, který předcházel dotazování (tj. v období listopad 2005- listopad 2006), se oběťmi vykradení chaty nebo chalupy stalo **11,3 %** z 690 majitelů/uživatelů uvedených rodinných rekreačních objektů (78 osob). Z těchto osob jich plně dvě třetiny vloupání do chaty/chalupy zažily během uvedeného období jednou (66,7 %, 52 osob), 16,7 % dvakrát (13 osob), 7,7 % třikrát (6 osob), 3,8 % pět a vícekrát (3

osoby). Čtyři majitelé/uživatelé chat a chalup se k frekvenci vyloupení svých rekreačních objektů nevyjádřili (5,1 %).

*** Delikty, které se staly osobně respondentovi ***

OBĚTI LOUPEŽNÉHO PŘEPADENÍ (VČETNĚ POKUSU O LOUPEŽ)

Oběťmi loupežného přepadení /vč. pokusu o ně/ *se během sledovaných pěti let* (2002-2006) stalo **4,3 %** z 3082 dotázaných osob (132 jedinců) – viz příloha č. 12b.

Za loupežné přepadení bylo považováno jednání, při kterém osobě někdo něco sebral za použití násilí nebo pod pohrůžkou násilí, nebo se o to pokoušel. (Nejednalo se o kapesní krádeže).

Při loupežném přepadení byly o svůj majetek okradeny více jak dvě třetiny takto napadených osob (69,7 %, 92 osob). Více jak pětina obětí se podařilo při loupežném útoku svůj majetek ubránit a okradeny nebyly (22,7 %, 30 osob). K okradení při loupeži se nevyjádřilo 7,5 % jejích obětí (10 osob).

Loupežné přepadení hodnotilo subjektivně za velmi závažnou událost téměř 40 % jeho obětí (38,6 %, 51 osob), za docela závažný incident ho považovala zhruba třetina z nich (34,9 %, 46 osob) a za ne až tak závažný necelá pětina (18,2 %, 24 osob) - viz příloha č. 15b.

Nejvíce obětí loupeže bylo přepadeno někde ve městě či obci, kde napadení jedinci žili (37,1 %, 49 osob), dále v blízkosti svého domova (28,8 %, 38 osob), méně potom někde v naší republice (14,4 %, 19 osob). Ještě méně často pak oběti loupežného přepadení označily jako místo, kde k útoku došlo, přímo svoje bydliště nebo domov (6,1 %, 8 osob), pracoviště (6,8 %, 9 osob) a zahraničí (0,7 %, 1 osoba) – viz příloha č. 16b.

Pokud jde o počet pachatelů, kteří loupežně dotázané osoby přepadli, nejvíce obětí uvedlo, jak plyne z přílohy č. 24 a grafu č. 3, že je napadla jedna osoba (43,2 %, 57 osob). Na více jak třetinu obětí zaútočily při loupeži osoby dvě (35,6 %, 47 osob). Obětí tří a více pachatelů se stalo 9,8 % loupežně přepadených jedinců (13 osob).

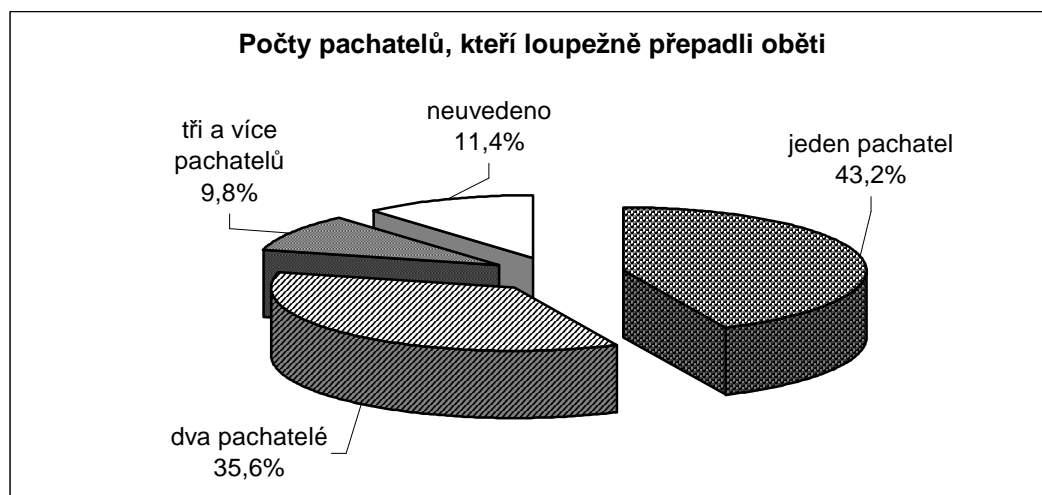
Pachatele loupeže neznaly plné dvě třetiny jejích obětí (66,7 %, 88 osob). 9,1 % obětí pachatele znalo od vidění (12 osob), 3,0 % napadených znalo pachatele jménem (4 osoby), 10,6 % obětí pachatele při útoku nevidělo (14 osob) – viz příloha č. 26.

Minimálně téměř čtvrtina obětí loupeže (23,5 %, 31 osob) byla atakována pachatelem, který měl při sobě zbraň (např. nůž, stělnou zbraň, nebo něco, co se dá použít jako zbraň) - viz příloha č. 22. Zhruba dvě třetiny z těchto 31 obětí sdělily, že pachatel byl vyzbrojen

nožem (64,5 %, 20 osob). Střelnou zbraní byl vyzbrojen pachatel, který oloupil 3 oběti. Něčím, co se dá jako zbraň využít, byli vybaveni pachatelé, kteří loupili rovněž u 3 osob a ještě jinou zbraň měli pachatelé, kteří loupežně zaútočili na 5 obětí – viz příloha č. 25.

Graf č. 3

Počty pachatelů, kteří loupežně přepadli 132 obětí z ČR během sledovaného pětiletého období /2002-2006/. Oběti vypovídaly o posledním případě loupeže, pokud k deliktu došlo v uvedených letech vícekrát.

Z 31 obětí, které uvedly, že při jejich loupežném přepadení byl pachatel vybaven zbraní, jich 41,9 % (13 osob) vypovědělo, že zbraň byla proti nim při incidentu použita. – viz též příloha č. 23. Nůž byl použit proti 7 obětem, střelná zbraň proti 2 obětem, jiná zbraň proti 3 obětem a něco, co se dá užit jako zbraň bylo použito proti jedné oběti.

Za použití zbraně bylo považováno vedle úderu zbraní, pořezání, bodnutí, výstřelu apod. i vážné vyhrožování použitím zbraně. Pokud jde o střelnou zbraň, použitím zbraně bylo míněno vedle výstřelu i vyhrožování střelnou zbraní, i když se z ní nevystřelilo.

Na policii loupež nahlásily téměř dvě třetiny jejích obětí (65,2 %, 86 osob), zhruba čtvrtina obětí ji neohlásila (25,7 %, 34 osob). K ohlášení loupeže policii se nevyjádřilo 9,1 % obětí (12 osob) – viz příloha č. 17b a graf č. 8.

(Z 30 obětí, které při loupežném přepadení nebyly o nic okradeny, jich delikt na policii nahlásila ani ne polovina /43,3 %, 13 osob/. U 92 při loupeži okradených osob byla nahlášenost incidentu policii, snad celkem logicky, mnohem vyšší, téměř čtyř pětina /79,3 %, 73 osob/).

Z obětí, které policii loupež nahlásily (86 osob), jich zhruba třetina byla s prací policie spokojena (34,9 %, 30 osob). Na druhou stranu více jak polovina z nich spokojena nebyla

(55,8 %, 48 osob). Ke kvalitě práce policie se nevyjádřila asi desetina poškozených, která loupež policii oznámila (9,3 %, 8 osob) - viz příloha č. 18.

Oběti, které loupežné přepadení na policii nahlásily (86 osob), jako nejčastější důvod tohoto kroku uvedly, že chtěly, aby byl pachatel chycen a potrestán (25,4 % odpovědí, 56 osob), dále je k tomu vedlo přesvědčení, že trestné činy a vážné události se mají nahlašovat (23,2 % odpovědí, 51 osob). Poněkud méně se pak na nahlášení loupežného přepadení policii podílelo to, že poškození chtěli získat zpět svůj majetek (17,7 % odpovědí, 39 osob) a že chtěli zabránit opakování incidentu (15,5 % odpovědí, 34 osob). K nahlášení události policii přispěla i skutečnost, že oběti potřebovaly pomoc (12,3 % odpovědí, 27 osob). Přehled frekvence dalších důvodů nahlášení incidentu policii - viz příloha č. 19.

Oběti, které nebyly spokojeny s prací policie po nahlášení loupežného přepadení (48 osob), jako nejčastější důvod nespokojenosti uváděly, že policisté nenašli nebo nezatkli pachatele loupeže (27,1 % odpovědí, 32 osob). Dále uváděly, ale již ne tak často, že policisté neudělali vše, co mohli (19,5 % odpovědí, 23 osob) a že nenašli majetek oběti, který jim byl při loupeži odcizen (18,7 % odpovědí, 22 osob). Někteří poškození loupeží rovněž měli dojem, že policii nahlášená událost nezajímala (11,0 % odpovědí, 13 osob) a také si postěžovali, že se k nim policisté nechovali dobře (9,3 % odpovědí, 11 osob). Další méně čtené důvody nespokojenosti obětí s prací policie viz příloha č. 20.

U 34 obětí, které loupežné přepadení policii neohlásily, se jako nejčastější důvod tohoto postupu jevílo přesvědčení poškozených, že by s událostí policie stejně nic neudělala (22,0 % odpovědí, 11 osob) a že byl nedostatek důkazů (18,0 % odpovědí, 9 osob). Dále v obdobné míře bylo poškozenými uvedeno, že v případě jejich loupežného přepadení nešlo o nic až tak vážného a že si celou záležitost vyřešili sami, protože pachatele znali (po 12,0 % odpovědí, po 6 osobách). Potom byl oběťmi v dané souvislosti prezentován také názor, že to, co se odehrálo, nebylo nic pro policii, a také, že policii nic nenahlásily, protože se bály odplaty pachatele (po 10,0 % odpovědí, po 5 osobách). Další, spíše ojedinělé důvody nenahlášení incidentu policii viz příloha č. 21.

Zhruba desetina obětí loupežného přepadení využila služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti (9,1 %, 12 osob) a asi polovina z těchto obětí tak neučinila (48,5 %, 64 osob). Téměř plná třetina obětí loupeže o existenci takovýchto organizací nevěděla (32,6 %, 43 osob) a desetina jedinců poškozených loupeží se k dané otázce nevyjádřila (9,8 %, 13 osob).

Z 64 obětí loupežného přepadení, které nevyužily služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti a přitom o existenci těchto organizací věděly, se vyjádřila téměř třetina, že by tyto služby považovala za užitečné (32,8 %, 21 osob), téměř totéž množství obětí je

označilo za neúčinné (31,3 %, 20 osob). Více jak třetina z výše uvedených obětí loupeže užitečnost jmenovaných organizací nedovedla posoudit (35,9 %, 23 osob) – viz příloha č. 27.

Analýza dat dále ukázala následující skutečnosti. Více obětí loupeže, a to signifikantně, se vyskytlo mezi respondenty, kteří žili ve větších městech, tj. s více jak 20 tisíci obyvateli (6,0 %, 81 osob), než mezi respondenty z obcí a měst menších, tj. s méně jak 20 tisíci obyvateli (3,0 %, 51 osob). Mezi respondenty z velkoměst bylo obětí uvedeného deliktu dokonce 7,3 % (43 osob). Současně nebyly zjištěny statisticky významné rozdíly v zastoupení obětí loupeže mezi jedinci obou pohlaví, mezi osobami námi sledovaných kategorií vzdělání a věku.

Mezi osobami mužského pohlaví bylo zaznamenáno 4,2 % obětí loupeže (61 osob), mezi osobami ženského pohlaví 4,5 % (68 osob), mezi osobami s nižším vzděláním /tj. bez maturity/ 4,0 % obětí (48 osob), mezi jedinci se vzděláním vyšším /tj. minimálně s maturitou/ 4,5 % (84 osob). Také pokud jde o věk, jak bylo výše uvedeno, bylo poněkud překvapivé obdobné zastoupení obětí loupeže mezi jedinci starších i mladších věkových ročníků. Mezi osobami ve věku do 30 let to bylo 5,1 % obětí loupeže (46 osob), mezi osobami ve věku nad 30 let 4,0 % (86 osob). Bylo však naznačeno, že mezi respondenty mladšími 30 let a staršími 60 let bylo obětí loupeže více (v obou věkových kategoriích 5,1 %) než mezi 30-59 letými respondenty („jen“ 3,7 %). Tyto rozdíly však nedosáhly statisticky významné úrovně.

Během jednoho roku, který předcházel době dotazování (tj. v období listopad 2005-listopad 2006) se stalo obětmi loupeže nebo pokusu o ni **1,4 %** z 3082 dotázaných jedinců (44 osob). Z těchto osob se jich 88,6 % stalo obětmi uvedeného deliktu během uvedených dvanácti měsíců jednou (39 osob), 6,8 % dvakrát (3 osoby) a 2,3 % třikrát (1 osoba). Jedna oběť frekvenci deliktu neuvedla – viz příloha č. 14 b.

OBĚTI KRÁDEŽE OSOBNÍ VĚCI

Obětmi krádeže osobní věci se **během pěti let** (2002-2006) stalo **35,8 %** z 3082 dotázaných osob (1104 osob) - viz příloha č. 12b.

Za krádež osobního majetku byly považovány takové krádeže, při kterých nebylo uplatněno přímé násilí vůči majiteli věci. Např. se jednalo o kapesní krádeže, krádeže kabelek, peněženky, oblečení, šperků, sportovního vybavení apod., ke kterým mohlo dojít např. v práci, ve škole, v restauraci, sportovním klubu, dopravním prostředku nebo kdekoli jinde na veřejnosti.

Nejvíce obětmi byly osobní věci zcizeny někde ve městě či obci, ve které poškozené osoby bydlely (43,9 %, 485 osob) a dále na jejich pracovišti (16,3 %, 180 osob). Zhruba stejnému množství obětí byly věci ukradeny v blízkosti domova a někde v naší republice (v prvním případě 13,3 % /147 osob/, v druhém případě 12,0 % /132 osob/). Méně respondentů bylo o své věci připraveno krádeží doma, přímo ve svém bydlišti (4,1 % obětí, 45 osob) a v zahraničí (3,5 % obětí, 39 osob) – viz příloha č. 16b.

Více jak polovině obětí krádeže byly věci ukradeny, když je nesly při sobě nebo je držely (55,3 %, 611 osob). Více jak třetině poškozeným byly věci zcizeny při jiné příležitosti než že by je měli u sebe nebo je nesli s sebou (36,7 %, 405 osob). Někteří okradení jedinci způsob krádeže nespécifikovali (8,0 %, 88 osob).

Odcizení osobní věci považovalo za velmi závažný incident 16,2 % obětí (179 osob), za docela závažný ho mělo 39,0 % okradených (430 osob) a za ne až tak závažný 36,4 % obětí (402 osob) – viz příloha č. 15b.

Policii ohlásilo krádež osobní věci jen 38,7 % obětí (427 osob) a neohlásila ji více jak polovina z nich (53,8 %, 594 osob). Na otázku týkající se nahlášení incidentu policii neodpovědělo 7,5 % poškozených (83 osob) – viz příloha č. 17b.

Při dalším rozboru získaných dat byl zjištěn signifikantně vyšší výskyt obětí krádeže osobních věcí mezi respondenty z měst větších (nad 20 tisíc obyvatel) než z obcí a měst menších, mezi osobami mladšího věku (do 30 let) než věku staršího. Dále byl signifikantně vyšší výskyt obětí tohoto deliktu patrný i mezi osobami s vyšším vzděláním (tj. alespoň s maturitou) než nižším (tj. bez maturity). Současně nebyly zjištěny statisticky významné rozdíly v početním zastoupení obětí krádeže osobních věcí mezi jedinci mužského a ženského pohlaví (mezi muži jich bylo 35,0 % /509 osob/, mezi ženami 37,5 % /574 osob/). Ženy i muži byli tedy okrádáni o své věci ve sledovaném období v přibližně stejné míře.

Mezi osobami žijícími ve městech s více jak 20 tisíci obyvateli bylo zaznamenáno 41,6 % obětí krádeže osobní věci (568 osob /mezi samotnými obyvateli velkoměst 44,3 %/) a mezi osobami bydlícími v menších městech a obcích než výše uvedené velikosti jich bylo 31,4 % (536 osob). Mezi osobami mladšího věku /do 30 let/ bylo obětmi sledovaného deliktu 43,8 % (399 osob), mezi jedinci staršími /nad 30 let/ 32,6 % (705 osob). Obětí krádeže osobní věci bylo identifikováno mezi osobami s vyšším vzděláním 37,9 % (707 osob) a mezi osobami se vzděláním nižším /tj. bez maturity/ 32,9 % (396 osob).

Bylo zřejmé, že čím větší bylo místo bydliště respondenta, čím byli respondenti mladší a čím byli vyššího vzdělání (alespoň s maturitou), tím více obětí krádeže osobních věcí mezi nimi bylo. Zjištěné závislosti byly statisticky významné.

Během posledního roku, který předcházel dotazování (tj. v období listopad 2005 – listopad 2006), se stalo obětmi krádeže osobní věci **17,8 %** z 3082 dotázaných osob (549 osob). Z nich více jak dvě třetiny byly takovouto krádeží poškozeny jednou (78,1 %, 429 osob), téměř pětina dvakrát 17,3 % (95 osob), 1,8 % třikrát (10 osob) a 1,2 % více jak třikrát (6 osob). Frekvenci krádeží osobních věcí neupřesnilo 1,6 % obětí tohoto deliktu (9 jedinců) – viz příloha 14b.

OBĚTI SEXUÁLNĚ MOTIVOVANÝCH DELIKTŮ

Obětmi sexuálních deliktů se stalo ***během pěti let*** (2002-2006) **4,6 %** z 3082 dotázaných jedinců (142 osob) – viz příloha č. 12b.

Za sexuální delikt bylo považováno nevybíravé fyzické dotýkání, hrubé sexuálně zaměřené obtěžování nebo tělesné napadení ze sexuálních důvodů, které se mohlo odehrát doma nebo jinde, např. na pracovišti, na ulici, ve škole, v hromadné dopravě apod.

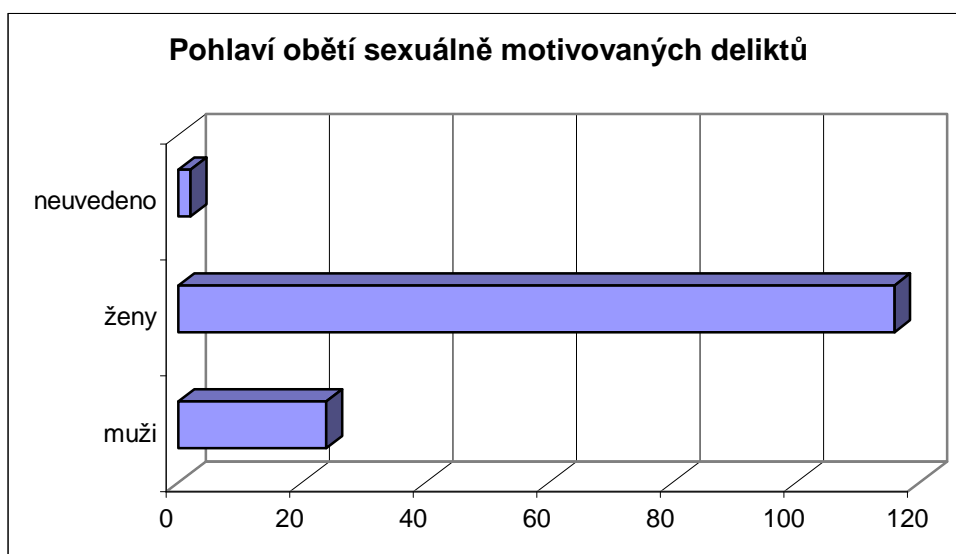
Jak se dalo očekávat, obětí sexuálně motivovaných deliktů bylo signifikantně více mezi osobami mladšími než mezi jedinci staršími a rovněž jich bylo signifikantně více mezi ženami než mezi muži.

Mezi osobami ženského pohlaví bylo obětí uvedeného deliktu 7,6 % (116 osob) mezi jedinci pohlaví mužského 1,7 % (24 osob) – viz graf č.4. Mezi osobami do 30 let věku bylo obětmi sledovaného deliktu 7,3% (66 osob), mezi osobami nad 30 let 3,5 % (76 osob).

Současně nebyly zjištěny signifikantní rozdíly v počtech obětí sexuálních deliktů mezi osobami z různě velkým místem bydliště a mezi osobami s různou úrovní vzdělání. Mezi respondenty z měst s více jak 20 tisíci obyvateli se vyskytlo 5,2 % obětí sexuálních napadení /71 osob/, mezi osobami z měst a obcí s méně jak 20 tisíci obyvateli jich bylo 4,2 % (71 osob). Mezi osobami se vzděláním nižším /tj. bez maturity/ bylo zaznamenáno 4,2 % obětí uvedeného deliktu /50 osob/, mezi osobami se vzděláním vyšším, tj. minimálně s maturitou, jich bylo 4,9 % /92 osob/).

Graf č. 4

Oběti sexuálně motivovaných deliktů v ČR v pětiletém období (2002-2006) – dělení podle pohlaví obětí. Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. N=142

Pokud jde o místo incidentu, nejvíce osob uvedlo, že k sexuálním deliktům, kterých se staly oběťmi, došlo někde v obci nebo ve městě, kde bydlí či v jejich bezprostředním okolí (28,2 %, 40 osob) a také na jejich pracovišti (23,2 %, 33 osob). Dále se nezanedbatelné množství respondentů stalo oběťmi sledovaného deliktu doma, přímo ve svém bydlišti (12,7 %, 18 osob) a v místech nedaleko domova (10,6 %, 15 osob). Jinde v naší republice bylo terčem sexuálně motivovaných útoků 7,7 % obětí (11 osob), v zahraničí 2,8 % (4 osoby) – podrobněji viz příloha č. 16b.

Pětina z 142 obětí sexuálních deliktů považovala útok, který byl proti nim veden, za pokus o znásilnění (20,4 %, 29 osob), 2,8 % obětí ho mělo za znásilnění (4 osoby), zhruba polovina za neslušné obtěžování (48,6 %, 69 osob) a 14,1 % za hrubé chování (20 osob) - viz graf č. 5.

Jako znásilnění popsaly incident 4 ženy (dvě z nich patřily do věkové kategorie 15- 30 let, dvě do věkové kategorie 40-49 let). Jako pokus o znásilnění označilo sexuální delikt, jak bylo výše uvedeno, 29 osob (z nich 25 žen, 4 muži). Tři čtvrtiny z těchto obětí pokusu o znásilnění (75,9 %, 22 osob) bylo ve věku do 40 let a asi čtvrtina byla starší 40 let (24,1 %, 7 osob). U neslušného obtěžování a hrubého chování převládaly mezi oběťmi, právě tak jako u pokusu o znásilnění, osoby do 40 let věku, a v obou případech se vyskytovali mezi oběťmi i muži. (Mezi neslušně obtěžovanými oběťmi se jednalo o 7,2 % mužů /5 osob/, mezi jedinci vůči

nimž bylo projevono, alespoň podle názoru postižené osoby, hrubé chování, byla dokonce mužů čtvrtina /25,0 %, 5 osob/.)

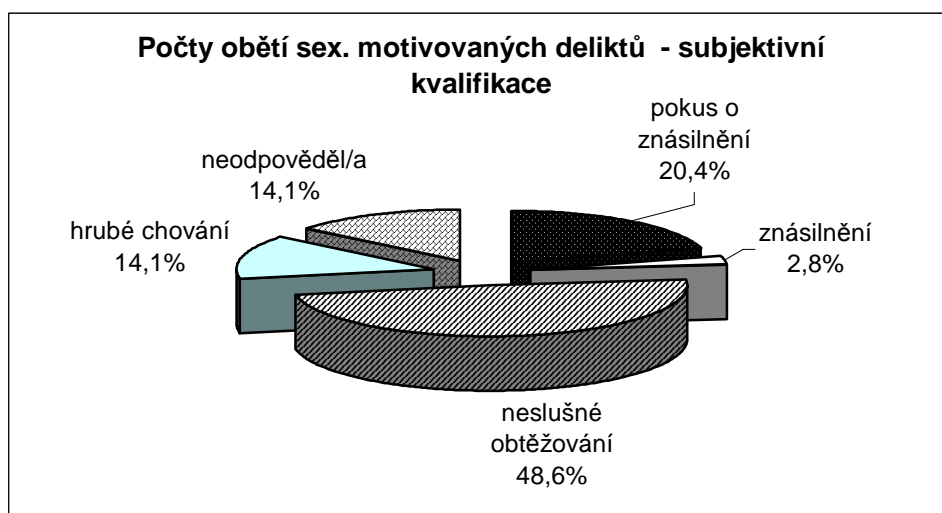
Více jak čtvrtina obětí sexuálních deliktů 26,1 % (37 osob) tyto incidenty považovala subjektivně za velmi závažné. Totéž množství obětí je považovalo za docela závažné (26,1 %, 37 osob) a 30,9 % za ne až tak závažné (44 osob) – viz blíže příloha č. 15b.

Mezi osobami, které považovaly incident za velmi závažný, byly všechny oběti znásilnění (4 ženy), zhruba dvě třetiny obětí pokusu o znásilnění (65,5 %, 19 osob), pětina obětí hrubého chování (20,0 %, 4 osoby) a 14,5 % obětí, které incident označily za neslušné obtěžování (10 osob).

Za trestný čin považovala sexuálně motivovaný útok proti své osobě téměř polovina jeho obětí (48,6 %, 69 osob). Zhruba čtvrtina obětí sexuální incident za trestný čin nepovažovala (24,6 %, 35 osob) a přibližně čtvrtina obětí nedovedla posoudit, zda se jednalo o trestný či nikoli (26,8 %, 38 osob) - viz blíže příloha č. 28.

Graf č. 5

Počty obětí sexuálně motivovaných deliktů z ČR během sledovaného pětiletého období (2002-2006) – subjektivní kvalifikace incidentu poškozenými osobami. Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. N = 142

Za trestný čin považovaly incident všechny oběti znásilnění (4 osoby, 100%), téměř 90 % obětí pokusu o znásilnění (89,7 %, 26 osob), 42,0 % obětí neslušného chování (29 osob) a polovina osob, které sexuální incident nazvaly hrubým chováním (10 osob).

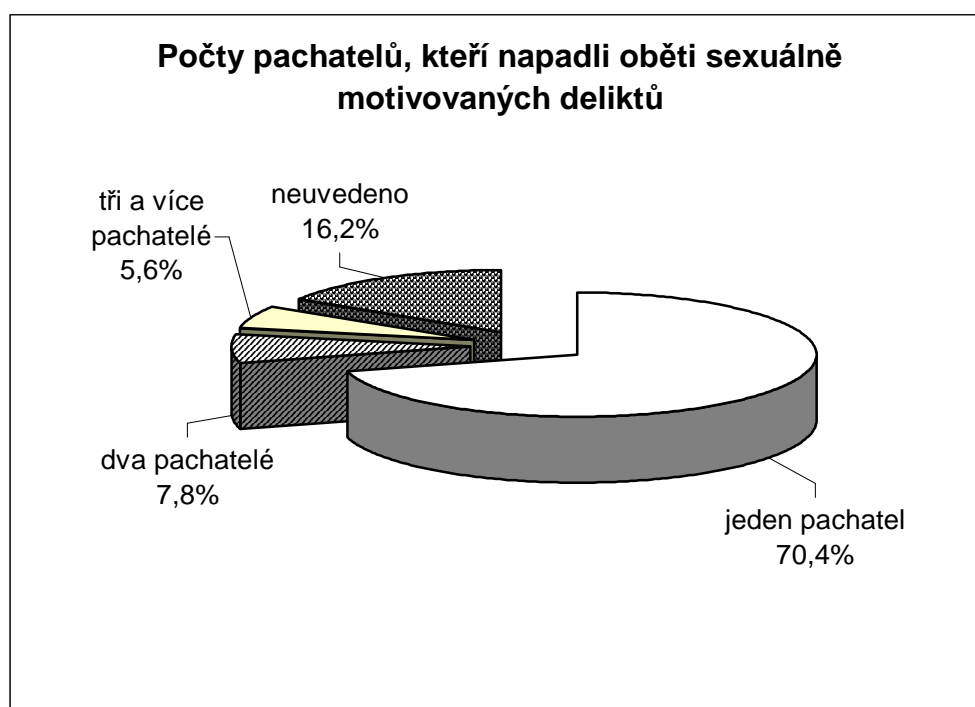
Nejvíce ze 142 obětí sexuálně motivovaných deliktů bylo napadeno jedním pachatelem (70,4 %, 100 osob). Dva pachatelé figurovali v 7,8 % případů sexuálních deliktů (u 11 obětí) a 5,6 % obětí uvedlo, že sexuální atak spáchali vůči nim tři a více útočníků (8 osob). Část

obětí sexuálně motivovaných incidentů nevedlo, kolik pachatelů delikt vůči nim spáchalo (16,2 %, 23 osob) – viz příloha č. 24 a graf č. 6.

Všechny oběti znásilnění (4 osoby) sdělily, že pachatelem deliktu byla jedna osoba. Zhruba čtyři pětiny obětí pokusu o znásilnění uvedly (82,8 %, 24 osob), že delikt vůči nim spáchal jeden pachatel. Oběti neslušného chování byly napadeny jedním pachatelem v téměř 80 % (78,3 %, 54 osob) a oběti hrubého chování v 90,0 % (18 osob). Zbývající oběti výše uvedených druhů sexuálně motivovaných incidentů byly napadeny dvěma a případně více osobami.

Graf č. 6

Počty pachatelů, kteří při sexuálně motivovaných deliktech zaútočili během pětiletého období /2002-2006/ na oběti z ČR (počet obětí N=142). Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát.

Pachatele sexuálních incidentů neznalo téměř plných 40 % obětí (39,4 %, 56 osob). Dalších zhruba 40 % obětí pachatele do nějaké míry znalo - jménem znalo pachatele 31,0 % obětí (44 osob), 9,2 % obětí pachatele znalo od vidění (13 osob). Pachatele nevidělo 2,1 % obětí (3 osoby) - viz příloha č. 26.

Všechny oběti znásilnění pachatele znaly jménem (4 osoby). 44,8 % obětí pokusu o znásilnění pachatele rovněž znalo (13 osob; 10 obětí jménem, 3 oběti podle vidění). Jako u pokusu o znásilnění, v případech hrubého jednání přibližně polovina obětí pachatele útoku do

určité míry znala (55,0 %, 11 osob), u neslušného chování tomu bylo u 42,0 % obětí (32 osob).

Nejvíce ze 44 osob postižených sexuálními delikty od pachatelů, které oběti znaly jménem, bylo napadeno někým z práce (56,8 %, 25 osob) a dále, ale mnohem méně často, jejich manžely/manželkami (9,1 %, 4 osoby). Dalšími pachateli byly oběti atakovány méně často – viz tabulka č. 4.

Oběti znásilnění (4 osoby) za pachatele deliktu označily ve dvou případech manžela, v jednom případě intimního přítele a v jednom případě jiného příbuzného mužského pohlaví.

Pokud jde o vybavení pachatelů sexuálních incidentů nějakou zbraní, 10,6 % ze 142 obětí těchto deliktů uvedlo (15 osob), že pachatel měl v okamžiku útoku na ně buď nůž nebo střelnou zbraň nebo jinou zbraň nebo něco, co se jako zbraň dá užít – viz příloha č. 22.

Tabulka č. 4

Kategorie pachatelů, které oběti sexuálních deliktů (n=44) a oběti fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím znaly jménem (n=168), ČR

<i>Pachatel/ka sexuálního deliktu v době, kdy se přihodil, byl/a:</i>	<i>Oběti, které znaly pachatele jménem</i>			
	<i>Sexuální delikty</i>		<i>Fyz.napadení/vyhrožování</i>	
	<i>Abs.</i>	<i>%</i>	<i>Abs.</i>	<i>%</i>
Manžel/ka, partner/ka	4	9,1	19	11,3
Ex manžel/ka, ex partner/ka	3	6,8	18	10,7
Přítel/kyně	3	6,8	7	4,2
Ex přítel/kyně	0	0	8	4,8
Příbuzný/á	1	2,3	16	9,5
Kamarád/ka	3	6,8	18	10,7
Někdo z práce	25	56,8	24	14,3
Žádný/á z výše uvedených	5	11,4	56	33,3
Neuvedeno	0	0	2	1,2
<i>Celkem obětí</i>	44	100,0	168	100,0

Z výpovědí výše uvedených 15 obětí, které sdělily, že pachatel, který je sexuálně napadl, měl u sebe nějakou braň, vyplynulo, že útočníci byli nejčastěji vybaveni *nožem*. Uvedlo to 9 obětí (mezi nimi 6 obětí pokusu o znásilnění.) *Střelnou zbraní* byli vybaveni pachatelé, kteří napadli 4 oběti (tři byly oběťmi pokusu o znásilnění a jedna byla obětí hrubého chování). Jedna oběť, kterou se někdo pokusil znásilnit, byla atakována pachatelem vybaveným *nějakým předmětem, který mohl být využit jako zbraň* a jedna oběť hrubého chování byla ohrožována útočníkem vyzbrojeným i *ještě jiným druhem zbraně* než výše uvedenými – viz příloha č. 25.

Jak je zřejmé z přílohy č. 23, zbraně byly pachateli použity proti 7 z 15 obětí sexuálních incidentů, vůči kterým zaútočil pachatel, který měl u sebe zbraň nebo něco, co se dalo jako zbraň použít, nejčastěji potom vůči obětem pokusu o znásilnění (6 osob).

Za použití zbraně bylo považováno vedle úderu zbraní, pořezání, bodnutí, výstřelu apod. i vážné vyhrožování použitím zbraně. Pokud jde o střelnou zbraň, použitím zbraně bylo míněno vedle výstřelu i vyhrožování střelnou zbraní, i když se z ní nevystřelilo.

Na policii ohlásila sexuálně motivovaný incident více jak pětina jeho obětí (21,8 %, 31 osob), **63,4 % obětí tento delikt neohlásilo (90 osob)** a 14,8 % obětí neuvedlo, zda incident policii nahlásilo či nikoli (21 osob) – viz příloha č. 17b.

Incident ohlásila policii polovina obětí znásilnění (2 osoby) a zhruba polovina obětí pokusu o z násilnění (51,7 %, 15 osob). Sledované sociálně nežádoucí chování pak policii nahlásily i některé oběti neslušného chování a hrubého chování, ale již v menším počtu než u výše zmíněných druhů incidentů (v prvním případě 14,5 % /10 osob/, v druhém 20,0 % /4 osoby/).

Mezi důvody proč byl incident 31 obětmi nahlášen policii figurovalo především přání poškozených zabránit opakování útoků (28,3 % odpovědí, 17 osob) a dále přání, aby pachatel byl potrestán (26,7 % odpovědí, 16 osob). Mezi častými pohnutkami bylo evidentní také přesvědčení postižených osob, že závažné události se mají nahlašovat (21,7 % odpovědí, 13 osob). Další méně četné důvody ohlášení incidentu policii viz příloha č. 19.

U obětí znásilnění a u pokusu o znásilnění bylo pořadí pohnutek nahlášení deliktu policii v podstatě stejné jako výše uvedené celkové vyhodnocení motivace nahlášenosti všech sledovaných druhů sexuálních deliktů.

Pokud jde o spokojenost 31 obětí, které incident policii ohlásily, s tím, jak policie naložila s jejich oznámením, zhruba čtvrtina z nich byla spokojena (25,8 %, 8 osob). Více jak polovina poškozených osob však s prací policie spokojena nebyla (58,1 %, 18 osob). Část obětí na otázku neodpověděla (16,1 %, 5 osob) – viz příloha č. 18.

S prací policie byla spokojena jedna ze dvou obětí, které nahlásily znásilnění, a pětina obětí, které policii nahlásily pokus o znásilnění (3 osoby). Dále byla s řešením svého případu policií spokojena desetina obětí, které nahlásily neslušné chování (1 osoba) a tři čtvrtiny z těch, které policii ohlásily hrubé chování (3 osoby).

Jako nejčastější důvod nespokojenosti s prací policie uváděla více jak polovina z 18 obětí sexuálních incidentů, které delikt policii nahlásily, zkušenost, že se k nim policisté nechovali dobře (28,6 % odpovědí, 10 osob – mezi nimi bylo 6 obětí pokusu o znásilnění). Dále zhruba ve stejném množství se vyskytla mezi důvody nespokojenosti zkušenost, že policie neudělala vše co mohla a že policisty událost, která jedince postihla, nezajímala (po 17,1 % odpovědích,

po 6 osobách – oba tyto důvody mimo jiné také uvedly 3 osoby, které se podle jejich výpovědi někdo pokusil znásilnit). Dále se mezi příčinami nespokojenosti obětí sexuálních deliktů s prací policie objevilo, že policie nenašla pachatele a nedošlo tudíž k jeho potrestání (14,3 % odpovědí, 5 osob). Další méně četné příčiny nespokojenosti s prací policie viz příloha č. 20.

Jako hlavní důvod, proč 90 obětí sexuálně motivovaných incidentů nenahlásilo delikt policii, lze uvést názor poškozených osob, že policie by s událostí stejně nic neudělala (20,8 % odpovědí, 31 osob). Dále častým důvodem bylo, že se oběti neodvážily jít na policii, protože měly strach z pachatele (14,1 % odpovědí, 21 osob) a že si oběti myslely, že událost, kterou zažily, nebyla záležitostí pro policii (13,4 % odpovědí, 20 osob). Rovněž oběti vyjádřily názor, že pro policii bylo málo důkazů a také uvedly, že si situaci vyřešily samy (oba důvody po 11,4 % odpovědí /po 17 osobách/). Další, ne již tak časté důvody nenahlášení incidentu policii viz v přehledu příloha č. 21.

Obě oběti *znásilnění*, které incident na policii nenahlásily, zdůvodnily svůj krok tím, že měly strach z pachatele (2 odpovědi), dále jedna oběť znásilnění uvedla, že se bála jít na policii, protože se policie obávala, a také na policii nešla proto, že si záležitost vyřídila v rámci rodiny. V jednom případě oběť znásilnění zastávala názor, že policie by v jejím případě stejně nic nezmohla. U obětí *pokusů o znásilnění*, které případ nenahlásily policii (14 osob), mezi nejčastějšími důvody neoznámení patřilo přesvědčení, že to nebyla záležitost pro policii (21,7 % odpovědí, 5 osob), dále ve stejné míře uváděly oběti strach z pachatele a přesvědčení, že policie by s událostí nemohla stejně nic dělat a také to, že nešlo o až tak příliš závažnou záležitost (vždy po 17,4 % odpovědí, po 4 osobách).

Ze všech 142 obětí sexuálních incidentů jich jen zhruba desetina využila služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti (10,6 %, 15 osob). Tuto pomoc nevyužilo 47,9 % obětí uvedeného incidentu (68 osob). Téměř čtvrtina obětí sexuálních útoků neznala žádnou takovou organizaci, která by obětem trestné činnosti pomáhala (24,6 %, 35 osob) a 16,9 % obětí na otázku neodpovědělo (24 osob).

Z obětí sexuálních deliktů, které služeb organizací na pomoc obětem nevyužily a přitom o jejich existenci věděly (68 osob), se jich polovina vyjádřila, že by po incidentu, který zažila, považovala služby takové organizace za užitečné (50,0 %, 34 osob). Zhruba čtvrtina z nich uvedla, že by je za užitečné nepovažovala (26,5 %, 18 osob) a obdobné množství incidentem dotčených osob nedovedlo posoudit, zda by tyto služby byly pro ně užitečné nebo ne (23,5 %, 16 osob) – viz příloha č. 27.

Během jednoho roku, který předcházel dotazování (tj. v období listopad 2005 – listopad 2005), bylo sexuálně motivovanými delikty postiženo **2,1 %** z 3082 dotázaných osob (64 osob - 55 žen, 9 mužů). Z nich více jak třetina se stala oběťmi uvedeného deliktu jednou (37,5 %, 24 osob – 21 žen, 3 muži), dvakrát asi čtvrtina (26,6 %, 17 osob - 14 žen, 3 muži), třikrát asi pětina (21,9 %, 14 osob - 12 žen, 2 muži) a více jak třikrát 7,8 % (5 osob - 4 ženy, 1 muž). Frekvenci incidentu nevedlo 6,2 % osob (4 ženy) – příloha č. 14b.

OBĚTI FYZICKÉHO NAPADENÍ/ VYHROŽOVÁNÍ FYZICKÝM NÁSILÍM

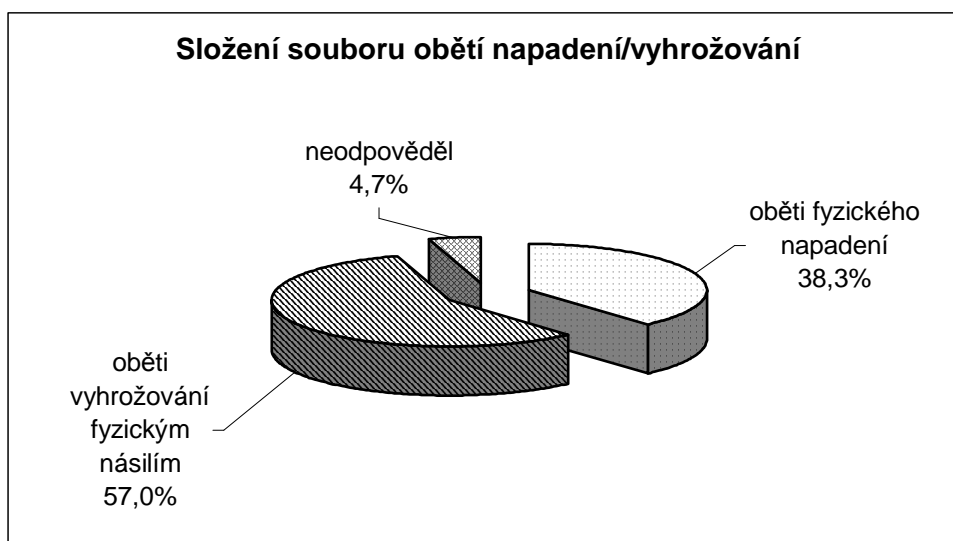
Oběťmi fyzického napadení nebo vyhrožování fyzickým násilím se **během sledovaných pěti let** (2002-2006) stalo **13,7 %** z 3082 dotázaných (423 osob) – viz příloha č. 12b.

Za vyhrožování fyzickým násilím bylo považováno takové chování, které respondenta skutečně vyděsilo a které se odehrálo buď doma nebo někde jinde, např. v restauraci, na ulici, ve škole, v dopravním prostředku, na pracovišti apod.

Mezi oběťmi fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím bylo 38,3 % osob, vůči kterým bylo použito tělesné násilí (162 jedinců) a 57,0 % osob, kterým bylo „pouze“ fyzickým násilím vyhrožováno (241 jedinců). Ke způsobu napadení se nevyjádřilo 4,7 % obětí (20 jedinců) – viz graf č. 7.

Graf č. 7

Počty obětí z ČR, které byly při napadení/vyhrožování fyzicky napadeny a počty obětí, kterým bylo fyzickým násilím vážně vyhrožováno - během sledovaného období pěti let (2002-2006). N=423. (Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát.)

Obětí fyzického napadení/vyhrožování bylo signifikantně více mezi muži (15,3 %, 222 osob) než mezi ženami (12,7 %, 193 osob). Také signifikantně více obětí tohoto incidentu bylo zjištěno mezi osobami mladšími než staršími (mezi respondenty ve věku do 30 let jich bylo 16,5 % /150 osob/, mezi osobami nad 30 let 12,7 % /273 osob/).

Ve výskytu osob poškozených napadením/vyhrožováním na druhou stranu nebyly zjištěny statisticky významné rozdíly mezi respondenty z větších a menších měst a mezi jedinci nižšího a vyššího vzdělání. Mezi osobami žijícími ve městech s méně jak 20 tisíci obyvateli se vyskytlo 13,4 % obětí sledovaného deliktu (229 osob), mezi osobami z měst o velikosti nad 20 tisíc obyvatel 14,3 % (194 osob). Mezi osobami s dosaženým vzděláním vyšším /tj. alespoň s maturitou/ bylo zaznamenáno 13,9 % obětí napadení/vyhrožování (258 osob), mezi osobami s nižším vzděláním /tj. bez maturity/ 13,8 % (165 osob).

Pokud jsme sledovali *zvláště skupiny osob*, kterým bylo „jen“ vyhrožováno fyzickým násilím (241 osob) a osob, které byly přímo fyzicky napadeny (162 osob), bylo zřejmé, že fyzicky bylo atakováno signifikantně více jedinců mezi mladšími osobami (do 30 let) (42 %, 68 osob) než mezi těmi staršími (nad 30 let) (58,0 %, 94 osob) a verbálně bylo napadeno signifikantně více jedinců mezi osobami staršími (69,3 %, 167 osob) než mezi mladšími (30,7 %, 74 osob). Bylo evidentní, že čím osoby byly mladší, tím mezi nimi bylo více obětí přímého fyzického násilí. U starších jedinců (nad 30 let) tomu bylo naopak; s přibývajícím věkem bylo mezi nimi více osob napadených slovně a méně fyzicky.

Výskyt obětí uvedených dvou druhů chování (fyzické napadení a výhrůžky tímto napadením) byl potom obdobný mezi osobami jednotlivých pohlaví, mezi respondenty sledovaných kategorií velikosti místa bydliště a také vzdělání. Signifikantní rozdíly nebyly zjištěny.

Nejvíce obětí fyzického napadení/vyhrožování tělesným násilím bylo atakováno, a to téměř v třetině případů, někde ve městě nebo obci, kde jedinci žili (33,1 %, 140 osob) a dále potom v téměř čtvrtině případů v blízkosti bydliště (23,4 %, 99 osob) anebo, asi v pětině případů, doma, přímo ve svém bydlišti (20,3 %, 86 osob). Dost překvapivé bylo podle nás zjištění, že nezanedbatelné množství vážně verbálně či fyzicky napadených osob uvedlo, že se stalo oběťmi uvedeného deliktu na pracovišti (12,1 %, 51 osob – proti 7 z nich bylo použito fyzické násilí). Jinde v naší republice 5,9 % obětí někdo fyzicky napadl či jim tělesným násilím vyhrožoval (25 osob). V zahraničí se respondentům tyto události staly málokdy, jen v 0,7 % (3 osoby) – viz příloha č. 16b.

Fyzické napadení/vyhrožování považovala pro sebe za velmi závažnou událost téměř pětina jeho obětí (18,4 %, 78 osob), za docela závažnou ho měla třetina z nich (33 %, 142 osob) a za ne až tak závažnou 41,1 % (174 osob) – viz příloha č. 15b.

Mezi 162 osobami, které byly přímo fyzicky napadeny, incident za velmi závažný považovalo 30,8 % těchto obětí (50 jedinců), 30,2 % obětí za docela závažný (49 osob). Mezi 241 obětmi verbálního vyhrožování fyzickým násilím mělo incident za velmi závažný 11,6 % napadených (28 osob), 38,6 % za docela závažný (93 osob).

Za trestný čin považovalo napadení/vyhrožování 44,4 % jeho obětí (188 osob). Třetina obětí se domnívala, že o trestný čin nešlo (33,1 %, 140 osob) a zhruba pětina obětí to nedovedla posoudit (22,5 %, 95 osob) – viz příloha č. 28.

Z 241 obětí vyhrožování fyzickým násilím mělo tento delikt za trestný čin minimálně 36,0 % poškozených jedinců (87 osob) a minimálně 61,7 % z 162 obětí přímého fyzického útoku (100 osob).

Proti téměř dvěma třetinám obětí napadení/vyhrožování zaútočil fyzicky či slovně jeden pachatel (63,4 %, 268 jedinců). Asi pětina obětí napadení/vyhrožování uvedla, že se jednalo o dva pachatele (21,3 %, 90 osob), 10,6 % obětí sdělilo, že sledovaný delikt proti nim spáchali tři a více pachatelů (45 osob) – viz příloha 24.

Oběti fyzického násilí i vyhrožování fyzickým násilím byly napadeny zhruba ve stejné míře stejným množstvím pachatelů, tj. u všech výše uvedených variant odpovědí (jeden pachatel, dva, tři a více pachatelů) byly obětmi napůl osoby fyzicky napadené a napůl osoby, kterým bylo „jen“ tělesným násilím vyhrožováno.

Téměř 40 % obětí fyzického napadení/vyhrožování tělesným násilím znala pachatele incidentu jménem (39,7 %, 168 osob), třetina obětí pachatele neznala (33,6 %, 142 osob). Zhruba pětina obětí pachatele znala od vidění (18,7 %, 79 osob). Osm obětí původce incidentu nevidělo (1,9 %) - viz příloha č. 26. Kategorie osob, které jedince napadly či mu fyzickým násilím vážně vyhrožovaly lze nalézt v tabulce č. 4.

Skutečnost, že pachatel napadení/vyhrožování byl vybaven zbraní, uvedlo 12,8 % obětí (54 osob). K ozbrojení pachatele se nevyjádřilo 15,8 % obětí (67 osob) – viz příloha č.22. Nejčastěji oběti, které fyzicky někdo napadl nebo jim tělesným násilím vyhrožoval a byl při tom vyzbrojen (54 osob), uvedly, že pachatel měl nůž (46,3 %, 25 obětí) a nějakou „jinou“ zbraň, např. hůl apod. (22,2 %, 12 osob). 13,0 % obětí bylo ohrožováno pachateli vyzbrojenými střelnou zbraní (7 osob) a 14,8 % obětí vypovědělo, že pachatel měl při incidentu něco, co se dalo jako zbraň použít (8 osob). Dvě oběti zbraň nespécifikovaly – viz příloha č. 25.

Zhruba 40 % z 54 výše uvedených napadených jedinců sdělilo, že zbraň byla vůči nim použita (42,6 %, 23 osob) – viz příloha č. 23. Nůž byl použit proti 9 obětem, střelná zbraň proti 3 osobám, jiná zbraň proti 6 obětem (např. hůl, boxer apod.) a něco, co se dá použít jako zbraň proti 5 napadeným. Většina z 23 obětí, proti kterým byla zbraň použita, byla zraněna (22 osob) a z nich 19 osob navštívilo lékaře, aby se nechalo ošetřit.

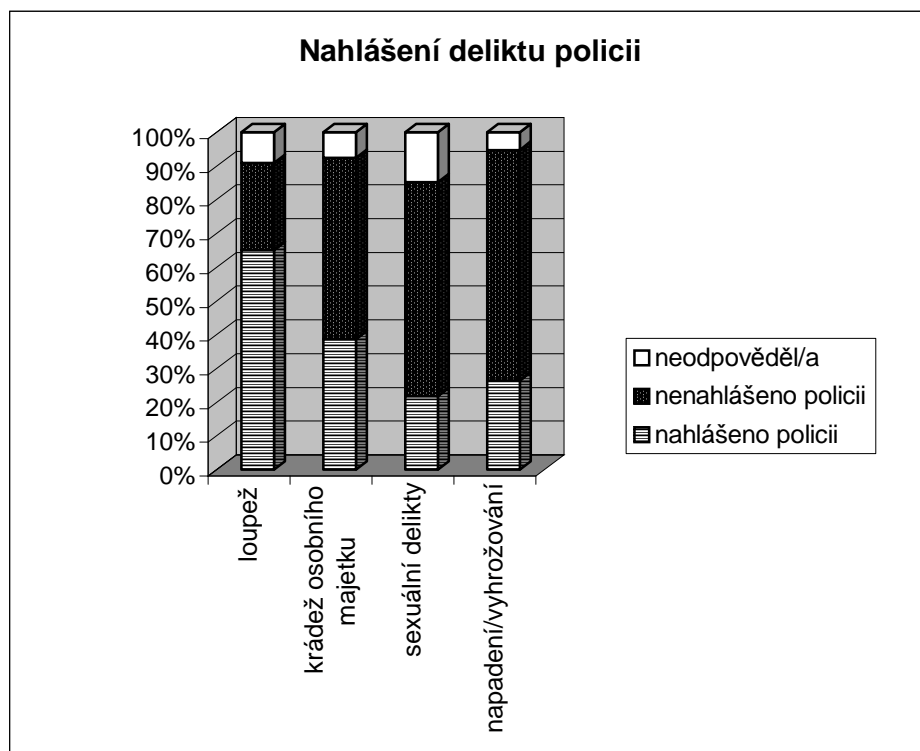
Za použití zbraně bylo považováno vedle úderu zbraní, pořezání, bodnutí, výstřelu apod. i vážné vyhrožování použitím zbraně. Pokud jde o střelnou zbraň, použitím zbraně bylo míněno vedle výstřelu i vyhrožování střelnou zbraní, i když se z ní nevystřelilo.

Fyzické napadení/vyhrožování tělesným napadením policii ohlásila jen asi čtvrtina obětí (26,5 %, 112 osob). Více jak dvě třetiny obětí incident policii nenahlásily (68,3 %, 289 osob). Skutečnost, zda incident policistům nahlásily nebo ne, nevedlo 5,2 % obětí (22 osob) – viz příloha č. 17b, graf č. 8.

Incident nahlásilo policii 18,7 % obětí vyhrožování fyzickým násilím (45 osob; z nich zhruba polovina byla posléze s prací policie spokojena) a 41,4 % obětí fyzického napadení (67 osob; z nich jich zhruba polovina byla s prací policie po nahlášení incidentu spokojena).

Graf č. 8

Nahlášení policii deliktu, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let (2002-2006). Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. N=3082

Téměř polovina z 112 obětí fyzického napadení/vyhrožování, které incident policii nahlásily, byla spokojena s tím, jak police s jejich oznámením naložila (47,3 %, 53 osob). Naopak 42,0 % obětí uvedeného deliktu s prací policie spokojeno nebylo (47 osob). Desetina slovně a fyzicky atakovaných osob nevedla, zda byla s postupem práce policie spokojena (10,7 %, 12 osob) - viz příloha 18, graf č. 9.

Z 47 obětí, které zkoumaný incident nahlásily na policii, a přitom nebyly spokojeny s její prací, uvedly jako nejčastější důvod nespokojenosti zkušenost, že policie neudělala vše, co mohla (34,4 % odpovědí, 33 osob). Dále bylo nespokojenými oběťmi uvedeno, že policisty incident nezajímal a že se k poškozeným nechovali dobře (po 16,7 % odpovědí, po 16 osobách). Dosti často byla uváděna i skutečnost, že police nenašla nebo nezatkla pachatele (15,6 % odpovědí, 15 osob). Poněkud méně často byly uváděny jako důvody nespokojenosti pozdní příjezd policie a nedostatečné informování oběti (po 5,2 % odpovědí, po 5 osobách). Další méně frekventované důvody nespokojenosti s prací policie viz též příloha č. 20.

Mezi nejčastější důvody nahlášení incidentu na policii 112 oběťmi napadení/vyhrožování patřilo, že poškozené osoby chtěly zabránit opakování incidentu (30,3 % odpovědí, 70 osob) a přání postižených, aby pachatel byl chycen a potrestán (26,0 % odpovědí, 60 osob). Mezi další čtenější důvody nahlášení patřilo přesvědčení slovně či fyzicky napadených jedinců, že trestné činy se mají ohlašovat (21,2 % odpovědí, 49 osob) a potřeba pomoci (13,8 % odpovědí, 32 osob). Ostatní méně časté pohnutky lze nalézt v příloze č. 19.

Mezi nejvíce uváděnými důvody neohlášení deliktu policii 289 oběťmi, patřil názor, že policie by s incidentem stejně nic neudělala (21,3 % odpovědí, 99 osob), dále že to nebyla záležitost pro policii a skutečnost, že si celou událost vyřešily oběti samy (15,9 % odpovědí /74 osob/, 14,8 % odpovědí /69 osob/). Mezi dalšími důvody nenahlášení se vyskytlo mínění obětí, že bylo málo důkazů (12,0 % odpovědí, 56 osob) a že nešlo o nic moc vážného (10,0 % odpovědí, 46 osob). V nezanedbatelném množství byly zaznamenány obavy z reakce pachatele (9,5 % odpovědí, 44 osob /uvedlo 15,2 % obětí, které incident policii nenahlásily/). Část fyzicky či slovně napadených osob podala informaci, že záležitost si vyřešila rodina sama, a proto s ní policii neseznámila (7,3 % odpovědí, 34 osob). Další méně časté důvody neohlášení incidentu policii viz příloha č. 21.

Fyzické napadení/vyhrožování použitím fyzického násilí nahlásilo nějaké jiné státní nebo soukromé instituci (tedy ne policii) jen 2,6 % obětí tohoto incidentu (7 osob).

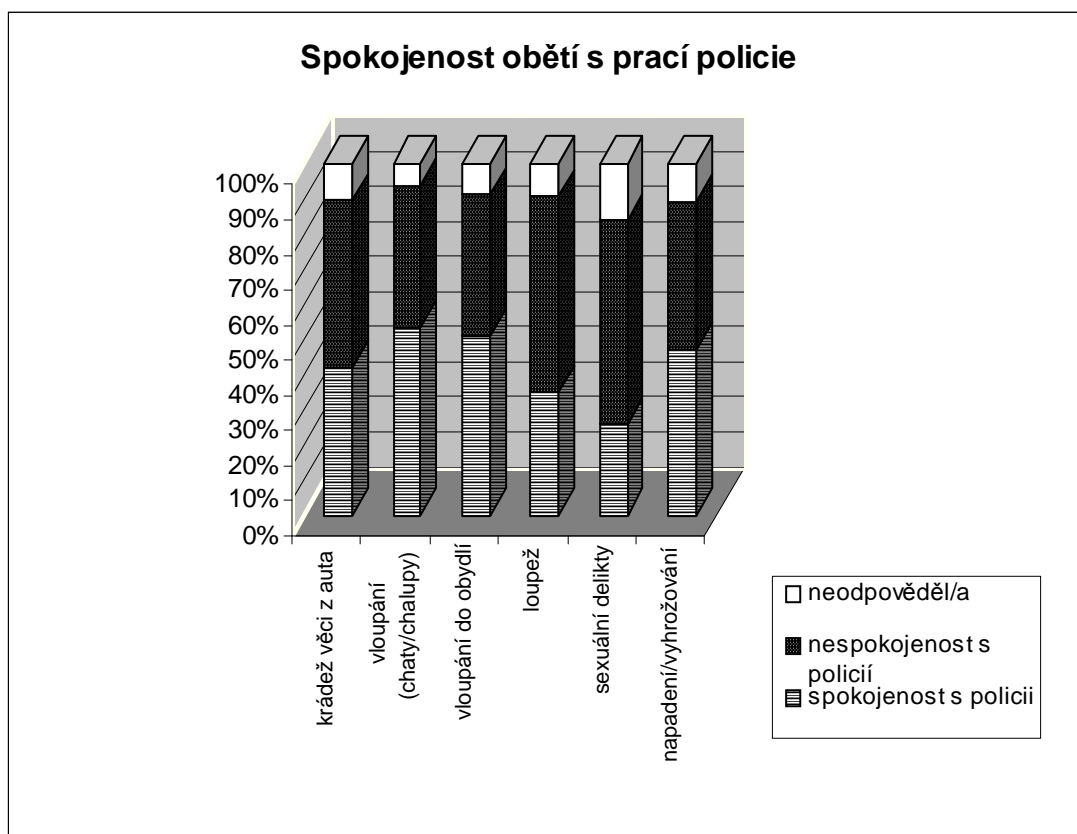
Služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti využilo jen 9,2 % obětí fyzického napadení/vyhrožování (39 osob – z nich zhruba polovina byla obětí násilí, zhruba polovina

obětí výhrůžek násilím). Asi polovina napadených osob služeb nevyužila (49,6 %, 210 osob) a asi třetina obětí uvedeného deliktu neznala žádnou takovou organizaci (32,2 %, 136 osob), 9,0 % obětí se k otázce nevyjádřilo (38 osob).

Z 210 obětí, které nepoužily služeb organizací na pomoc obětem trestné činnosti a přitom o jejich existenci věděly, 44,8 % by pomoc takovéto organizace považovalo za neúčinnou (94 osob). Téměř čtvrtina obětí by ji naopak za užitečnou považovala (23,3 %, 49 osob). Zhruba třetina uvedených obětí sledovaného deliktu se nevyjádřila, zda by služby jmenovaných organizací považovala za užitečné nebo ne (31,9 %, 67 osob) – viz příloha č.27.

Graf č. 9

Spokojenost obětí deliktů s prací policie po nahlášení incidentu - během sledovaného období pěti let (2002-2006) v ČR. N=3082: z nich majitelé/uživatelé auta n = 2361, majitelé/uživatelé chaty/chalupy n = 690. Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát.

Výskyt následujících dvou deliktů byl zpětně sledován jen za jeden rok („minulých 12 měsíců – tj. období listopad 2005 - listopad 2006“)

OBĚTI PODVODU NA SPOTŘEBITELI

Oběťmi podvodu na spotřebiteli se stalo *během sledovaného jednoho roku* (listopad 2005-listopad 2006) **36,4 %** z 3082 dotázaných osob (1123 jedinců). (Na otázku neodpovědělo 5,8 % respondentů /180 osob/).

Jednalo se o podvod (ošizení) respondenta při prodeji zboží nebo při poskytování služby, např. co se týká množství nebo kvality zboží/služby.

Obětí klamání spotřebitele bylo zjištěno statisticky významně více mezi obyvateli větších měst než těch menších. Mezi respondenty, kteří žili ve městech a obcích o velikosti nad 20 tisíc obyvatel, bylo ošizeno 41,9 % jedinců (539 osob), mezi respondenty s místem bydliště o velikosti do 20 tisíc osob bylo obětí podvodu na spotřebiteli 36,1 % (584 osob). Přitom téměř plných 45% oklamaných jedinců se vyskytlo mezi obyvateli velkoměst (44,9 %, 248 osob).

Oběti podvodů na spotřebiteli se objevily také statisticky významně častěji mezi osobami ženského pohlaví než mezi osobami pohlaví mužského (mezi muži 36,2 % /494 osob/, mezi ženami 41,1 % osob /597 osob/). Pravděpodobně mimo jiné také proto, že ženy vykonávají častěji než muži větší množství každodenních nákupů, při kterých může docházet k různým nepravostem.

Osob poškozených klamáním spotřebitele bylo rovněž signifikantně více mezi respondenty staršími než mladšími. Mezi jedinci ve věku do 30 let to byla třetina respondentů (33,9 %, 289 osob), mezi respondenty ve věku nad 30 let 42,7 % oslovených (834 osob). Souvisí to asi s množstvím a rozmanitostí nákupních aktivit, případně všímavostí starších k podvodům na nich při nákupech a využívání služeb. Přitom zastoupení poškozených uvedeným nešvarem bylo mezi osobami ve věku 30-59 let a mezi osobami staršími 60 let zhruba stejné množství.

Pokud jde o vzdělání osob oklamaných při nákupech během sledovaných 12 měsíců, vyskytlo se ošizených jedinců statisticky významně více mezi osobami se vzděláním vyšším /tj. alespoň s maturitou/ (41,6 %, 737 osob) než mezi osobami s nižším vzděláním /tj. bez maturity/ (34,2 %, 386 osob). Lze mít za to, že osoby s vyšším vzděláním možná realizují více nejrůznějších nákupních aktivit a užívají rozmanitějších služeb, ale možná i disponují větší pozorností vůči podvodným aktivitám, a tudíž jejich setkání s šizením spotřebitele mohly být zaznamenány častěji než u osob, které vyššího vzdělání nedosáhly.

Podvody na spotřebitelích se nejčastěji týkaly, a to u 60,6 % námi oslovených respondentů, nákupu nějakého zboží v obchodech (680 osob), dále podvodů a šizení v hotelech, restauračních zařízeních či hospodách (21,9 %, 246 osob), stavebních prací (13,4

%, 150 osob). Nemalé množství osob se stalo oběťmi šizení a podvodů v souvislosti s pracemi provedenými v autoopravnách (8,0 %, 90 osob) a dále, ale již méně často, v souvislosti s podomním prodejem a poskytováním služeb týkajících se telefonů (po 1,3 %, po 15 osobách). S podvody se respondenti setkali také v souvislosti s nákupy přes internet či prostřednictvím zásilkové služby (2,5 %, 28 osob). K podvodům přišlo při jiných příležitostech než námi výše uvedených 4,7 % respondentů (53 osob).

U 1,4 % jedinců, kteří se setkali s klamáním spotřebitele, se incident týkal podvodů s kreditní kartou (16 osob).

Na policii ohlásilo podvod na spotřebiteli jen 3,3 % poškozených osob (37 jedinců).

OSOBY, KTERÉ SE SETKALY S POŽADAVKEM ÚPLATKU ČI S JEHO ZJEVNÝM OČEKÁVÁNÍM

S případy úplatkářství ze strany různých úředníků a zaměstnanců se *během sledovaného jednoho roku* (listopad 2005 – listopad 2006) setkalo **9,1 %** z dotázaných 3082 jedinců (281 osob). (Na otázku neodpovědělo 4,8 % respondentů /147 osob/).

Za úplatkářství bylo považováno takové chování, kdy nějaký úředník, např. celník, policista, inspektor apod., požádal respondenta o úplatek za své služby nebo dal najevo, že úplatek očekává (peníze, dar, službu - nad rámec oficiálního poplatku).

Ze získaných výpovědí vyplynulo, že s požadavkem úplatku či s jeho očekáváním se setkalo statisticky významně více jedinců mezi osobami mužského pohlaví než ženského (mezi muži 11,2 % osob /155 jedinců/, mezi ženami 8,3 % osob /121 jedinců/). Statisticky významně více bylo i jednotlivců, kteří se osobně setkali se žádostí o úplatek mezi respondenty s vyšším vzděláním než nižším a mezi respondenty staršími než mladšími. Mezi osobami ve věku nad 30 let bylo takovýchto jedinců 10,4 % /215 osob/, mezi jednotlivci mladšími 30 let 7,6 % (66 osob), mezi respondenty alespoň s maturitou 10,7 % (190 osob) a mezi osobami, které vzdělání s maturitou nedosáhly, 7,9 % (91 osob).

Současně bylo zjištěno, že přibližně stejné množství respondentů bydlících ve sledovaných kategoriích velikosti měst a obcí přišlo do styku s úplatkářstvím. Statisticky významné rozdíly v jejich výskytu nebyly zjištěny. Bylo potom zřejmé, že mezi obyvateli obcí a měst s méně jak 20 tisíci obyvateli se s úplatkářstvím setkalo během jednoho sledovaného roku 9,1 % dotázaných (149 osob), mezi obyvateli větších měst s více jak 20 tisíci obyvateli 10,2 % dotázaných (132 osob).

Jak plyne z tabulky č. 5, nejčastěji respondenti, kteří přiznali kontakt s úplatkářstvím (281 osob), uváděli, že se s ním setkali ze strany státních úředníků (21,0 %, 59 osob), lékařů a

dalších zaměstnanců ve zdravotnictví (20,3 %, 57 osob), policistů (16,4 %, 46 osob), zaměstnanců v soukromém sektoru (15,3 %, 43 osob) a obecních úředníků (8,5 %, 24 osob). Nezanedbatelné množství respondentů se s úplatkářstvím setkalo i u volených obecních radních (2,8 % odpovědí, 8 respondentů) a pracovníků inspekce (3,6 % odpovědí, 10 respondentů).

Tabulka č. 5

Úředníci a zaměstnanci, u kterých se respondenti z ČR setkali se žádostí o úplatek či s daním najevo, že je úplatek očekáván – během období jednoho roku (listopad 2005 – listopad 2006). N= 281

Kategorie úředníků:	Počty respondentů	
	Abs.	%
Státní úředník	59	21,0
Celník	4	1,4
Policista	46	16,4
Pracovník inspekce, revizor	10	3,6
Volený obecní úředník	8	2,8
Obecní úředník	24	8,5
Daňový/finanční úředník	1	0,4
Lékař/zdravotní sestra apod.	57	20,3
Učitel/profesor	2	0,7
Pracovník soudu (vč.soudce)	4	1,4
Zaměstnanec soukrom.sektoru	43	15,3
Jiné	13	4,6
Bez odpovědi	10	3,6
<i>Celkem osob</i>	281	100,0

Pokud srovnáme údaje o úplatkářství z mezinárodního výzkumu obětí v roce 1999 (provedeno v Praze)¹⁰ a v roce 2006 (provedeno v celé ČR), některé profesní skupiny v nich byly v dosti odlišné míře označeny respondenty za spojené s úplatkářstvím (dle výše uvedených kritérií - řekl si o úplatek nebo dal najevo, že ho očekává). I když je zřejmé, že výpovědi respondentů byly v obou uvedených výzkumech ovlivněny různým místem dotazování (Praha, ČR), je např. patrné, že v roce 1999, kdy byli označeni policisté za úplatné 52,9 % dotázanými z Prahy, kteří se s úplatkářstvím setkali, v roce 2006 policisty za úplatné označilo 16,4 % respondentů z celé ČR, kteří uvedli, že s úplatkářstvím přišli do styku. Tyto údaje mohou naznačit i některá specifika našeho hlavního města. Právě tak se může případná různá zkušenost respondentů z odlišných lokalit republiky odrážet na získaných údajích o lékařích a dalších zaměstnancích ve zdravotnictví; v roce 1999 pracovníky ve zdravotnictví označilo za úplatné 3,3 % Pražanů, kteří s úplatkářstvím přišli do kontaktu, v roce 2006 pětina takovýchto respondentů z celé ČR (20,3 %). Na druhou stranu pokud jde např. o státní úředníky, kteří v obou výzkumech byli respondenty označeni za osoby nejčastěji požadující či očekávající úplatek, údaje zůstaly

¹⁰ Martinková, M.: Mezinárodní výzkum obětí trestné činnosti v Praze v roce 2000, IKSP, Praha, 2002

v obou šetřeních přibližně stejné. V Praze v roce 1999 i v ČR v roce 2006 je označilo za požadující či očekávající úplatek cca 20 % dotázaných, kteří uvedli setkání s úplatkářstvím.

Na policii oznámilo svoje setkání s úplatkářstvím 5,0 % osob, které o tomto jevu vypověděly (14 osob). Většina z respondentů, kteří se s úplatkářstvím setkali, tuto skutečnost policii neohlásila (93,2 %, 262 osob) a 1,8 % nedalo na danou otázku odpověď (5 osob).

Z osob, které událost nenahlásily policii či se k nahlášení na policii nevyjádřily (267 osob), minimálně 6,8 % jedinců svoje setkání se s úplatkářstvím nahlásilo jiné státní nebo soukromé instituci (18 osob).

Vnímání míry úplatkářství mezi úředníky nebo zaměstnanci respondenty

Pokud šlo o názor respondentů na to, jaká je pravděpodobnost, že úředník vezme v České republice úplatek za něco, na co má osoba ze zákona právo, bylo zřejmé, že celkově jsou respondenti pokud jde o úplatkářství dosti podezřívaví. Jedinou výjimkou byla profese učitelé/profesoři. U ní si myslelo „jen“ 17,7 % respondentů, že přijímají úplatky. Na druhou stranu nejvíce respondentů mělo za to, že úplatek by osoba, která má na něco ze zákona právo, musela nabídnout policistům (52,5 %) a lékařům či dalším pracovníkům ve zdravotnictví (47,2 %) - a to při nejnižší míře odpovědí respondentů neví.

Vysokou mírou úplatnosti se však vyznačují podle názoru respondentů i ministerští úředníci (49,1 %), ale ti měli oproti dvěma předcházejícím kategoriím zaměstnanců dosti vysoký podíl nerozhodných odpovědí (respondent neví–27,5 %). Poslanci, obecní úředníci a celníci se v hodnocení pravděpodobnosti, že by je někdo musel uplatit, aby pro něho udělali, na co má osoba ze zákona nárok, ocitli na přibližně stejné příčce (od 40,1 % - 44,6 %). Přitom poslední dva jmenovaní, tedy obecní úředníci a celníci, byli hodnoceni přece jen poněkud lépe v tom smyslu, že okolo 30 % dotázaných měla za to, že by je nikdo uplácet nemusel. U poslanců se takto vyjádřila jen asi čtvrtina dotázaných. Ostatní kategorie zaměstnanců viz tabulka č. 6.

Domníváme se, že názor respondentů vyjadřující značně vysokou míru úplatnosti u lékařů a policistů, případně i některých dalších sledovaných zaměstnání, ve srovnání s jinými profesemi, může být ovlivněn tím, že s nimi většina obyvatel přichází často a pravidelně do styku – na rozdíl od jedinců některých jiných profesí např. celníků, profesorů, zaměstnanců justice apod. Stejným způsobem lze uvažovat u výsledků týkajících se úplatnosti zástupců některých profesí uvedených v předcházející podkapitole týkající se úplatkářství.

Tabulka č. 6

Názor respondentů na to, zda je v ČR pravděpodobné nebo nepravděpodobné, že úředník vezme úplatek od osoby, která má něco ze zákona právo (osoba bude muset nabídnout peníze, dar nebo službu /nad rámec oficiálního poplatku/ pokud chce, aby mu pomohli), N= 3082

Kategorie úředníků:	Pravděpodobnost situace					
	1. pravděpodobné		2. nepravděpodobné		3. neví, bez odpov.	
	Abs.	%	Abs.	%	Abs.	%
Poslanci	1360	44,1	825	26,8	897	29,1
Ministerští úředníci	1513	49,1	723	23,5	846	27,4
Volení obecní radní	1237	40,1	1072	34,8	773	25,1
Obecní úředníci	1366	44,3	1046	33,9	670	21,8
Celníci	1376	44,6	893	29,0	813	26,4
Policisté	1620	52,5	822	26,7	640	20,8
Daňoví/finanční úředníci	1021	33,1	1170	38,0	891	28,9
Lékaři/zdravotní sestry	1456	47,2	1078	35,0	548	17,8
Pracovníci inspekce, revizoři	1081	35,1	1132	36,7	869	28,2
Učitelé/profesoři	545	17,7	1823	59,1	714	23,2
Pracovníci soudů vč. soudců	1188	38,6	1085	35,2	809	26,2
Zaměstnanci soukr.sektoru	1153	37,4	1078	35,0	851	27,6

Posouzení respondenty skutečnosti, jak s nimi zacházejí úředníci, kteří jim mají poskytovat službu, na kterou respondenti mají ze zákona právo.

Respondenti měli jednak posoudit, zda je dnes oproti době asi před deseti lety snadnější nebo obtížnější najít pro vyřešení svého problému příslušného úředníka, dále zda je snadnější nebo obtížnější domoci se spravedlivého zacházení a zda je snadnější nebo obtížnější přimět určitého úředníka, aby respondentovi vyšel vstříc.

Jak plyne z údajů v tabulce č. 7, pokud jde o zkušenosti a pocity respondentů se zacházením s nimi ze strany úředníků, dotázaní, potažmo obyvatelé republiky, situaci v dané oblasti hodnotí ne příliš příznivě, jelikož je naznačena v jejich zkušenostech v současnosti

Tabulka č. 7

Názor respondenta z ČR na zacházení s ním ze strany úředníka, kt. mu má poskytnout službu, na níž má respondent ze zákona nárok: srovnání situace dnes s dobou před deseti lety. N=3082

Dnes (listopad 2006) je oproti době před deseti lety:	1. snadnější		2. obtížnější		3. neví	
	Abs.	%	Abs.	%	Abs.	%
Najít pro vyřešení určitého problému příslušného úředníka	984	31,9	1371	44,5	727	23,6
Domoci se spravedlivého zacházení	630	20,5	1736	56,3	716	23,2
Přimět určitého úředníka, aby Vám vyšel vstříc	788	25,6	1503	48,8	791	25,6

spíše obtížnost něčeho se domoci oproti situaci před 10 lety. V každé zkoumané situaci se v tomto smyslu vyjádřilo okolo poloviny dotázaných jedinců.

NÁZOR RESPONDENTŮ NA PRÁCI POLICIE A ZKUŠENOSTI RESPONDENTŮ S NĚKTERÝMI PROJEVY KRIMINALITY

STRACH RESPONDENTŮ Z KRIMINALITY

Strach z kriminality byl zjišťován mezi respondenty dotazem na pocit bezpečí jedince, když se po setmění pohybuje sám v místě svého bydliště.

Jak je zřejmé z tabulky č. 8, téměř polovina dotázaných osob se vyjádřila, že se cítí po setmění v místě bydliště do nějaké míry bezpečně (49,1 % respondentů; 42,5 % dost bezpečně, 6,6 % velmi bezpečně). Téměř to samé množství respondentů, tj. skoro cela druhá polovina, se po setmění v místě bydliště cítila do nějaké míry ne právě bezpečně (46,7 % respondentů: 39,1 % trochu nebezpečně, 4,2 % velmi nebezpečně). 4,2 % dotázaných osob se k otázce nevyjádřilo (130 osob).

Tabulka č. 8

Subjektivní pocit bezpečí, když se respondent/ka po setmění pohybuje sám/a v místě svého bydliště – ČR, rok 2006. (N=3082)

<i>Respondent/ka se cítí:</i>	<i>Abs.</i>	<i>%</i>
Velmi bezpečně	203	6,6
Dost bezpečně	1310	42,5
Trochu nebezpečně	1204	39,1
Velmi nebezpečně	235	7,6
Neví, bez odpovědi	130	4,2
<i>Celkem respondentů</i>	<i>3082</i>	<i>100,0</i>

Bezpečně (velmi bezpečně a dost bezpečně) se cítilo po setmění v místě svého bydliště signifikantně více osob mezi respondenty, kteří žili v obcích a městech menších než těch větších; mezi obyvateli měst a obcí o velikosti do 20 tisíc obyvatel jich bylo 60,3 % (995 osob), mezi respondenty z měst s více jak 20 tisíci obyvateli 39,8 % (518 osob). Mezi obyvateli obcí do 5 tisíc obyvatel se cítilo do nějaké míry bezpečně (velmi a dost bezpečně) téměř 70 % dotázaných (68,9 %, 743 osob), mezi obyvateli velkoměst se tak cítilo jen o něco více než třetina z nich (36,1 %, 204 osob). Bylo zřejmé, že čím menší obce či města byly, tím větší měli jejich obyvatelé pocit bezpečí.

Mezi osobami mužského pohlaví bylo signifikantně více jedinců, kteří se cítili po setmění do nějaké míry bezpečně (velmi a dost) než mezi osobami ženského pohlaví (mezi muži 57,8 % /811 osob/, mezi ženami 44,7 % /656 osob/). Po setmění se na ulici v místě bydliště cítilo bezpečně (velmi a dost) také signifikantně více osob mezi respondenty s nižším vzděláním (tj. bez maturity) (54,7 %, 628 osob) než mezi dotázanými jednotlivci se vzděláním vyšším (tj. alespoň s maturitou) (49,1 %, 883 jedinců).

Nebyl zjištěn statisticky významný rozdíl v pocitech bezpečí v místě bydliště po setmění mezi osobami staršími /nad 30 let věku/ (50,2 %, 1042 osob) a osobami mladšími /do 30 let/ (53,9 %, 471 osob). Bylo též zřejmé, že jedinci starší 60 let se necítili být méně bezpečni než jedinci mladších věkových ročníků, což potvrzuje nálezy i některých přecházejících šetření v naší současné populaci¹¹.

POSOUZENÍ KONTROLY KRIMINALITY POLICIÍ RESPONDENTY

Vedle strachu z kriminality v místě bydliště byl zjišťován i názor dotázaných osob na to, jak policie zvládá mít pod kontrolou kriminalitu v místech, kde respondenti bydlí. Z údajů v tabulce č. 9 je patrné, že 47,0 % z 3082 dotázaných osob si myslelo, že policie nějakým způsobem kriminalitu v místě jejich bydliště zvládá (42,6 % respondentů mělo za to, že dost dobře, 4,4 % že velmi dobře). Zhruba o 3 % méně respondentů, tj. 39,3 % osob, se klonilo k názoru, že policii se kriminalitu v místě jejich bydliště nedaří držet pod kontrolou (31,8 % se domnívalo, že kriminalitu policie kontroluje dost špatně, 7,5 % velmi špatně). 13,7 % respondentů se k dotazu o zvládání kriminality policií nevyjádřilo (423 osob).

Vedle tohoto obecněji pojatého vyhodnocení odpovědí na položenou otázku je dále možné vidět, že mezi respondenty z měst a obcí s méně jak 20 tisíci obyvateli se signifikantně více osob domnívalo, že se policii kriminalitu v místě jejich bydliště daří mít pod kontrolou /velmi dobře a dost dobře/ (59,7 %, tj. 880 osob) než tomu bylo mezi obyvateli měst s více jak 20 tisíci obyvateli (48,0 %, 569 osob). Statisticky významné rozdíly nebyly zjištěny v hodnocení míry kontroly kriminality policií mezi osobami mužského a ženského pohlaví, mezi osobami staršího a mladšího věku (nad 30 let, pod 30 let) a ani mezi jedinci ve sledovaných kategoriích vzdělání.

Znamená to, že mezi jedinci obou pohlaví přibližně stejné množství mužů (55,2 %, 704 osob) a žen (53,7 %, 707 osob) bylo toho názoru, že policie má v místě jejich bydliště kriminalitu v určité míře pod kontrolou (má ji pod kontrolou dost a dost dobře). Mezi osobami do 30 let věku zastávalo tento názor 55,4 % dotázaných (433 jedinců) a mezi osobami staršími 30 let 54,1 % respondentů (1016 osob). Mezi jedinci s nižším vzděláním /tj. bez maturity/ sdílelo uvedený názor 55,4 % osob (562 jedinců) a mezi jedinci se vzděláním vyšším /tj. alespoň s maturitou/ 54,0 % z nich (886 osob).

¹¹ Holas, J.: Viktimizace respondentů v průběhu posledního roku. In: Večerka, K. a kol.: Občané o kriminalitě a prevenci. IKSP, Praha, 2007.

Bylo tedy zřejmé, že více jak polovina mužů a žen a osob v každé sledované kategorii věku a vzdělání respondentů si myslela, že policie má do nějaké míry kriminalitu v místě bydliště respondenta pod kontrolou. Na druhou stranu bylo ovšem také zřejmé, že v čím větším městě se bydliště respondentů nacházelo, tím kontrola kriminality policií byla respondenty hodnocena jako méně úspěšná a naopak.

Tabulka č. 9

Názor respondentů na to, jak se daří policii mít kriminalitu pod kontrolou v místech jejich bydliště - ČR, rok 2006. N=3082

<i>Polici se daří mít kriminalitu pod kontrolou:</i>	Abs.	%
Velmi dobře	136	4,4
Dost dobře	1313	42,6
Dost špatně	979	31,8
Velmi špatně	231	7,5
Neví, bez odpovědi	423	13,7
<i>Celkem respondentů</i>	3082	100,0

SETKÁNÍ SE RESPONDENTŮ S PROBLÉMY SPOJENÝMI SE ZNEUŽÍVÁNÍM DROG

Cílem dotazníku bylo také zjistit, jak často se respondenti dostali v uplynulých zhruba 12 měsících (tj. období listopad 2005 – listopad 2006) do kontaktu s problémy týkajícími se drog. (např. viděli někoho na veřejných prostranstvích prodávat drogy, užívat drogy nebo objevili stříkačky použité a odhozené narkomany apod.)

Z údajů v tabulce č. 10 je zřejmé, že 39,8 % z dotázaných 3082 jedinců se do nějaké míry setkala s uvedenými problémy souvisejícími s drogami (1225 osob). Více jak polovina dotázaných se ale s tímto problémem podle vlastních slov nesečkala (56,1 %, 1729 osob). Často se s problémy týkajícími se drog setkávalo 5,0 % dotázaných (153 osob), občas 15,2 % (467 osob) a jen málokdy 19,6 % (605 osob). Je tak evidentní, že téměř plných 40 % dotázaných, potažmo obyvatel ČR, má s problémy souvisejícími s drogami nějaké zkušenosti a musí se s nimi nějak vyrovnávat a reagovat na ně.

Ze získaných údajů bylo dále zřejmé, že s problémy spojenými s drogami, přišlo do styku signifikantně více osob žijících ve městech větších než menších. Mezi respondenty žijícími ve městech s více jak 20 tisíci obyvateli se jich zhruba polovina s problémy souvisejícími s drogami setkala (v intenzitě; často, občas, málokdy) (49,3 %, 644 osob). Mezi respondenty žijícími ve městech a obcích s méně než s 20 tisíci obyvateli přišla do styku

s následky zneužívání drog ve výše uvedené intenzitě více jak třetina respondentů (35,2 %, 581 osob). Bylo evidentní, že čím větší bylo místo bydliště dotázaných osob, tím více bylo jedinců, kteří se s následky a průvodními jevy zneužívání drog setkali.

S průvodními jevy spojenými se zneužíváním drog se setkalo (často, občas, málokdy) podle očekávání signifikantně více jedinců mezi respondenty mladšími 30 let, a to více jak polovina z nich (54,4 %, 475 osob), než mezi respondenty ve věku nad 30 let, kdy takovýchto jedinců byla „jen“ více jak třetina (36,0 %, 750 osob). Dále mezi jedinci se vzděláním vyšším /tj. alespoň s maturitou/ se s problémy kolem drog setkalo také signifikantně více osob (43,1 %, 777 osob) než mezi jedinci se vzděláním nižším /tj. bez maturity/ (38,9 %, 446 osob).

Nebyly zjištěny signifikantní rozdíly v zastoupení osob jednotlivých pohlaví v kontaktu s problematikou drog. Mezi muži se do styku s uvedenými problémy v nějaké frekvenci dostalo 43,0 % oslovených osob tohoto pohlaví (600 jedinců), mezi ženami 39,8 % dotázaných (587 osob).

Tabulka č. 10

Frekvence osobních setkání respondentů v místech, kde žijí, s problémy souvisejícími s drogami; během listopadu 2005-listopadu 2006 (Viděli na veřejnosti prodávat nebo užívat drogy, objevili stříkačky odhozené narkomany apod.) – ČR, rok 2006. N=3082

Osobní setkání s problémy kolem drog:	Počet respondentů	
	Abs.	%
Často	153	5,0
Občas	467	15,2
Málokdy	605	19,6
Nikdy	1729	56,1
Neví, bez odpovědi	128	4,1
<i>Celkem</i>	3082	100,0

VNÍMÁNÍ PRAVDĚPODOBNOTI VLOUPÁNÍ DO SVÝCH OBYDLÍ RESPONDENTY

Vedle strachu z kriminality obecně bylo také sledováno, jak se respondenti cítí ohroženi vloupáním do svých obydlí. Ze získaných dat vyplynulo, a je to patrné i v tabulce č. 11, že asi čtvrtina oslovených jedinců (25,7 %) měla za to, že je do nějaké míry pravděpodobné (velmi pravděpodobné a pravděpodobné), že se jim někdo v následujících 12 měsících vloupe do obydlí (do bytu, domu včetně sklepa – nikoli do chaty/chalupy). Současně 45,7 % dotázaných osob tuto situaci považovalo za nepravděpodobnou. Ovšem značné množství osob se k dotazu nevyjádřilo (28,6 %). Je tedy zřejmé, že minimálně čtvrtina z 3082 námi dotázaných osob z celé ČR žila s pocitem, že jim někdo v nejbližší době může vykrást obydlí,

a z nich jich minimálně 14,3 % (113 osob) mělo tento pocit dosti intenzivní, jelikož předpokládalo, že vloupání do jejich obydlí je velmi pravděpodobné.

Tabulka č. 11

Subjektivní posouzení pravděpodobnosti vloupání do respondentova obydlí v následujících 12 měsících - ČR, rok 2006. N=3082

<i>Pravděpodobnost vloupání:</i>	Abs.	%
Velmi pravděpodobné	113	3,7
Pravděpodobné	679	22,0
Neppravděpodobné	1409	45,7
Neví, bez odpovědi	881	28,6
<i>Celkem respondentů</i>	3082	100,0

Pravděpodobnost, že se jedinci někdo vloupe do obydlí („je to pravděpodobné a velmi pravděpodobné“) připouštělo signifikantně více osob mezi respondenty bydlícími ve městech s více jak 20 tisíci obyvateli (47,2 %, 455 osob) než mezi obyvateli měst a obcí menších (27,2 %, 337 osob). Přitom mezi respondenty z velkoměst vloupání do obydlí připouštěla dokonce více jak polovina z nich (51,4 %).

Mezi obyvateli velkoměst bylo zhruba 9,2 % obyvatel toho názoru, že vloupání do jejich obydlí v příštích 12 měsících je velmi pravděpodobné (38 osob). Mezi respondenty z měst s počtem obyvatel 20 až 100 tisíc bylo takto přesvědčeno 4,4 % z nich (24 osob) a mezi dotázanými z obcí a měst s méně jak 20 tisíci obyvateli toto přesvědčení sdílelo 4,1 % z nich (51 osob). Je tedy zřejmé, že čím bylo větší místo bydliště respondentů, tím častěji se mezi nimi objevoval pocit, že vloupání do jejich obydlí je velmi pravděpodobné.

Dále ze získaných údajů bylo zřejmé, že signifikantně více osob mezi respondenty staršími 30 let mělo za to, že se jim někdo během příštího roku vloupe do obydlí (37,3 %, 581 osob) než tomu bylo mezi osobami mladších věkových ročníků (do 30 let - 32,8 %, 211 osob). Za pravděpodobné považovalo vloupání do obydlí také signifikantně více osob mezi respondenty se vzděláním vyšším /tj. s maturitou/ (37,4 %, 499 osob) než mezi respondenty se vzděláním nižším /bez maturity/ (33,4 %, 293 osob). Současně zhruba stejný počet osob mezi zástupci jednotlivých pohlaví se vyjádřil k pravděpodobnosti, že se jim někdo vloupe do obydlí. Mezi osobami mužského pohlaví 36,1 % vloupání považovalo za pravděpodobné (383 osob), mezi osobami pohlaví ženského 36,4 % (394 osob). Rozdíl zde nebyl statisticky významný.

ZPŮSOBY ZABEZPEČENÍ OBYDLÍ RESPONDENTY PROTI VLOUPÁNÍ

Dotazníkem bylo také zjišťováno, jakými prostředky mají občané zabezpečeno obydlí proti vloupání. Z údajů v tabulce č. 12 vyplývá, že nejčastěji jsou v současné době v ČR používány k zabezpečení obydlí jednak speciální dveřní zámky, a to zhruba polovinou dotázaných (52,1 %). Dále je téměř polovinou z respondentů využíváno přátelské domluvy na ohlídání domu/bytu sousedy (47,4 %) a více jak třetina respondentů (36,7 %) má k zabezpečení obydlí psa. Téměř pětina z dotázaných osob si chrání obydlí vysokým plotem (17,5 %).

Tabulka č. 12

Způsoby zabezpečení obydlí respondentů proti vloupání v České republice v roce 2006. (Respondenti mohli uvést více odpovědí.) N=3082

Způsob zabezpečení obydlí:	Počty osob z 3082 dotázaných	
	Abs.	%
Bezpečnostní alarm	272	8,8
Speciální dveřní zámky	1607	52,1
Speciální okenní nebo dveřní mříže	214	6,9
Pes, který by upozornil na lupiče	1130	36,7
Vysoký plot	539	17,5
Správce nebo strážce	63	2,0
Oficiální program sousedského hlídání	251	8,1
Přátelská domluva se sousedy na ohlídání domu/bytu jeden druhému	1460	47,4
Žádné z těchto opatření	269	8,7

Bezpečnostní alarm užívá 8,8 % respondentů, oficiální program sousedského hlídání 8,1 % dotázaných. Zhruba 7 % respondentů uvedlo, že užívá ke své ochraně speciální okenní nebo dveřní mříže (6,9 %). Jen 2,0 % dotázaných využívá k ostraze svého bytu správce či strážce.

V souvislosti se zabezpečením obydlí je třeba se také zmínit o způsobech pojištění domácností a tudíž i obydlí; 62,4 % respondentů mělo v roce 2006 v ČR pojištěnu domácnost a 41,4 % nemovitost.

VLASTNICTVÍ STŘELNÝCH ZBRANÍ V RODINÁCH/DOMÁCNOSTECH RESPONDENTŮ

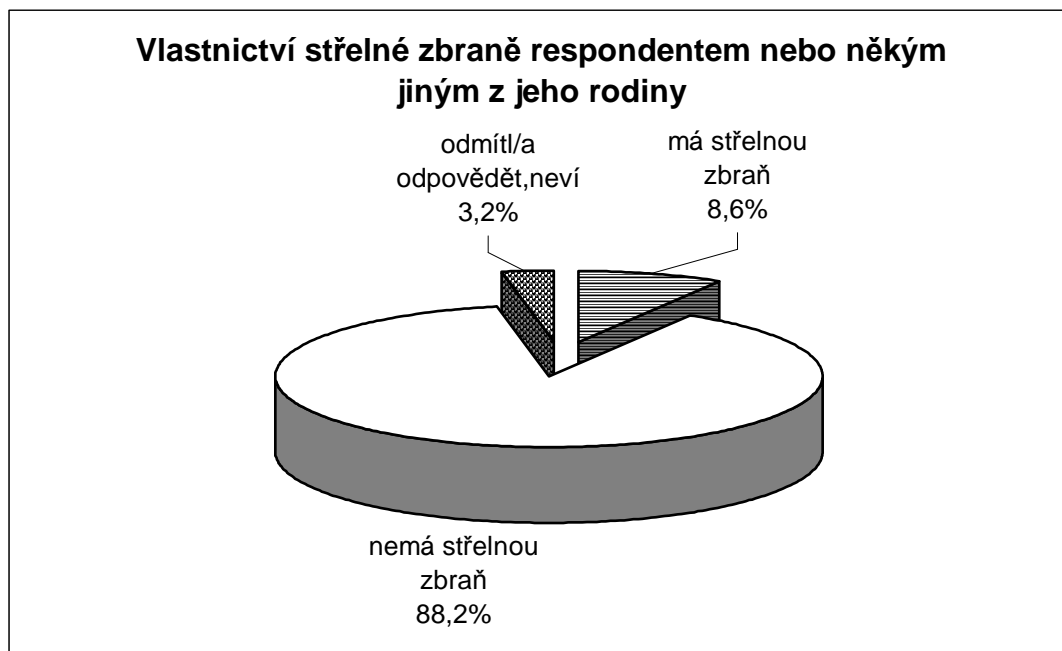
Při výzkumu bylo rovněž zjišťováno, zda respondenti mají doma střelné zbraně a bylo zkoumáno, zda si je pořídili také za účelem ochrany před kriminalitou.

Z 3082 dotázaných osob jich 8,6 % sdělilo, že v jejich rodině existuje nějaká střelná zbraň (264 jedinců). 88,2 % respondentů uvedlo, že střelnou zbraň v rodině nemají (2720

osob). Na otázku odmítlo odpovědět 2,2 % dotázaných (67 osob) a část respondentů sdělila, že o existenci střelné zbraně u nich doma nic neví (1,0 %, 31 osob) – viz graf č. 10.

Graf č. 10

Vlastnictví střelné zbraně respondentem či někým jiným z jejich rodiny/domácnosti v ČR v roce 2006.
N=3082

Osoby, které sdělily, že v jejich rodině je vlastněna nějaká střelná zbraň, nejčastěji uváděly, že jde o jednoruční střelnou zbraň (41,7 % respondentů, 110 osob) a vzduchovku (24,2 %, 64 osob). Výskyt ostatních druhů střelných zbraní, které by bylo možné nalézt v domácnostech v České republice, byl méně četný – podrobněji viz tabulka č. 13.

Jako nejčastější důvody vlastnictví střelných zbraní byly uvedeny 264 jejich majiteli, jak je patrné v tabulce č. 14, sportovní střelba na terč (40,5 % odpovědí, 107 osob) a lov (26,5 % odpovědí, 70 osob). Teprve potom někteří dotázaní uváděli prevenci a nebo ochranu před kriminalitou (14,8 % odpovědí, 39 osob). Jako důvod držení střelné zbraně dále respondenti uvedli, že jde o součást sbírky (6,8 % odpovědí, 18 osob), rodinnou tradici (10,6 % odpovědí, 28 osob) a také příslušnost k armádě či policii (5,3 % odpovědí, 14 osob).

Tabulka č. 13

Počet vlastníků různých druhů střelných zbraní v domácnostech v ČR v roce 2006. (Respondenti mohli uvést více odpovědí.) N=264

Typ střelné zbraně:	Počty držitelů jednotlivých druhů střelných zbraní z majitelů střelných zbraní (N=264)	
	Abs.	%
Jednoruční střelná zbraň	110	41,7
Brokovnice	42	15,9
Kulovnice	28	10,6
Vzduchovka	64	24,2
Jiná puška	15	5,7
Neví	10	3,8
Odmítnutá odpověď	18	6,8

Pokud jde o srovnání některých údajů týkajících se vlastnictví střelných zbraní v rodinách při viktimologických výzkumech: Vlastnictví střelné zbraně v rodině uvedlo v Praze v roce 1999 při výzkumu ICVS 18,1 % respondentů¹². V roce 2006 v celé republice byl počet rodin, kde střelná zbraň byla vlastněna, poněkud nižší; 8,6 % respondentů z ČR uvedlo, že střelnou zbraň někdo v rodině vlastní.

Důvod pořízení si střelné zbraně jako ochranu před kriminalitou byl v Praze v roce 1999 uváděn 41,3 % respondenty, kteří měli střelnou zbraň, a na prvním místě z možných variant důvodů. V roce 2006 v ČR tento důvod uvedlo „jen“ 14,8 % vlastníků střelné zbraně (a až na třetím místě mezi dalšími důvody - viz tabulka č.14). Varianta ochrany před kriminalitou /mít střelnou zbraň/ mezi obyvateli republiky, kteří vlastnictví střelné zbraně uvedli, byla v roce 2006 do obdobné míry záležitostí obyvatel jak velkých měst /nad 20 tisíc obyvatel/ (51,3 %, 20 osob), tak i měst a obcí s méně obyvateli (48,7 %, 19 osob). Bylo také zřejmé, že vlastnictví střelné zbraně, jakožto ochrana proti kriminalitě, nebylo v roce 2006 v celé republice, jako v Praze před lety, nejčastěji uváděným důvodem jejího držení. Na možném snížení frekvence pořizování si zbraně pro vlastní obranu proti kriminálnímu útoku se mohlo do značné míry podílet - během času, který uplynul mezi oběma výzkumy - mimo jiné také zpřísnění předpisů, a tudíž podmínek, pro vydávání zbrojních průkazů, odnětí některým službám (např. soukromým bezpečnostním) možnosti získat hromadný zbrojní průkaz a pak zbraně vydávat zaměstnancům podle vlastních předpisů apod.

¹² Martinková, M.: Mezinárodní výzkum obětí trestné činnosti v Praze v roce 2000, IKSP, Praha, 2002

Tabulka č. 14

Důvody vlastnictví střelné zbraně v rodinách respondentů v ČR v roce 2006. (Respondenti mohli uvést více odpovědí.) N=264

Důvody vlastnictví střelné zbraně:	Vlastníci střelné zbraně	
	Abs.	%
Kvůli lovu	70	26,5
Sportovní střelba na terč	107	40,5
Jako součást sbírky(sběratelský kus)	18	6,8
Kvůli prevenci/ ochraně před kriminalitou	39	14,8
Příslušnost k armádě nebo policii	14	5,3
Rodinná tradice mít zbraň (vždy tomu tak v rodině/doma bylo)	28	10,6
Odmítnutá odpověď	4	1,5

VIKTIMIZACE RESPONDENTŮ VÍCE DELIKTY

Výzkum obětí byl také zaměřen na zjištění skutečnosti, zda respondenti byli viktimizováni během sledovaného pětiletého období (2002 –2006) i více zkoumanými delikty. Ze získaných údajů vyplynulo, že **63,5 %** z 3082 dotázaných jedinců (1958 osob) se stalo oběťmi nejméně jednoho ze sledovaných 10 deliktů. (Do zpracování nebyly zahrnuty podvod na spotřebiteli a úplatkářství.) Znamená to, že téměř dvě třetiny respondentů, potažmo obyvatel ČR, byly oběťmi nejméně jednoho ze sledovaných deliktů.

Z údajů uvedených v tabulce č. 15 vyplývá, že poškozeno „pouze“ jedním z deliktů, kterých se výzkum týkal, bylo 26,1 % respondentů (804 osob), dvěma 14,4 % (445 osob), třemi 15,7 % (485 osob) a čtyřmi a více 7,3 % (224 osob). Na druhou stranu více jak třetina z dotázaných se nestala obětí ani jednoho ze sledovaných deliktů (36,5 %, 1124 osob).

Pokud jsme rozdělili respondenty a/ na oběti deliktů, které se staly pouze jim osobně a b/ na oběti deliktů, které se staly buď jim a nebo jimi byl zasažen někdo z jejich rodiny, ze získaných dat bylo zřejmé, že přece jen více dotázaných bylo poškozeno incidenty, které se mohly stát nejen jim osobně, ale i ostatním členům jejich rodiny, případně které nějak poškodily společný majetek. Nicméně rozdíly nebyly až tak velké – viz dále.

Oběťmi čtyř námi sledovaných deliktů, které poškodily jedince *osobně*¹³, se stalo mezi 3082 dotázanými **43,5 %** osob (1340 jedinců). Více jak polovina respondentů se obětí ani jednoho z těchto čtyř deliktů nestala (56,5 %, 1742 osob).

Tabulka č. 15

Viktimizace dotázaných osob z ČR 10 zkoumanými delikty^{x/} během pětiletého období (2004 – 2006), N=3082

Počet deliktů, kterých se respondent stal obětí:	Počet respondentů	
	Abs.	%
0	1124	36,5
1	804	26,1
2	445	14,4
3	485	15,7
4	164	5,3
5	48	1,6
6	6	0,2
7	2	0,1
8	1	0,0
9	2	0,1
10	1	0,0
Celkem	3082	100,0

^{x/} Loupež, fyzické napadení/vyhrožování, sexuální delikt, krádež osobní věci, vloupání do obydlí, vloupání do chaty/chalupy, krádež auta, krádež věci z auta, krádež motorky, skútru, mopedu, krádež bicyklu. (Do zpracování nebylo zahrnuto úplatkářství a podvod na spotřebiteli.)

Mezi 1340 respondenty, kteří se stali oběťmi incidentů osobně, jich 30,8 % bylo poškozeno jedním takovýmto deliktem (950 osob) – v těchto případech se jednalo z více jak tří čtvrtin o oběti krádeže osobní věci (77,7 %, 738 osob). Ostatní respondenti, většinou ti, kteří byli oběťmi závažnějšího deliktu než „jen“ krádeže osobní věci, se stali oběťmi více deliktů než jednoho. Desetina z respondentů tak byla poškozena delikty dvěma (10,6 %, 326 osob), zhruba dvě procenta respondentů delikty třemi (1,9 %, 57 osob) a 0,2 % respondentů všemi čtyřmi sledovanými delikty, které se staly respondentovi osobně (7 osob). V přehledu viz tabulka č. 16.

¹³ Jednalo se o loupež, fyzické napadení/vyhrožování fyzickým násilím, sexuálně motivovaný incident a krádež osobního majetku

Tabulka č. 16

Viktimizace dotázaných osob z ČR zkoumanými delikty, které se staly osobně respondentovi^{x/} během pětiletého období (2004 – 2006), N=3082

Počet deliktů, kterých se respondent stal obětí:	Počet respondentů	
	Abs.	%
0	1742	56,5
1	950	30,8
2	326	10,6
3	57	1,9
4	7	0,2
Celkem	3082	100,0

x/ Loupež, fyzické napadení/vyhrožování, sexuální delikt, krádež osobní věci. (Do zpracování nebylo zahrnuto úplatkářství a podvod na spotřebiteli.)

Na druhou stranu jsme se také zaměřili, jak bylo výše uvedeno, zvláště na zkoumání deliktů, kterých se mohl stát obětí nejen respondent osobně, ale i prostřednictvím poškození někoho z rodiny daným incidentem¹⁴. (Respondent byl zde za oběť považován i tehdy, když např. krádež auta užívaného rodinou se nestala přímo jemu, ale někomu z rodiny, nebo když došlo k vloupání do bytu, kde žil společně s dalšími členy rodiny - tedy byt byl vykraden jak členům jeho rodiny, tak také jemu apod.) Takovými delikty bylo poškozeno během sledovaných pěti let **47,8 %** z 3082 dotázaných osob (1472 osob). 52,2 % respondentů ani jedním z výše zmíněných druhů deliktů poškozeno nebylo (1610 osob). Jak je vidět z tabulky č. 17, jedním takovýmto deliktem bylo poznamenáno 27,0 % dotázaných osob (832 jedinců), dvěma 14,7 % respondentů (453 osob) a třemi a více 6,1 % respondentů (187 osob).

Přitom např. bylo zjištěno, že téměř pětina poškozených jedinců krádeží věci z auta byla během sledovaných pěti let rovněž okradena o auto (17,3 %, 126 osob), nebo že pětina obětí vloupání do chaty/chalupy se stala během sledovaných pěti let i obětí vloupání do obydlí (19,7 %, 55 osob).

Tabulka č. 17

Viktimizace dotázaných osob z ČR zkoumanými delikty, které se mohly stát jak respondentovi, tak členům jeho rodiny^{x/} během pětiletého období (2004 – 2006), N=3082

Počty deliktů, kterých se respondent stal obětí:	Počet respondentů	
	Abs.	%
0	1610	52,2
1	832	27,0
2	453	14,7
3	164	5,3
4	17	0,6
5	4	0,1
6	2	0,1
Celkem	3082	100,0

x/ Vloupání do obydlí, vloup.do chaty/chalupy, krádež auta, krádež věci z auta, krádež motorky, krádež bicyklu

¹⁴ Jednalo se o krádež auta, krádež věci z auta, krádež motorky, skútru, mopedu apod., krádež jízdního kola, vloupání do obydlí, vloupání do chaty/chalupy

Na základě získaných údajů bylo potvrzeno naše očekávání, že obětí viktimizace více delikty bude signifikantně více mezi obyvateli z měst větších (nad 20 tisíc obyvatel) než mezi obyvateli menších měst a obcí. Bylo evidentní, že čím bylo místo bydliště respondentů větší, tím více bylo mezi nimi jedinců viktimizovaných více delikty. Uvedená konstatace platila jak pro delikty, které se staly osobně respondentovi, tak pro delikty, jejichž obětí se mohl stát respondent osobně nebo prostřednictvím viktimizace členů jeho rodiny.

Dále z údajů, které jsme získali, bylo zřejmé, že u deliktů, které se staly jen respondentovi osobně, se viktimizace více incidenty týkala signifikantně častěji osob mezi jedinci ve věku do 30 let, tedy spíše osob mladších než těch starších. Pokud jde o delikty, které se mohly stát nejen dotázanému jedinci, ale i členům jeho rodiny, poškození více delikty se týkala signifikantně častěji osob mezi respondenty staršími (nad 30 let) než mladšími. V tomto případě závislosti ale nebyly až tak zřetelné, jako u deliktů, které poškodily jen respondenta osobně. Bylo tomu tak pravděpodobně proto, že oběti vlastně vypovídaly jak za sebe, tak za ostatní členy rodiny. Méně zřetelná závislost výsledků zde byla spíše problémem metodologickým, protože většina věcí, které v rámci zkoumaných deliktů byly ukradeny nebo poškozeny, patřila s velkou pravděpodobností hlavně starším osobám, které již vydělávají, ale tazatel se dozvídal o jejich poškození či zcizení i od respondentů mladších.

Údaje rovněž ukázaly, že viktimizací více sledovanými delikty (a to jak těmi, které se staly pouze jedinci osobně, tak i těmi druhými sledovanými) bylo postiženo signifikantně větší množství osob mezi jedinci s vyšším vzděláním /tedy alespoň s maturitou/ než mezi těmi se vzděláním nižším /tj. bez maturity/. Pokud bychom předpokládali, že vzdělání je pozitivně korelováno s životní úrovní, a vzhledem k tomu, že velká část zkoumaných deliktů se týkala různých druhů krádeží, pravděpodobně více vzdělaným osobám je obvykle asi i více co brát, a proto se mohou stát terčem více druhů sociálně nežádoucích aktivit.

Pokud jde o pohlaví osob poškozených více delikty, které se staly výhradně jedinci osobně, hodnota statistických údajů ukázala, že signifikantně více osob mezi ženami bylo viktimizováno více delikty než tomu bylo mezi zástupci mužského pohlaví – bylo tomu tak ale v situacích, kdy se jednalo o viktimizaci více jak dvěma delikty. U incidentů, které se mohly stát nejen osobně respondentovi, ale i členům jeho rodiny, mezi zástupci jednotlivých pohlaví byli to signifikantně více muži než ženy, kteří se stali obětmi několika deliktů.

V souvislosti s viktimizací dotázaných osob jsme rovněž sledovali, zda je rozdíl mezi jedinci, kteří *se stali obětmi* minimálně jednoho z námi sledovaných deliktů, a jedinci, kteří

se nestali oběťmi žádného ze zkoumaných deliktů, a/ v míře hodnocení úspěšnosti policie při kontrole kriminality v místě bydliště respondenta b/ v míře obav dotázaných osob z pohybu po setmění na ulici v místě bydliště a c/ v míře obav z vloupání do obydlí během následujících 12 měsíců.

Ze získaných údajů bylo zřejmé, že mezi oběťmi bylo signifikantně více osob, které se nejen obávaly chodit samy po ulici po setmění, obávaly se vloupání do obydlí, ale i hodnotily policii jako méně úspěšnou při kontrole kriminality v místě jejich bydliště, než tomu bylo mezi jedinci, kteří se oběťmi nestali. Tento poznatek je však třeba hodnotit velmi obezřetně, a to proto, že kauzální příčiny tohoto nálezu by bylo potřeba hlouběji prozkoumat - což v rámci našeho výzkumu nebylo možné. Na získaných údajích od obětí, např. týkajících se důvěry v úspěšnost policie při kontrole kriminality v místě bydliště, se mohla v námi provedeném šetření podílet nejen skutečnost, že mnoho obětí žilo ve velkých městech, kde byla důvěra obyvatel v možnosti policie zvládat kriminalitu všeobecně nižší, nebo to, že oběti mohly mít negativní zkušenosti s prací policie zprostředkované někým jiným z rodiny, ale také zde mohly působit i mnohé jiné proměnné, kterými jsme se při výzkumu nemohli zabývat. Další výzkumy obětí kriminality by měly takovéto příčinné vztahy lépe vyjasnit.

NĚTERÉ ÚDAJE TÝKAJÍCÍ SE VIKTIMIZACE OBYVATEL VE VYŠŠÍCH ÚZEMNĚ SPRÁVNÍCH CELCÍCH ČR

Obavy respondentů z kriminality, obavy z vloupání do obydlí, setkávání se s problematikou drog, hodnocení kontroly kriminality policií v místě bydliště respondentů

Jak bylo v úvodu řečeno, soubor respondentů byl mj. reprezentativní v počtech osob v jednotlivých vyšších územně správních celcích (dále též VÚSC nebo kraje). Údaje o výskytu deliktů a míře jejich ohlášení policii v jednotlivých vyšších územně správních celcích ČR lze nalézt v přílohách č. 29 a 30.

Jelikož absolutní četnosti výskytu jednotlivých deliktů v krajích nebyly pro účely našich sledování různých souvislostí mezi jevy dostatečně vysoké, byli jsme nuceni vyšší územně správní celky spojit do větších skupin. Jako kritérium spojení jsme zvolili ukazatel výše policií evidované trestné činnosti na 1 tisíc obyvatel v jednotlivých krajích ČR v roce 2005¹⁵. Byly tak vytvořeny čtyři skupiny vyšších územně správních celků. Jednu tvořila zvláště Praha 1/ s tradičně jednoznačně nejvyšším výskytem policií evidované trestné činnosti. Druhou skupinu s vyšší mírou evidované trestné činnosti tvořily VÚSC Ústecký, Liberecký, Karlovarský, Středočeský 2/, další s poněkud nižší mírou známé trestné činnosti tvořily VÚSC Moravskoslezský, Plzeňský, Jihomoravský, Jihočeský 3/ a čtvrtou skupinou s nejmenším

¹⁵ Marešová, A: Kriminalita v roce 2005 (především z pohledu statistik Policie ČR). In: Marešová, A. a kol.: Kriminalita v roce 2005. IKSP, Praha 2006

policií evidovaným množstvím trestné činnosti na 1 tisíc obyvatel VÚSC Olomoucký, Královéhradecký, Pardubický, Vysočina, Zlínský /4/.

Zajímalo nás pak v souvislosti s vyššími územně správními celky a/ jak respondenti subjektivně hodnotili kontrolu kriminality policií v souvislosti s mírou výskytu evidované, a tedy všeobecně diskutované a občanům známé, trestné činnosti v krajích, ve kterých žili, b/ zda dotázané osoby žijící v krajích více postižených policií evidovanou trestnou činností měly větší strach z kriminality, častěji se setkávaly s problémy spojenými se zneužíváním drog, více se obávaly vloupání do svých obydlí než ti jedinci, kteří žili v oblastech evidovanou kriminalitou méně zatížených, c/ zajímalo nás, zda ohlašování policii sledovaných deliktů oběťmi bylo ovlivněno mírou policií evidované trestné činnosti v oblastech (krajích), ve kterých oběti žily

Ze získaných údajů bylo zřejmé, že v názorech respondentů na kontrolu kriminality policií v místě jejich bydliště se odráželo to, v jak kriminalitou postižené skupině krajů žili. I když celkově si téměř polovina respondentů z celé ČR myslela, že policie má spíše kriminalitu v místě jejich bydliště pod kontrolou (uvedlo to 47,0 % dotázaných), platilo, že čím bylo v krajích méně evidované trestné činnosti /na 1 tisíc obyvatel/, tím více respondentů bylo názoru, že policie kriminalitu v místě jejich bydliště zvládá. Zjištěné závislosti byly statisticky významné. Tak bylo zřejmé, že nejméně dotázaných osob mělo za to, že police zvládá kontrolu kriminality v místech, kde respondenti bydlí, v Praze (38,8 %, 100 osob) a nejvíce v krajích s nejnižší mírou evidované trestné činnosti /4/ (61,9 %, 513 osob).

Pokud jde o obavy respondentů z kriminality v bydlišti po setmění, opět v krajích s vyšším stupněm policií evidované trestné činnosti /1,2/ se po setmění v místě bydliště bálo signifikantně více jedinců, než v krajích, kde byla zaevidovaná kriminalita nižší /3,4/. Naznačuje to, že obavy jakoby reflektovaly stav kriminality (alespoň té veřejně známé) a nebyly jen jakýmsi subjektivním iracionálním prožitkem obyvatelstva odtrženým úplně od reality. Také pokud jde o frekvenci setkání se respondentů s průvodními jevy doprovázejícími zneužívání drog, v krajích, kde byla zamořenost kriminalitou vyšší /1,2/, se s drogovou problematikou setkávalo signifikantně více jedinců než v těch krajích, ve kterých byl výskyt policií evidované kriminality nižší /3,4/. Pokud jde o obavy respondentů z vloupání do obydlí v uvedených čtyřech skupinách krajů, ačkoli rozdílly byly statisticky významné, nebyla sledovaná závislost jednoznačně lineární, jako v předcházejících případech. Bylo zjevné, že nejvíce se báli vloupání do obydlí Pražané (59,4 %, 123 osob) a obyvatelé krajů ze skupiny označené jako 3, kde však pravděpodobně má jistý vliv skutečnost, že jde o uskupení krajů

sice s relativně nízkou evidovanou kriminalitou na 1 tisíc obyvatel, ovšem s několika velkoměsty /Ostrava, Plzeň, Brno/ (36,6 %, 272 osob). Je potom pravděpodobné, že zkušenosti osob z velkoměst se odrazily rovněž na hodnotách údajů získaných i v předcházejících dvou zkoumaných zkušenostech občanů (strach z kriminality, drogy), ale neprojevily se tam tak výrazně, jako v případě obav respondentů z vloupání do obydlí.

Ohlašování deliktů, kterých se respondenti stali oběťmi, policii

Ze získaných dat bylo rovněž evidentní, že *míra ohlášení policii* každého z 10 zkoumaných deliktů¹⁶ jejich oběťmi, ve čtyřech námi vymezených skupinách krajů s různě vysokým výskytem policií evidované trestné činnosti *byla obdobná* – statisticky významné rozdíly nebyly zjištěny. Týkalo se to jak deliktů, jejichž oběťmi se mohli stát respondenti i členové jejich rodiny (krádež auta, krádež věcí z auta, krádež jízdního kola, krádež motocyklu, vloupání do obydlí, vloupání do chat a chalup) tak deliktů, které se staly výhradně osobně respondentům (loupež, krádež osobních věcí, sexuální delikty, napadení/ vyhrožování).

Mezi mírou nahlášení deliktů policii a mírou výskytu evidované trestné činnosti v kraji, ve kterém postižení respondenti žili, nebyla zjištěna souvislost a respondenti tudíž delikty policii ohlašovali bez ohledu na to, v jak příliš kriminalitou zatížených oblastech žili. Jedná se o dosti důležité zjištění v souvislosti se snahou postihovat pomocí viktimologických výzkumů latenci výskytu některé trestné činnosti právě i prostřednictvím míry ohlášení policii deliktů samotnými poškozenými osobami. (Ke konkrétní míře nahlášenosti deliktů policii oběťmi viz výše příslušné kapitoly a příloha č. 30.)

V souvislosti s ohlašováním deliktů policii poškozenými osobami je také vhodné na tomto místě ještě připomenout, že čím oběti považovaly zkoumané delikty za subjektivně závažnější, tím častěji je policii oznamovaly. Zjištěné závislosti byly statisticky významné. Týkalo se to všech deseti zkoumaných sociálně nežádoucích jevů.

¹⁶ Do zpracování zde nebylo zahrnuto úplatkářství a podvod na spotřebiteli

SOUHRN HLAVNÍCH POZNATKŮ A ZÁVĚR

O viktimizaci obyvatel naší republiky deseti ve výzkumu sledovanými delikty v rozmezí pětiletého období (2002 – 2006) lze říci následující (viz tabulka č. 18). Obětí krádeže osobní věci /kterou měl jedinec při sobě nebo na sobě/ se stal více jak každý třetí občan naší republiky (35,8 %). Obětí krádeže věci z auta se stal téměř každý třetí majitel tohoto dopravního prostředku v ČR (30,8 %). 40,4 % majitelů/uživatelů rodinných rekreačních chat/chalup bylo obětmi vloupání do těchto objektů. Více jak každý čtvrtý majitel/uživatel jízdního kola v naší republice se stal obětí jeho krádeže (26,4 %). Zhruba každý desátý majitel/uživatel automobilu byl obětí krádeže tohoto dopravního prostředku (9,4 %). Více jak každý desátý občan ČR se stal obětí vloupání do obydlí (13,1 %) a více jak každý desátý občan byl obětí fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím (13,7 %). Také více jak každý desátý majitel motocyklu, mopedu, skútru se stal v ČR obětí jeho krádeže (12,0 %). Okolo čtyř procent respondentů, potažmo obyvatel ČR, se stalo obětmi loupežného přepadení a zhruba totéž množství jedinců bylo obětmi sexuálního deliktu (v prvním případě 4,3 %, v druhém 4,6 %).

Tabulka č.18

Počty obětí sledovaných deliktů mezi respondenty z ČR během pěti let (2002-2006). Oběti vypovídaly o posledním deliktu, pokud k incidentu došlo v uvedených letech vícekrát. N=3082, z nich majitelé/uživatelé aut n=2361^{a/}, majitelé/uživatelé motocyklů apod. n=460^{b/}, majitelé/uživatelé jízdních kol n=2444^{c/}, majitelé/uživatelé chat/chalup n=690^{d/}.

Delikty:	Abs.	% obětí z 3082 respondentů (nebo z majitelů/uživatelů dopravních prostředků, chat/ chalup)
Krádež auta	221	9,4 ^{a/}
Krádež věci z auta	728	30,8 ^{a/}
Krádež mopedu, skútru, motocyklu	55	12,0 ^{b/}
Krádež jízdního kola	644	26,4 ^{c/}
Vloupání do chat/chalup	279	40,4 ^{d/}
Vloupání do obydlí	403	13,1
Loupežné přepadení	132	4,3
Krádež osobního majetku	1104	35,8
Sexuální delikty	142	4,6
Fyzické napadení/vyhrožování	423	13,7

Některé oběti výše uvedených 10 deliktů byly viktimizovány těmito incidenty i vícekrát. Během období jednoho roku (období listopad 2005-listopad 2006) opakovanou viktimizaci tím samým deliktem (vícekrát než jednou) nejčastěji zažily oběti sexuálně motivovaných incidentů, a to více jak polovina z nich (56,3 %, 36 osob), dále více jak čtvrtina obětí krádeže věcí z aut (27,9 %, 77 osob) a vloupání do chaty/chalupy (28,2 %, 22 osob). Opakované poškození stejným deliktem během jednoho roku pak zažila také téměř čtvrtina obětí vloupání do obydlí (23,4 %, 29 osob) a pětina obětí krádeže osobního majetku (20,2 %, 111 osob). Opakovanou viktimizaci rovněž zažila zhruba desetina obětí krádeže auta a krádeže kola (v prvním případě 11,9 % /8 osob/, v druhém 11,8 % /26 osob/). Dále také zhruba desetina obětí loupežného přepadení byla během sledovaných 12 měsíců viktimizována loupeží vícekrát (9,1 %, 4 osoby). Z osob okradených o motocykl, moped či skútr se stalo během jednoho roku opakovaně obětí 15,0 % poškozených (3 osoby).

Téměř dvě třetiny z 3082 respondentů, potažmo obyvatel ČR, se staly v letech 2002 –2006 oběťmi nejméně jednoho z 10 sledovaných deliktů (do zpracování zde nebyly zahrnuty podvod na spotřebiteli a úplatkářství) (63,5 %, 1958 osob). Poškozeno jedním z 10 uvedených deliktů bylo 26,1 % respondentů (804 osob), dvěma 14,4 % (445 osob), třemi 15,7 % (485 osob) a čtyřmi a více 7,3 % (224 osob).

U deliktů, které se staly respondentovi osobně (loupež, krádež osobní věci, napadení/ vyhrůžování, sexuální delikt), se viktimizace více incidenty týkala signifikantně častěji osob patřících mezi jedince ve věku do 30 let, tedy spíše osob mladších. U deliktů, které se staly nejen osloveným jedincům osobně, ale i členům jejich rodiny, se poškození více delikty týkalo signifikantně častěji osob mezi jedinci staršími (nad 30 let) než mladšími.

Obětí podvodu na spotřebiteli byl během období 12 měsíců (listopad 2005-listopad 2006) více jak každý třetí respondent, potažmo obyvatel ČR (36,4 %, 1123 osob). Minimálně téměř každý desátý občan se dostal v uvedeném období do styku s úplatkářstvím (9,1 %, 281 osob).

Téměř čtvrtina obětí loupeže (23,5 %, 31 osob) a zhruba desetina obětí sexuálních deliktů (10,6 %, 15 osob) i obětí fyzického napadení/ vyhrůžování (12,8 %, 54 osob) byly napadeny ozbrojenými pachateli (např. nožem, střelnou zbraní apod.).

Nízká míra nahlášení deliktu policii poškozenými osobami - u deliktů, které byly sledovány během pětiletého období - byla zjištěna nejen u sexuálně motivovaných deliktů (nahlásilo je jen 21,8 % obětí), fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím (26,5 %), ale také u krádeže osobního majetku (38,7 %). Častěji se potom policie dozvídala od obětí, a to zhruba z 65 %, o krádežích jízdních kol (64,3 %), krádežích věcí z aut (63,2 %) a o loupežných přepadeních (65,2 %). Nejvyšší míra nahlášenosti deliktu policii poškozenými osobami, téměř 90%, byla zjištěna u krádeží motocyklu, skútru, mopedu (89,1 %), dále u krádeží automobilu (87,8 %) a v poněkud menší míře potom u vloupání do chat/chalup (83,9 %) a vloupání do obydlí (76,7 %).

Pokud jde o dva delikty, jejichž výskyt byl sledován jen během období jednoho roku, podvod na spotřebiteli ohlásilo policii pouze 3,3 % jeho obětí, úplatkářství 5,0 % osob, které uvedly, že se s tímto jevem setkaly.

Mezi nejčastější důvody nenahlášení obětmi policii, že se delikt stal (a to jak u obětí deliktů, které se mohly stát **nejen** respondentovi¹⁷, tak u obětí deliktů, které ohrozily **pouze** samotného respondenta¹⁸), patřila skutečnost, že poškození jedinci nevěřili ve vyřešení jejich případu policií - „policie s tím stejně nic neudělá“. U všech tří z tohoto pohledu zkoumaných deliktů, které se mohly stát **nejen** respondentovi, ale i členům jeho rodiny, si to myslelo více jak 40 % obětí, které se na policii neobrátily a u všech tří zkoumaných deliktů, které se staly **pouze** respondentovi, sdílela tento názor asi třetina takovýchto obětí každého z incidentů (viz příloha č. 21 A).

U obou druhů deliktů pak dále v popředí častých pohnutek obětí nehlásit událost policii stálo, ale to již ne tak výrazně jako předcházející důvod, také jejich mínění, že byl nedostatek důkazů (18,9 % – 34,6 % obětí, které se na policii neobrátily). Poněkud méně často však byl tento důvod, jak plyne též z údajů v příloze č. 21 A, uváděn obětmi deliktů, které poškodily **pouze** samotného respondenta.

U deliktů, kterými mohl být poškozen **nejen** sám respondent, ale i členové jeho rodiny, pak navíc sehrál značnou roli v neoznámení události policii i dojem postižených, že nešlo o nic závažného. Uvedlo to zhruba 30 % obětí, které policii neinformovaly, u každého ze zkoumaných tří incidentů. Oběti loupeže, fyzického napadení/ vyhrožování a sexuálně motivovaných deliktů, které policii nic nesdělily, tento důvod uváděly výrazně méně často.

¹⁷ krádež věci z auta, vloupání do obydlí, vloupání do chaty/chalupy

¹⁸ loupežné přepadení, sexuální delikt, fyzické napadení/vyhrožování fyzickým násilím

U deliktů, které se mohly stát **jen** respondentovi osobně, měla dosti významný vliv na neohlášení policii - vedle výše uvedených hlavních pohnutek, a to že policie s případem stejně nic neudělá a že byl nedostatek důkazů - i skutečnost, že poškození incident vyřešili sami v rámci svých možností, protože mnohdy pachatele znali. Tento důvod uvedla zhruba čtvrtina obětí napadení/vyhrožování a asi pětina obětí loupeže a sexuálních incidentů, které se na policii neobrátily. Navíc u zhruba čtvrtiny obětí sexuálních deliktů a napadení/vyhrožování, které policii neinformovaly, hrál nezanedbatelnou roli v neinformování policie i názor, že událost, která se jim stala, nebyla záležitostí pro policii, a tudíž nebylo zapotřebí volat policii. U všech tří sledovaných deliktů, které se mohly stát **jen** respondentovi osobně (na rozdíl od deliktů, které se mohly stát nejen respondentovi, ale i členům jeho rodiny), neohlášení incidentu policii ovlivnil významně i strach z odvety pachatele. Tento důvod byl nejzřetelnější u obětí sexuálních deliktů, protože ho uvedla téměř čtvrtina z těch obětí, které policii o deliktu neinformovaly. Současně zhruba desetina obětí sexuálně motivovaného deliktu, která se na policii neobrátila, také přiznala v daných souvislostech i obavy z policie (11,1 %) - viz příloha č. 21 A.

Nejnižší míru spokojenosti s prací policistů po nahlášení deliktu (byla sledovaná u šesti zkoumaných incidentů), a to zhruba čtvrtinovou, uváděly oběti sexuálně motivovaných deliktů (25,8 %). Dále byla s prací policie spokojena jen asi třetina obětí loupežného přepadení, které se na policii obrátily (34,9 %) a 42,0 % takovýchto obětí krádeže věci z auta. S prací police byla pak spokojena zhruba polovina obětí vloupání do obydlí (51,1 %), obětí vloupání do chat/chalup (53,4 %) a obětí fyzického napadení/vyhrožování tělesným násilím (47,3 %), které policii o spáchání deliktu informovaly.

Důvody nespokojenosti obětí s prací policie byly sledovány u šesti stejných deliktů jako u důvodů nenahlášení deliktů policii (viz níže podčárník č. 19, 20).

Jako nejčastější důvod nespokojenosti s prací policie oběti krádeže věci z auta, vloupání do obydlí, vloupání do chat/chalup a oběti loupeže uváděly skutečnost, že policisté nešli pachatele (sdělilo to okolo dvou třetin obětí těchto deliktů, které se na policii obrátily a nebyly s její prací spokojeny) a dále to, že policisté nešli ukradený majetek (u deliktů, které se týkaly **nejen** respondenta¹⁹ to uvedlo okolo 60 % zmíněných obětí a tento důvod uvedlo

¹⁹ krádež věci z auta, vloupání do obydlí, vloupání do chaty/chalupy

zhruba 46 % obětí loupeže, které neuspokojila práce policie po nahlášení incidentu). Viz blíže příloha č. 20 A.

Vedle toho značné množství obětí všech šesti v daných souvislostech zkoumaných deliktů (viz podčárník č. 19, 20) byla toho mínění, že *policisté* v jejich případech *neudělali vše, co mohli*. Myslela si to zhruba polovina obětí loupeže, vloupání do obydlí a vloupání do chat/chalup, zhruba třetina obětí sexuálně motivovaných incidentů a asi třetina obětí krádeže věci z auta, které se na polici obrátily a nebyly s její prací spokojeny. Názor, že policie se dostatečně neangažovala, byl patrný dokonce u 70 % obětí fyzického napadení/vyhrožování, které vyjádřily nespokojenost s tím, jak si policie počínala po oznámení incidentu.

Dále potom u tří sledovaných deliktů, které se staly **výhradně** respondentovi²⁰ /na rozdíl od deliktů, které se mohly stát jak respondentovi, tak členům jeho rodiny/, se mezi čtenějšími důvody nespokojenosti obětí s prací policie jevíly takové skutečnosti, které mohly případně způsobovat i sekundární viktimizaci poškozených osob. Jednalo se konkrétně o skutečnost, že *policii* podle názoru obětí jejich *problém nezajímá* (27,1 % až 34,0 % obětí, které nebyly po nahlášení deliktu policii spokojeny s její prací), a potom to, že *policisté se k obětem*, podle výpovědi samotných poškozených osob, *nechovali dobře*. Naposledy uvedený důvod uváděly dosti často jak po oznámení deliktu s prací policie nespokojené oběti sexuálních deliktů (55,6 %, 10 osob), tak také takovéto oběti tělesného napadení/ vyhrožování (34,0 %, 16 osob) a oběti loupeže (22,9 %, 11 osob) - viz blíže příloha č. 20 A.

Míra nahlášení deliktů policii oběťmi nebyla ovlivněna mírou výskytu policií evidované trestné činnosti v kraji, ve kterém incidenty postižení respondenti žili. Oběti tudíž delikty ohlašovaly policii bez ohledu na to, v jak příliš evidovanou kriminalitou zatížených oblastech žily.

Bylo zjištěno, že čím oběti považovaly sledované delikty za subjektivně závažnější, tím častěji je policii oznamovaly. Týkalo se to všech deseti zkoumaných sociálně nežádoucích jevů (do zpracování této problematiky nebylo zařazeno úplatkářství a podvod na spotřebiteli).

K tomu, že se respondenti stali oběťmi některého ze sledovaných 12 deliktů nejčastěji přispěla velikost místa jejich bydliště a jejich věk. Konkrétně jsme zjistili:

Mezi jedinci žijícími ve větších městech /s více jak 20 tisíci obyvateli/ (a zde potom ve zvýšené míře mezi jedinci bydlícími ve velkoměstech) bylo signifikantně více obětí *krádeže*

²⁰ loupežné přepadení, sexuální delikt, fyzické napadení/vyhrožování fyzickým násilím

auta, krádeže věci z auta, krádeže motocyklů, krádeže jízdních kol, vloupání do bydlí, loupeží, krádeží osobních věcí, klamání spotřebitele než ve městech a obcích s méně jak 20 tisíci obyvateli.

Nebyly zjištěny signifikantní rozdíly ve výskytu obětí sexuálně motivovaných incidentů, fyzického napadení/vyhrožování, úplatkářství, vloupání do chat/chalup mezi respondenty s různě velkým místem bydliště.

Obětí *krádeže auta, krádeže věci z auta, vloupání do bydlí, vloupání do chat/chalup, podvodu na spotřebiteli* bylo signifikantně více mezi osobami vyššího věku (nad 30 let) než věku nižšího (do 30 let). Totéž se týkalo i osob, které se setkaly s *úplatkářstvím*. Mezi dotázanými mladších věkových ročníků (do 30 let) bylo, jak se dalo očekávat, signifikantně více obětí *sexuálně motivovaných deliktů* než mezi staršími osobami. Totéž platilo o osobách, které někdo *okradl o osobní věci* a o osobách, které někdo *fyzicky napadl nebo jim tělesným násilím vyhrožoval*.

Mezi mladšími a staršími respondenty (do 30 let, nad 30 let) bylo obdobné množství nejen obětí loupežných přepadení, ale i obětí krádeže kol a krádeže motocyklů. Signifikantní rozdíly nebyly zjištěny.

Mezi ženami bylo signifikantně více obětí než mezi muži *sexuálně motivovaných deliktů a podvodů na spotřebiteli*. Mezi muži bylo signifikantně více obětí než mezi ženami *fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím a krádeže věci z aut*. Rovněž signifikantně více jedinců mezi muži než mezi ženami se setkalo s *požadavkem úplatku* či s jeho očekáváním.

Poškozené ženy i muži byli zastoupeni mezi jedinci obou pohlaví v obdobné míře u loupeže, krádeže osobních věcí, krádeže auta, krádeže jízdního kola, krádež motocyklu, vloupání do obydlí, vloupání do chat/chalup. Statisticky významné rozdíly nebyly zjištěny.

Statisticky významné rozdíly ve výskytu obětí mezi respondenty s různou úrovní vzdělání byly zaznamenány u *vloupání do obydlí, krádeže věci z auta, krádeže osobní věci, podvodu na spotřebiteli, úplatkářství*. Ve všech případech se větší výskyt viktimizace týkal osob vzdělanějších (tj. alespoň s maturitou) než osob s nižším dosaženým vzděláním (bez maturity).

Mezi respondenty s různými stupni vzdělání (tj. minimálně s maturitou, bez maturity) nebyly signifikantní rozdíly ve výskytu obětí loupeže, fyzického napadení/vyhrožování,

sexuálních deliktů, krádeže auta, krádeže motocyklu, krádeže jízdního kola, vloupání do chaty/chalupy.

Pokud jde o delikty, které se staly výhradně osobně respondentům, tak mezi nejčastější oběti *fyzického napadení/vyhrožování* patřily mladší osoby mužského pohlaví, mezi oběti *sexuálně motivovaných incidentů* podle očekávání patřily mladší ženy - u obou deliktů bez ohledu na velikost místa bydliště a vzdělání napadených osob. Mezi oběťmi *krádeže osobních věcí* se objevily především mladší osoby (do 30 let věku) bez rozdílu pohlaví, s vyšším vzděláním /tj. alespoň s maturitou/ a bydlící ve větších městech (nad 20 tisíc obyvatel). Oběťmi *loupežných přepadení* se staly hlavně osoby s bydlištěm ve větších městech (nad 20 tisíc obyvatel) bez ohledu na pohlaví, věk či vzdělání.

Podle názoru 47,0 % z 3082 dotázaných osob policie do nějaké míry zvládala kontrolu kriminality v místě jejich bydliště (tj. 42,6 % respondentů mělo za to, že dost dobře, 4,4 % že velmi dobře). Téměř 40 % respondentů se klonilo k názoru, že policii se kriminalitu v místě jejich bydliště nedaří držet pod kontrolou (39,3 % osob; 31,8 % respondentů se domnívalo, že kriminalitu policie kontroluje dost špatně, 7,5 % velmi špatně). 13,7 % respondentů se k dotazu o kontrole kriminality policií v místě, kde bydlelo, nevyjádřilo (423 osob). V čím menších obcích a městech respondenti žili, tím hodnotili kontrolu kriminality policií v místě svého bydliště jako úspěšnější a naopak. Zjištěné závislosti byly statisticky významné.

K obavám z kriminality se respondenti vyjádřili následovně. Téměř plná polovina dotázaných osob se cítila po setmění v místě svého bydliště do nějaké míry bezpečně (49,1 % respondentů; 42,5 % dost bezpečně, 6,6 % velmi bezpečně). 46,7 % při výzkumu oslovených osob se do nějaké míry po setmění v místě bydliště necítilo bezpečně (39,1 % se cítilo trochu nebezpečně, 7,6 % velmi nebezpečně). 4,2 % dotázaných osob se k otázce nevyjádřilo (130 osob). Čím byla menší obec či město, ve kterých respondenti žili, tím větší měli dotázaní jedinci pocit bezpečí, když se sami po setmění pohybovali v místě svého bydliště. Zjištěné závislosti byly statisticky významné.

Obavy z vloupání do svých obydlí v následujících 12 měsících vyjádřila minimálně čtvrtina oslovených osob (25,7 %) (vloupání je velmi pravděpodobné a pravděpodobné).

Nejméně 39,8 % dotázaných, potažmo obyvatel ČR, přišlo do styku s problémy týkajícími se zneužívání drog (např. viděli někoho na veřejných prostranstvích prodávat drogy, užívat

drogy nebo objevili stříkačky použité a odhozené narkomany apod.) (1225 osob). Čím větší bylo místo bydliště respondentů, tím více bylo mezi nimi jedinců, kteří se s následky a průvodními jevy zneužívání drog setkali. Zjištěné závislosti byly statisticky významné.

Mezi 3082 v ČR dotázanými bylo minimálně 8,6 % jedinců (264 osob), v jejichž rodině byla vlastněna nějaká střelná zbraň. Ochranu před kriminalitou jako důvod vlastnictví střelné zbraně uvedlo 14,8 % jejích majitelů (39 osob).

Z výše uvedených údajů je zřejmé, že informace získané při viktimologických výzkumech od obětí různých deliktů mohou přinést aktuální informace nejen širší odborné veřejnosti, ale i samotné policii, o zkoumaných oblastech kriminality tak, jak je zažívá samotné obyvatelstvo - a doplňují tak informace, které eviduje policie ve svých statistikách. Z výše uvedeného je také patrné, že při výzkumu získaná data mohou rovněž poskytnout policii zpětnou vazbu o tom, jak obyvatelstvo hodnotí a vnímá práci policie, a to i v souvislosti s jednotlivými delikty, které jedince poškozují. Současně při opakovaných šetřeních stejnou metodikou mohou viktimologické výzkumy policii poskytnou, jak bylo řečeno v úvodu, i alternativní údaje o kriminalitě ve státě či jeho regionech dokonce v časových řadách. Mohou tak poskytnout i velmi cenné informace o vývoji kriminality (včetně té latentní) a s ní spojených jevů. Mohou přinést i aktuální podklady pro aktivity policie v oblasti prevence a další podněty pro celkové vylepšování práce policie.

RESUMÉ

Výzkum viktimizace obyvatel České republiky byl proveden v roce 2006. Výzkum se zabýval viktimizací obyvatelstva 12 delikty²¹. Respondenti o viktimizaci delikty sami vypovídali, a to zpětně a/ za uplynulých pět let (2002-2006) a b/ za období 12 měsíců před dotazováním (období listopad 2005-listopad 2006). Pokud byl respondent viktimizován ve sledovaných obdobích deliktem vícekrát, vypovídal o posledním z nich. Dva z uvedených deliktů byly sledovány zpětně jen za jeden rok (úplatkářství, podvod na spotřebiteli). Výzkum zjišťoval rovněž některé zkušenosti respondentů s kriminalitou obecněji. Při výzkumu byl použit obdobný dotazník jako při mezinárodních výzkumech viktimizace /ICVS/. (Dotazník byl se souhlasem mezinárodního koordinátora výzkumu poněkud upraven pro potřeby našeho prostředí). Výzkum byl realizován na souboru 3082 respondentů starších 15 let na území celé České republiky. Soubor respondentů byl získán stratifikovaným víceetapovým výběrem a byl reprezentativní v ukazatelích: věk, pohlaví, velikost místa bydliště, vzdělání, vyšší územně správní celek (kraj). Šetření v terénu provedla firma GfK a sběr dat financoval Republikový výbor pro prevenci kriminality. Dotazování bylo provedeno metodou face to face. Při výzkumu byly získány následující hlavní poznatky.

- Téměř dvě třetiny z 3082 respondentů, potažmo obyvatel ČR, se staly během pěti let /2002 až 2006/ oběťmi nejméně jednoho z 10 sledovaných deliktů (63,5 %) (do zpracování zde nebyly zahrnuty podvod na spotřebiteli a úplatkářství). Poškozeno jedním z 10 uvedených deliktů bylo 26,1 % respondentů, dvěma 14,4 %, třemi 15,7 % a čtyřmi a více 7,3 %.

- Během sledovaného pětiletého období (2002-2006) se v ČR oběťmi krádeže osobní věci stalo 35,8 % respondentů, potažmo obyvatel ČR. Oběťmi krádeže věci z auta se stalo 30,8 % majitelů tohoto dopravního prostředku. Oběťmi vloupání do chaty/chalupy bylo 40,4 % majitelů/uživatelů těchto rekreačních objektů. Oběťmi krádeže jízdního kola se stalo 26,4 % jeho majitelů/uživatelů. Více jak desetina respondentů byla oběťmi vloupání do obydlí (13,1 %) a oběťmi fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím (13,7 %). Oběťmi krádeže automobilu se stalo 9,4 % jeho majitelů/uživatelů. Oběťmi krádeže motocyklu, mopedu, skútru bylo 12,0 % majitelů těchto dopravních prostředků. Zhruba čtyři procenta

²¹ Jednalo se konkrétně a/ o delikty, které se mohly stát jak respondentovi osobně, tak i někomu z jeho rodiny - krádež automobilu, krádež věci z auta, krádež motocyklu, skútru, mopedu, krádež jízdního kola, vloupání do obydlí, vloupání do chaty nebo chalupy, b/ o delikty, které se staly respondentovi osobně - loupežné přepadení, krádež osobní věci (kterou měl jedinec při sobě nebo na sobě), fyzické napadení/vyhrožování fyzickým násilím, podvod na spotřebiteli, úplatkářství a sexuálně motivované delikty.

respondentů se stala obětmi loupežného přepadení (4,3 %) a zhruba 4,6 % z nich bylo obětmi sexuálního deliktu.

- Během období jednoho roku (listopad 2005 až listopad 2006) opakovanou viktimizaci tím samým deliktem (vícekrát než jednou) zažilo 56,3 % obětí sexuálně motivovaných incidentů, 27,9 % obětí krádeže věcí z aut a 28,2 % obětí vloupání do chaty/chalupy. Opakované poškození stejným deliktem během jednoho roku pak zažilo i 23,4 % obětí vloupání do obydlí a 20,2 % obětí krádeže osobního majetku. Z osob okradených o motocykl, moped či skútr se stalo během sledovaného jednoho roku opakovaně obětí 15,0 % poškozených. Opakovanou viktimizaci stejným deliktem rovněž zažilo 11,9 % obětí krádeže auta, 11,8 % obětí krádeže kola a 9,1 % obětí loupežných přepadení.

- Obětí podvodu na spotřebiteli se stal během sledovaných 12 měsíců (listopad 2005 až listopad 2006) více jak každý třetí respondent, potažmo obyvatel ČR (36,4 %). Minimálně téměř každý desátý občan se dostal v uvedeném období do styku s úplatkářstvím (9,1 %).

- Nízká míra nahlášení deliktu policii poškozenými osobami - u deliktů, které byly sledovány během pětiletého období - byla zjištěna nejen u sexuálně motivovaných deliktů (nahlásilo je jen 21,8 % obětí), fyzického napadení/vyhrožování fyzickým násilím (26,5 %), ale také u krádeže osobního majetku (38,7 %). Častěji se potom policie dozvídala od obětí o krádežích jízdních kol (64,3 %), krádežích věcí z aut (63,2 %) a o loupežných přepadeních (65,2 %). Nejvyšší míra nahlášenosti deliktu policii poškozenými osobami byla zjištěna u krádeží motocyklu, skútru, mopedu (89,1 %), dále u krádeží automobilu (87,8 %) a v poněkud menší míře potom u vloupání do chat/chalup (83,9 %) a vloupání do obydlí (76,7 %).

Pokud jde o dva delikty, jejichž výskyt byl sledován jen během období jednoho roku, podvod na spotřebiteli ohlásilo policii pouze 3,3 % jeho obětí, úplatkářství 5,0 % osob, které uvedly, že se s tímto jevem setkaly.

- Čím oběti považovaly delikty, které proti nim byly spáchány za subjektivně závažnější, tím častěji je policii oznamovaly. Míra ohlašování policii deliktů, kterých se respondenti stali obětmi, nebyla ovlivněna mírou výskytu policií evidované trestné činnosti v krajích, ve kterých oběti deliktů žily.

- Nejnižší míru spokojenosti s prací policistů po nahlášení deliktu (bylo sledováno u šesti zkoumaných incidentů) uváděly oběti sexuálně motivovaných deliktů (25,8 %). Dále bylo s prací policie spokojeno 34,9 % obětí loupežného přepadení, které se na policii obrátily a 42,0 % takovýchto obětí krádeže věci z auta. S prací police byla pak spokojena zhruba polovina obětí vloupání do obydlí (51,1 %), obětí vloupání do chat/chalup (53,4 %) a obětí fyzického napadení/vyhrožování tělesným násilím (47,3 %), které policii o spáchání deliktu informovaly.

- Téměř polovina z 3082 dotázaných osob měla za to, že policie do nějaké míry zvládá kontrolu kriminality v místě bydliště respondenta (47,0 % osob). Téměř plná polovina z 3082 oslovených osob se cítila po setmění v místě svého bydliště do nějaké míry bezpečně /dost, velmi/ (49,1 % respondentů).

- S problémy týkajícími se zneužívání drog přišlo do styku 39,8 % dotázaných, potažmo obyvatel ČR (např. viděli někoho na veřejných prostranstvích prodávat drogy, užívat drogy nebo objevili stříkačky použité a odhozené narkomany apod.).

- Čím větší bylo místo bydliště respondenta, tím více bylo jedinců, kteří se setkali s následky a průvodními jevy zneužívání drog, tím více bylo osob, které se bály samy po setmění na ulici v místě svého bydliště a tím více bylo osob, které hodnotily kontrolu kriminality policií v místě svého bydliště jako méně úspěšnou.

- Mezi 3082 v ČR dotázanými osobami bylo minimálně 8,6 % respondentů, v jejichž rodině byla vlastněna nějaká střelná zbraň (264 jednotlivců). Ochranu před kriminalitou jako důvod vlastnictví střelné zbraně uvedlo 14,8 % jejich majitelů (39 osob).

SUMMARY

Research into the victimisation of citizens of the Czech Republic was conducted in 2006. The research addressed the victimisation of the population in the form of twelve offences²². Respondents provided retroactive, personal testimonies of victimisation by the offences a) for the past five years (2002-2006) and b) for the twelve months previous to the survey (November 2005-November 2006). If a respondent had been the victim of more than one offence during the monitored period he/she gave an account of the last such offence. Two of the offences indicated were monitored retroactively for just one year (corruption, fraud against the consumer). The research also identified some more general experiences of respondents with crime. The research employed a similar questionnaire to those used in international research on victimisation (ICVS). (With the agreement of the international coordinator, the questionnaire was adapted somewhat to fit the needs of our environment). The survey was conducted with a group of 3082 respondents over the age of 15 throughout the Czech Republic). The group of respondents was obtained by a stratified, multi-layered selection and was representative in the indicators: age, sex, size of the place of residence, education, higher territorial administrative unit (region). The field research was performed by the firm GfK and the data collection was financed by the National Committee for Crime Prevention. Polling was conducted face-to-face. The research produced the following main findings.

- In five years (2002 to 2006) almost two-thirds of the 3082 respondents/citizens of the Czech Republic (CR) had been the victim of at least one of the ten monitored offences (63.5%) (fraud against the consumer and corruption were not processed). Of the ten monitored offences, 26.1% of respondents had suffered one, 14.4% two, 15.7% three and 7.3% four offences and more.

- During the monitored five-year period (2002-2006), 35.8% of respondents/citizens of the CR had been the victims of the theft of a personal belonging; 30.8% of car owners had suffered the theft of belongings from their car; 40.4% of owners/users of weekend homes had suffered burglaries; 26.4% of bicycle owners/users had suffered their theft. More than one-

²² These concerned specifically a/ offences which could have happened to the respondent personally or to a member of their family – car theft, theft of belongings from a car, theft of a motorcycle, scooter, moped, theft of a bicycle, home burglary, burglary of a weekend home, b/ offences which happened to the respondent personally – robbery with violence, theft of personal items (which the individual had with them or on them), physical assault/threat of physical assault, fraud against the consumer, corruption and sexually-motivated offences.

tenth of respondents had been victims of home burglaries (13.1%) and of physical assault/threat of physical assault (13.7%). Victims of car theft numbered 9.4% of car owners/users; 12.0% of owners of motorcycles, mopeds, scooters had suffered the theft of this mode of transport; around four percent of respondents had been the victim of robbery with violence (4.3%) and 4.6% of these were the victims of a sexual offence.

- During the period of one year (November 2005 to November 2006), repeated victimisation by the same offence (more than once) was suffered by 56.3% of victims of sexually-motivated incidents, 27.9% of victims of the theft of belongings from cars and 28.2% of victims of the burglary of weekend homes. Repeated injury by the same offence during one year was also experienced by 23.4% of victims of home burglary and 20.2% of victims of the theft of personal property. Of those persons who had suffered the theft of a motorcycle, moped or scooter during the monitored year, 15.0% were repeat victims. Repeated victimisation by the same offence was also experienced by 11.9% of victims of car theft, 11.8% of victims of bicycle theft and 9.1% of victims of robbery with violence.

- More than one-third of respondents/citizens of the CR (36.4%) were victims of fraud against the consumer during the monitored 12 months (November 2005 to November 2006). Almost one in ten citizens (9.1%) encountered corruption during the relevant period.

- A low rate of reporting offences to the police by victims (for offences monitored during the five-year period) was found not only for sexually-motivated offences (reported by only 21.8% of victims), physical assault/threat of physical assault (26.5%), but also for theft of personal property (38.7%). Higher reporting rates were recorded for bicycle thefts (64.3%), thefts of belongings from cars (63.2%) and robberies with violence (65.2%). The highest rate of reporting offences to the police by victims was found for the theft of motorcycles, scooters and mopeds (89.1%), followed by cars (87.8%) and to a lesser degree by burglary of weekend homes (83.9%) and home burglary (76.7%).

With regard to the two offences whose occurrence was only monitored for one year, fraud against the consumer was reported to the police by only 3.3% of victims, and corruption by 5.0% of persons who said that they had encountered it.

- The more that victims regarded offences perpetrated against them as subjectively serious, the more often they reported them to the police. The rate of reporting offences of which

respondents had been victims was not influenced by the incidence rate of police-recorded crimes in the regions in which the victims of offences lived.

- The lowest rate of satisfaction with the work of police officers following the reporting of an offence (monitored for six incidents surveyed) was given by the victims of sexually-motivated offences (25.8%). This is followed by the victims of robbery with violence, where 34.9% of those who went to the police expressed themselves satisfied with the police's work, and victims of the theft of belongings from a car (42.0%). Roughly half of victims of home burglary (51.1%) were satisfied with police work, victims of burglary of weekend homes (53.4%) and victims of physical assault/threat of physical violence (47.3%) who reported an offence to the police.

- Almost half of the 3082 people surveyed were of the opinion that the police to some degree had crime under control in the respondent's place of residence (47.0% of persons). Almost one half of the 3082 respondents felt to some degree safe /quite, very/ after dark in their place of residence (49.1% of respondents).

- Of those polled/citizens of the CR, 39.8% had encountered drug abuse (e.g. in public spaces they had seen someone sell drugs, use drugs or had come across needles used and discarded by drug addicts etc.)

- The larger a respondent's place of residence, the higher was the number of individuals who had encountered the consequences and attendant effects of drug abuse, who were afraid to be alone after dark on the streets in their place of residence and who regarded the police's control of crime in their place of residence as less successful.

- Of the 3082 persons surveyed in the CR, a firearm was owned in the families of at least 8.6% of respondents (264 individuals). Protection against crime was stated as the reason for possession of a firearm by 14.8% of their owners (39 persons).

Translation by: Marvel

Přílohy:

Charakteristiky souboru respondentů

Příloha č. 1

Pohlaví respondentů

<i>Pohlaví:</i>	<i>abs.</i>	<i>%</i>
muž	1458	47,3
žena	1534	49,8
neuvedeno	90	2,9
Celkem	3082	100

Příloha č. 2

Věk respondentů

<i>Věk:</i>	<i>abs.</i>	<i>%</i>
15 - 29 let	914	29,6
30 - 39 let	538	17,5
40 - 49 let	567	18,4
50 - 59 let	549	17,8
60 - 79 let	514	16,7
Celkem	3082	100

Příloha č. 3

Rodinný stav respondentů

<i>Rodinný stav:</i>	<i>abs.</i>	<i>%</i>
svobodný/á	825	26,8
ženatý/vdaná	1499	48,6
žije s partnerem (druh/družka)	240	7,8
rozvedený/á nebo žijí odděleně	297	9,6
vodvec/vdova	211	6,9
neví, bez odpovědi	10	0,3
Celkem	3082	100

Příloha č. 4

Nejvyšší ukončené vzdělání respondentů

<i>Vzdělání:</i>	<i>abs.</i>	<i>%</i>
základní	629	20,4
středoškolské bez maturity	579	18,8
středoškolské s maturitou	1588	51,5
vysokoškolské	282	9,2
neuvedeno	4	0,1
Celkem	3082	100

Příloha č. 5

Počty respondentů - dělení podle vyšších územně správních celků ČR

	<i>abs.</i>	<i>%</i>
Praha	300	9,7
Středočeský kraj	348	11,3
Jihočeský kraj	200	6,5
Plzeňský kraj	167	5,4
Karlovarský kraj	88	2,9
Ústecký kraj	249	8,1
Liberecký kraj	119	3,9
Královéhradecký kraj	185	6,0
Pardubický kraj	142	4,6
Vysočina	155	5,0
Jihomoravský kraj	374	12,1
Olomoucký kraj	204	6,6
Zlínský kraj	266	8,6
Moravskoslezský kraj	285	9,3
Celkem	3082	100

Příloha č. 6

Velikost místa bydliště respondentů

	<i>abs.</i>	<i>%</i>
do 999 obyvatel	528	17,1
1 000-4 999 obyvatel	590	19,2
5 000-19 999 obyvatel	596	19,3
20 000-99 999 obyvatel	777	25,2
100 000 obyv. a více	591	19,2
Celkem	3082	100

Příloha č. 7

Zaměstnání respondentů

	<i>abs.</i>	<i>%</i>
pracuje	1903	61,7
hledá práci (nezaměstnaný)	125	4,1
v domácnosti	86	2,8
ve starobním, invalid- ním důchodu	571	18,5
studující	335	10,9
mateřská dovolená	26	0,8
jiné	21	0,7
bez odpovědi	15	0,5
Celkem	3082	100

Příloha č. 8

Respondentem uvedený čistý měsíční příjem jeho domácnosti

	<i>abs.</i>	<i>%</i>
do 8 000 Kč měsíčně	130	4,2
8 001 - 11 000 Kč měs.	226	7,3
11 001 - 15 000 Kč měs	283	9,2
15 001 - 20 000 Kč měs.	488	15,8
20 001 - 25 000 Kč měs.	472	15,3
25 001 - 35 000 Kč měs.	476	15,5
35 001 - 50 000 Kč měs.	178	5,8
více než 50 tis. měsíčně	26	0,8
neuvedeno	803	26,1
Celkem	3082	100

Příloha č. 9

Počet osob v domácnosti respondenta

	<i>abs.</i>	<i>%</i>
1 osoba	428	13,9
2 osoby	905	29,4
3 osoby	792	25,7
4 osoby	773	25,1
5 osob a více	176	5,7
neuvedeno	8	0,2
Celkem	3082	100

Příloha č. 10

Hodnocení úrovně bydlení respondenta tazatelem

	<i>abs.</i>	<i>%</i>
rezidenční oblast s vyšším standardem	213	6,9
rezidenční oblast se středním standardem	2106	68,3
rezidenční oblast s nižším standardem	677	22,0
neuvedeno	86	2,8
Celkem	3082	100

Příloha č. 11

Typ bydlení respondenta

	<i>abs.</i>	<i>%</i>
byt	1758	57,0
dům/domek	1262	40,9
přístřešek	5	0,2
instituce (nemoc.,DD)	12	0,4
jiné nebo neuvedeno	45	1,5
Celkem	3082	100

Příloha č.12a

Počty obětí deliktů mezi respondenty z ČR v různých obdobích během sledovaných pěti let

(2002-2006) (N=3082, z nich; a/ majitelů/uživatelů aut n=2361, b/majitelů/uživatelů motocyklů skútrů, mopedů n=460, c/ majitelů/uživatelů jízdních kol n=2444)

Delikt:	minulých 12 měsíců: 11.05-11.06 x/		období 2002 až listopad 2005		neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu celkem /2002-2006/		% obětí deliktu z majitelů doprav. prostředků
	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	%
krádeže aut	67	30,3	153	69,2	1	0,5	221	100	9,4
krádeže věcí z aut	276	37,9	442	60,7	10	1,4	728	100	30,8
krádeže mopedu, skútru motocyklu	20	36,4	34	61,8	1	1,8	55	100	12,0
krádeže jízdních kol	221	34,3	402	62,4	21	3,3	644	100	26,4

x/ minulých 12 měsíců: listopad 2005-listopad 2006

Příloha č.12b

Počty obětí deliktů mezi respondenty z ČR v různých obdobích během sledovaných pěti let (2002-2006) (N=3082, z nich majitelé/uživatelé chat/chalup n=690 xx/)

	minulých 12 měsíců: 11.05-11.06 x/		období 2002 až listopad 2005		neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu celkem /2002-2006/		% obětí deliktu z 3082 respond.
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	%
vloupání do obydlí	124	30,8	271	67,2	8	2,0	403	100	13,1
vloupání do chaty, chalupy	78	27,9	198	71,0	3	1,1	279	100	40,4xx/
loupežné přepadení	44	33,3	81	61,4	7	5,3	132	100	4,3
krádež osobního majetku	549	49,7	527	47,7	28	2,6	1104	100	35,8
sexuální delikty	64	45,1	73	51,4	5	3,5	142	100	4,6
fyz.napadení/vyhrožování							423	100	13,7

x/ minulých 12 měsíců: listopad 2005-listopad 2006

Příloha č.13

Počty majitelů/uživatelů sledovaných dopravních prostředků užívaných pro soukromé účely a počty majitelů/uživatelů chat/chalup z 3082 v ČR dotázaných osob

Počty majitelů/uživatelů z 3082 osob:		
	abs.	%
automobilu(ů)	2361	76,6
motocyklu, skútru, mopedu	460	14,9
jízdního kola (kol)	2444	79,3
rodinných rekreačních chat/ chalup	690	22,4

Příloha č. 14a

Frekvence zasažení respondentů z ČR deliktem během jednoho roku (listopad 2005-listopad 2006)(N=3082; z nich a/ majitelů/uživatelů aut n=2361, b/ majitelů/uživatelů motocyklů, skútrů a mopedů n=460, c/ majitelů/uživatelů jízdních kol n=2444)

	Respondent se stal obětí deliktu:						5x a vícekrát	neví, bez odpovědi	počet obětí deliktu celkem	% deliktů celkem		
	1x	2x	3x	4x	5x a vícekrát	neví, bez odpovědi						
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%		
krádeže aut	58	86,6	8	11,9	0	0	0	0	1	1,5	67	100
krádeže věcí z aut	197	71,4	63	22,8	10	3,6	4	1,5	2	0,7	276	100
krádeže mopedu, skútru motocyklu	17	85,0	3	15,0	0	0	0	0	0	0	20	100
krádeže jízdních kol	188	85,1	24	10,9	1	0,4	1	0,4	7	3,2	221	100

Příloha č. 14b

Frekvence zasažení respondentů z ČR deliktem během jednoho roku (listopad 2005-listopad 2006)(N=3082; z nich majitelů/uživatelů chat/chalup n=690 x/)

	Respondent se stal obětí deliktu:						5x a vícekrát	neví, bez odpovědi	počet obětí deliktu celkem	% deliktů celkem				
	1x	2x	3x	4x	5x a vícekrát	neví, bez odpovědi								
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%				
vloupání do obydlí	91	73,4	22	17,7	6	4,9	0	0	1	0,8	4	3,2	124	100
vloupání do chaty, chalupy	52	66,7	13	16,7	6	7,7	0	0	3	3,8	4	5,1	78	100
loupežné přepadení	39	88,6	3	6,8	1	2,3	0	0	0	0	1	2,3	44	100
krádež osobního majetku	429	78,1	95	17,3	10	1,8	3	0,6	3	0,6	9	1,6	549	100
sexuální delikty	24	37,5	17	26,6	14	21,9	1	1,6	4	6,2	4	6,2	64	100

Příloha č. 15a

Posouzení respondentů z ČR **subjektivní závažnosti posledního deliktu**, kterého se stali oběťmi během sledovaného období pěti let (2002-2006) (N=3082; z nich a/ majitelů/uživatelů aut n=2361, b/ majitelů/uživatelů motocyklů, skútrů a mopedů n=460, c/ majitelů/uživatelů jízdních kol n=2444)

	Delikt byl:						% obětí deliktu z majitelů doprav. prostředků				
	velmi závažný		docela závažný		ne tak závažný			neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu celkem	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.		%
krádeže aut	152	68,8	50	22,6	5	2,3	14	6,3	221	100	9,4
krádeže věci z aut	102	14,0	272	37,4	307	42,2	47	6,4	728	100	30,8
krádeže mopedu, skútru motocyklu	18	32,7	28	50,9	6	10,9	3	5,5	55	100	12,0
krádeže jízdních kol	98	15,2	298	46,3	168	26,1	80	12,4	644	100	26,4

Příloha č. 15b

Posouzení respondentů z ČR subjektivní závažnosti posledního deliktu, kterého se stali oběťmi během sledovaného období pěti let (2002-2006) (N=3082; z nich majitelů/uživatelů chat/chalup n=690 x/)

	Delikt byl:						% obětí deliktu z 3082 respond.				
	velmi závažný		docela závažný		ne tak závažný			neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu celkem	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.		%
vloupání do obydlí	124	30,8	147	36,5	98	24,3	34	8,4	403	100	13,1
vloupání do chaty/ chalupy	75	26,9	117	41,9	83	29,8	4	1,4	279	100	40,4 x/
loupežné přepadení	51	38,6	46	34,9	24	18,2	11	8,3	132	100	4,3
krádež osob.majetku	179	16,2	430	39,0	402	36,4	93	8,4	1104	100	35,8
sexuální delikty	37	26,1	37	26,1	44	30,9	24	16,9	142	100	4,6
fyz.napadení/vyhrožování	78	18,4	142	33,6	174	41,1	29	6,9	423	100	13,7

Příloha č. 16a

Místo, kde došlo k poslednímu deliktu, jehož se respondenti z ČR stali obětmi během sledovaného období pěti let (2002-2006)
(N=3082; z nich a/ majitelů/uživatelů aut n=2361, b/ majitelů/uživatelů motocyklů, skútrů a mopedů n=460, c/ majitelů/
uživatelů jízdních kol n=2444)

	doma, přímo v bydlišti	v blízkosti domova	na pracovišti	někde ve městě (obci) nebo okolí	jinde v ČR	v zahraničí	neví, bez odpovědi	počet obětí deliktu celkem	% obětí deliktu z majitelů doprav. prostředků
Delikt:	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	%
krádeže aut	80 36,2	48 21,7	13 5,9	41 18,6	25 11,3	0 0	14 6,3	221 100	9,4
krádeže věcí z aut	176 24,2	189 26,0	51 7,0	164 22,5	106 14,6	14 1,9	28 3,8	728 100	30,8
krádeže mopedu, skútru motocyklu	14 25,5	21 38,2	6 10,9	9 16,4	2 3,6	0 0	3 5,4	55 100	12,0
krádeže jízdních kol	255 39,6	145 22,5	30 4,7	120 18,6	24 3,7	3 0,5	67 10,4	644 100	26,4

Příloha č. 16b

Místo, kde došlo k poslednímu deliktu, jehož se respondenti z ČR stali obětmi během sledovaného období pěti let (2002-2006)
(N=3082)

	doma, přímo v bydlišti	v blízkosti domova	na pracovišti	někde ve městě (obci) nebo okolí	jinde v ČR	v zahraničí	neví, bez odpovědi	počet obětí deliktu celkem	% obětí deliktu z 3082 respond.
Delikt:	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	%
loupežné přepadení	8 6,1	38 28,8	9 6,8	49 37,1	19 14,4	1 0,7	8 6,1	132 100	4,3
krádež osobního majetku	45 4,1	147 13,3	180 16,3	485 43,9	132 12,0	39 3,5	76 6,9	1104 100	35,8
sexuální delikty	18 12,7	15 10,6	33 23,2	40 28,2	11 7,7	4 2,8	21 14,8	142 100	4,6
fyz.napadení/vyhrožování	86 20,3	99 23,4	51 12,1	140 33,1	25 5,9	3 0,7	19 4,5	423 100	13,7

Příloha č. 17a

Ohlášení policii posledního deliktu, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let (2002-2006) (N=3082; z nich a/ majitelů/uživatelů aut n=2361, b/ majitelů/uživatelů motocyklů, skútrů a mopedů n=460, c/ majitelů/uživatelů jízdních kol n=2444)

	ano		ne		neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu celkem		% obětí deliktu z majitelů doprav. prostředků
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	%
krádeže aut	194	87,8	8	3,6	19	8,6	221	100	9,4
krádeže věcí z aut	460	63,2	234	32,1	34	4,7	728	100	30,8
krádeže mopedu, skútru motocyklu	49	89,1	3	5,5	3	5,4	55	100	12,0
krádeže jízdních kol	414	64,3	158	24,5	72	11,2	644	100	26,4

Příloha č. 17b

Ohlášení policii posledního deliktu, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let (2002-2006)(N=3082; z nich majitelů/uživatelů chat/chalup n=690 x/)

	ano		ne		neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu celkem		% obětí deliktu z 3082 respond.
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	%
vloupání do obydlí	309	76,7	63	15,6	31	7,7	403	100	13,1
vloupání do chaty, chalupy	234	83,9	41	14,7	4	1,4	279	100	40,4 x/
loupežné přepadení	86	65,2	34	25,7	12	9,1	132	100	4,3

krádež osob.majetku	427	38,7	594	53,8	83	7,5	1104	100	35,8
sexuální delikty	31	21,8	90	63,4	21	14,8	142	100	4,6
fyz.napadení/vyhrožování	112	26,5	289	68,3	22	5,2	423	100	13,7

Příloha č. 18

Spokojenost s prací policie po ohlášení posledního deliktu, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let (2002-2006) (N=3082; z nich majitelů/uživatelů aut n=2361 x/, majitelů/uživatelů chat/chalup n=690 xx/)

Delikt:	ano		ne		neví, bez odpovědi		počet obětí, kt. delikt ohlásily policii	
	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
krádež věcí z auta	193	42,0	219	47,6	48	10,4	460x/	100
vloupání do chaty, chalupy	125	53,4	95	40,6	14	6,0	234xx/	100
vloupání do obydlí	158	51,1	124	40,1	27	8,8	309	100
loupežné přepadení	30	34,9	48	55,8	8	9,3	86	100
sexuální delikty	8	25,8	18	58,1	5	16,1	31	100
fyz.napadení/vyhrožování	53	47,3	47	42,0	12	10,7	112	100

Příloha č. 19

Důvody nahlášení policii deliktu, kterého se respondenti z ČR stali naposledy obětmi - během sledovaného období pěti let (2002 - 2006). /Oběti mohly uvést více odpovědí./ N= 3082; z nich majitelé/uživatelé aut n=2361 x/, majitelé chat/chalup n=690 xx/

D ů v o d y																		
	získat zpět majetek		kvůli pojišťovně		trestné činy, vážné události by měly být nahlášený		aby pachatel byl chycen/ potrestán		zabránit opakování		získat pomoc		jiné		neví, bez odpovědi		počet odpovědí	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
krádež věci z auta	286	27,2	177	16,8	189	18,0	242	23,0	101	9,6	41	3,9	10	0,9	6	0,6	1052x/	100
vloupání do obydlí	178	21,2	138	16,5	158	18,9	190	22,7	137	16,3	32	3,8	5	0,6	0	0	838	100
loupežné přepadení	39	17,7	9	4,1	51	23,2	56	25,4	34	15,5	27	12,3	2	0,9	2	0,9	220	100
sexuální delikty	2	3,3	7	11,7	13	21,7	16	26,7	17	28,3	5	8,3	0	0	0	0	60	100
fyz.napadení/vyhrožování	6	2,6	5	2,2	49	21,2	60	26,0	70	30,3	32	13,8	6	2,6	3	1,3	231	100
vloupání do chaty/ chalupy	114	18,8	134	22,0	108	17,8	132	21,7	101	16,6	16	2,6	3	0,5	0	0	608xx/	100

Příloha č. 20

Důvody nespokojenosti respondentů z ČR s prací policistů, když jim nahlásili poslední delikt, kterého se stali obětmi během sledovaného období pěti let (2002 - 2006). /Oběti mohly uvést více odpovědí./ N= 3082; z nich majitelé/uživatelé aut n=2361 x/, majitelé chat/chalup n=690 xx/

D ů v o d y												
	neudělali vše, co mohli	nezajímalo je to	nezatkli a ani nenalezli pachatele	nenašli můj majetek	nedosta- tečně mne infor- movali	nechovali se ke mně dobře	dorazili pozdě	jiné	neví, bez odpovědi	počet odpovědí		
Delikt:	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	
krádež věci z auta	83 16,8	43 8,7	145 29,4	138 27,9	28 5,7	21 4,2	31 6,3	4 0,8	1 0,2	494x/ 100		
vloupání do obydlí	61 21,1	13 4,5	87 30,1	76 26,3	22 7,6	11 3,8	16 5,6	3 1,0	0 0	289 100		
loupežné přepadení	23 19,5	13 11,0	32 27,1	22 18,7	8 6,8	11 9,3	9 7,6	0 0	0 0	118 100		
sexuální delikty	6 17,1	6 17,1	5 14,3	2 5,7	2 5,7	10 28,6	1 2,9	3 8,6	0 0	35 100		
fyz.napadení/vyhrožování	33 34,4	16 16,7	15 15,6	2 2,1	5 5,2	16 16,7	5 5,2	4 4,1	0 0	96 100		
vloupání do chaty, chalupy	52 21,0	17 6,9	69 27,9	58 23,5	19 7,7	12 4,9	15 6,1	5 2,0	0 0	247xx/ 100		

Příloha č. 20 A

Důvody nespokojenosti respondentů z ČR s prací policistů, když jim nahlásili poslední delikt, kterého se stali obětmi během sledovaného období pěti let (2002 - 2006). N= 3082; z nich majitelé/uživatelé aut n=2361, majitelé chat/chalupy n=690. /Oběti mohly uvést více odpovědí./

	Důvody nespokojenosti obětí s prací policistů											počet obětí, kt.delikt policii ohlásily a byly s její prací nespokojeny	% nespokojených obětí s prací policie z obětí, které delikt policii ohlásily								
	neudělali vše, co mohli	nezajímalo je to	nezatkli a ani nenalezli pachatele	ne našli můj majetek	nedosta- tečně mne infor- movali	nechova- li se ke mně dobře	dorazili pozdě	jiné	neví, bez odpovědi												
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	%						
krádež věci z auta	83	37,9	43	19,6	145	66,2	138	63,0	28	12,8	21	9,6	31	14,2	4	1,8	1	0,5	219	100	47,6
vloupání do obydlí	61	49,2	13	10,5	87	70,2	76	61,3	22	17,7	11	8,9	16	12,9	3	2,4	0	0	124	100	40,1
vloupání do chaty, chalupy	52	54,7	17	17,9	69	72,6	58	61,1	19	20,0	12	12,6	15	15,8	5	5,2	0	0	95	100	40,6
loupežné přepadení	23	47,9	13	27,1	32	66,7	22	45,8	8	16,7	11	22,9	9	18,8	0	0	0	0	48	100	55,8
sexuální delikty	6	33,3	6	33,3	5	27,8	2	11,1	2	11,1	10	55,6	1	5,6	3	16,7	0	0	18	100	58,1
fyz.napadení/vyhrožování	33	70,2	16	34,0	15	31,9	2	4,3	5	10,6	16	34,0	5	10,6	4	8,5	0	0	47	100	42,0

Příloha č. 21

Důvody nenahlášení policii deliktu, kterého se respondenti z ČR stali naposledy oběťmi během sledovaného období pěti let (2002 - 2006). /Oběti mohly uvést více odpovědí./ N= 3082; z nich majitelé/uživatelé aut N=2361 x/, majitelé chat/chalupy n=690 xx/

D ů v o d y														
	nebylo to nic vážného	vyřešil/a jsem to sám/a, pachatele znám	policie nebyla potřeba	nahlášeno jiné státní či soukromé instituci	vyřešila to moje rodina	nejsem pojištěn	nedosta- tek důkazů	policie s tím nic stejně neudělá	strach z policie	strach z odvety pachatele	jiné	neví, bez odpo- di	počet odpovědí	
Delikt:	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %
krádeže věcí z auta	78 20,9	10 2,7	38 10,2	3 0,8	10 2,7	31 8,3	81 21,7	100 26,8	8 2,2	9 2,4	0 0	5 1,3	373x/ 100	
vloupání do obydlí	19 18,3	9 8,6	9 8,6	2 1,9	6 5,8	9 8,6	18 17,3	26 25,0	0 0	1 1,0	3 3,0	2 1,9	104 100	
loupežné přepadení	6 12,0	6 12,0	5 10,0	1 2,0	1 2,0	2 4,0	9 18,0	11 22,0	2 4,0	5 10,0	2 4,0	0 0	50 100	
sexuální delikty	9 6,1	17 11,4	20 13,4	6 4,0	10 6,7	1 0,7	17 11,4	31 20,8	10 6,7	21 14,1	7 4,7	0 0	149 100	
fyz.napad./vyhrožov.	46 10,0	69 14,8	74 15,9	16 3,4	34 7,3	6 1,3	56 12,0	99 21,3	12 2,6	44 9,5	5 1,1	4 0,8	465 100	
vloupání do chaty/ chalupy	14 18,6	3 4,0	11 14,7	0 0	2 2,7	11 14,7	11 14,7	19 25,3	1 1,3	0 0	1 1,3	2 2,7	75xx/ 100	

Příloha č. 21 A

Důvody nenahlášení policii deliktu, kterého se respondenti z ČR stali naposledy oběťmi během sledovaného období pěti let (2002 - 2006). N= 3082; z nich majitelé/uživatelé aut N=2361, majitelé/uživatelé chat/chalupy n=690. /Oběti mohly uvést více odpovědí./

Delikt:	Důvody, proč oběti delikt policistům nenahlásily												počet obětí , kt. delikt policii nenahlásily
	nebylo to nic vážného	vyřešil/a jsem to sám/a, pachatele znám	policie nebyla potřeba	nahlášeno jiné státní či soukromé instituci	vyřešila to moje rodina	nejsem pojištěn	nedosta- tek důkazů	policie s tím nic stejně neudělá	strach z policie	strach z odvety pachatele	jiné	neví, bez odpo- di	
	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %
krádež věci z auta	78 33,3	10 4,3	38 16,2	3 1,3	10 4,3	31 13,2	81 34,6	100 42,7	8 3,4	9 3,8	0 0	5 2,1	234 100
vloupání do obydlí	19 30,2	9 14,3	9 14,3	2 3,2	6 9,5	9 14,3	18 28,6	26 41,3	0 0	1 1,6	3 4,8	2 3,1	63 100
vloupání do chaty/chalupy	14 34,2	3 7,3	11 26,8	0 0	2 4,8	11 26,8	11 26,8	19 46,3	1 2,4	0 0	1 2,4	2 4,9	41 100
loupež. přepadení	6 17,6	6 17,6	5 14,7	1 2,9	1 2,9	2 5,9	9 26,5	11 32,4	2 5,9	5 14,7	2 5,9	0 0	34 100
sexuální delikty	9 10,0	17 18,9	20 22,2	6 6,7	10 11,1	1 1,1	17 18,9	31 34,4	10 11,1	21 23,3	7 7,8	0 0	90 100
fyz.napad./vyhrožov.	46 15,9	69 23,9	74 25,6	16 5,4	34 11,8	6 2,1	56 19,4	99 34,3	12 4,2	44 15,2	5 1,7	4 1,4	289 100

Příloha č. 22

Vybavení pachatele zbraní - u posledního deliktu, kterého se stali respondenti z ČR oběťmi během sledovaných pěti let /2002-2006/, N=3082

	Pachatel byl vybaven zbraní:							
	ano		ne		neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
loupežné přepadení	31	23,5	65	49,2	36	27,3	132	100
sexuální delikty	15	10,6	103	72,5	24	16,9	142	100
fyz.napadení/vyhrož.	54	12,8	302	71,4	67	15,8	423	100

Příloha č. 23

Použití zbraně proti oběti v případě, že pachatel deliktu byl vyzbrojen - u posledního deliktu, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let /2002-2006/, N=3082

	Zbraň byla pachatelem proti oběti použita:							
	ano		ne		neví, bez odpovědi		počet obětí, na které za- útočil pachatel, kt. měl zbraň	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
loupežné přepadení	13	41,9	17	54,9	1	3,2	31	100
sexuální delikty	7	46,7	8	53,3	0	0	15	100
fyz.napadení/vyhrož.	23	42,6	30	55,6	1	1,8	54	100

Příloha č. 24

Počet pachatelů u deliktů, kterých se naposledy respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let /2002-2006/, N=3082

	Počet pachatelů, kteří spáchali delikt:									
	jeden pachatel		dva pachatelé		tři nebo více pachatelů		neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu celkem	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
loupežné přepadení	57	43,2	47	35,6	13	9,8	15	11,4	132	100
sexuální delikty	100	70,4	11	7,8	8	5,6	23	16,2	142	100
fyz.napadení/vyhrož.	268	63,4	90	21,3	45	10,6	20	4,7	423	100

Příloha č. 25

Typ zbraně, kterou byl/i pachatel/é vybaven/i - u posledního deliktu, kterého se stali respondenti z ČR oběťmi během sledovaných pěti let / 2002-2006/, N=3082

	Typ zbraně použité proti oběti:											
	nůž		střelná zbraň		jiná zbraň		něco, co se dá použít jako zbraň		neví, bez odpovědi		počet obětí, na které zaútočil pachatel, kt. měl zbraň	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
loupežné přepadení	20	64,5	3	9,7	5	16,1	3	9,7	0	0	31	100
sexuální delikty	9	60,0	4	26,6	1	6,7	1	6,7	0	0	15	100
fyz.napadení/vyhrož.	25	46,3	7	13,0	12	22,2	8	14,8	2	3,7	54	100

Příloha č. 26

Výpověď obětí o tom, zda a jak znaly pachatele - u posledního deliktu, kterého se stali respondenti z ČR obětmi během sledovaných pěti let /2002-2006/, N= 3082

	Oběť pachatele deliktu:											
	neznala		znala podle vidění		znala jménem		pachatele neviděla		neví, bez odpovědi		počet obětí deliktu	
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
loupežné přepadení	88	66,7	12	9,1	4	3,0	14	10,6	14	10,6	132	100
sexuální delikty	56	39,4	13	9,2	44	31,0	3	2,1	26	18,3	142	100
fyz.napadení/vyhrož.	142	33,6	79	18,7	168	39,7	8	1,9	26	6,1	423	100

Příloha č. 27

Názor obětí deliktů na užitečnost instituce specializované na pomoc obětem trestných činů. Vyjádření se k poslednímu deliktu, kterého se respondenti z ČR stali oběťmi během sledovaných pěti let /2002-2006/. (N=3082) (Odpovídaly oběti, které nevyužily služeb takové organizace, i když o její existenci věděly.)

	Specializovaná instituce na pomoc obětem tr.činnosti:						počet obětí deliktu	
	byla by neužitečná		byla by užitečná		neví, bez odpovědi			
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
vloupání do obydlí	97	52,2	43	23,1	46	24,7	186	100
vloupání do chaty/ chalupy	74	52,1	29	20,4	39	27,5	142x/	100
loupežné přepadení	20	31,3	21	32,8	23	35,9	64	100
sexuální delikty	18	26,5	34	50,0	16	23,5	68	100
fyz.napadení/vyhrožování	94	44,8	49	23,3	67	31,9	210	100

x/ týká se majitelů/uživatelů chat a chalup (N=690)

Příloha č. 28

Názor obětí deliktů na to, zda incident byl trestným činem. Vyjádření se k poslednímu deliktu, kterého se stali respondenti z ČR oběťmi během sledovaných pěti let /2002-2006/, N=3082

	Jednalo se o trestný čin:						počet obětí deliktu	
	ano		ne		neví, bez odpovědi			
Delikt:	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
sexuální delikty	69	48,6	35	24,6	38	26,8	142	100
fyz.napadení/vyhrožování	188	44,4	140	33,1	95	22,5	423	100

Příloha č. 29

Počet obětí deliktů v období pěti let (2002-2006) ve vyšších územně správních celcích ČR. (Údaje se týkají posledního deliktu, pokud se respondenti z ČR stali obětmi téhož deliktu vícekrát během sledovaného pětiletého období.) N=3082

Vyšší územně správní celky:	krádež auta*	krádež věci z auta*	krádež motocyklu apod.*	krádež jízdního kola*	vloupání do obydlí	vloupání do chaty/ chalupy*	loupežné přepadení vč.pokusu	krádež osobní věci	sexuální delikt	fyzické napadení/ výhrůžky
	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %	abs. %
Praha	41 18,6	115 15,8	8 14,6	58 9,0	72 17,9	58 20,8	25 18,9	143 13,0	12 8,5	42 9,9
Středočeský kraj	28 12,7	87 12,0	8 14,6	97 15,1	46 11,4	38 13,6	14 10,6	134 12,1	20 14,1	48 11,4
Jihočeský kraj	10 4,5	33 4,5	4 7,3	28 4,3	12 3,0	10 3,6	7 5,3	46 4,2	7 4,9	24 5,7
Plzeňský kraj	5 2,3	42 5,8	0 0	25 3,9	29 7,2	7 2,5	8 6,1	66 6,0	9 6,3	34 8,0
Karlovarský kraj	8 3,6	20 2,7	0 0	13 2,0	5 1,2	5 1,8	3 2,3	28 2,5	5 3,5	11 2,6
Ústecký kraj	20 9,1	68 9,3	7 12,7	61 9,5	51 12,7	33 11,8	10 7,6	83 7,5	8 5,6	38 9,0
Liberecký kraj	10 4,5	20 2,7	1 1,8	13 2,0	11 2,7	4 1,4	2 1,5	46 4,2	7 4,9	13 3,1
Královéhradecký kraj	10 4,5	40 5,5	5 9,1	45 7,0	23 5,7	12 4,3	3 2,3	65 5,9	5 3,5	28 6,6
Pardubický kraj	5 2,3	29 4,0	2 3,6	31 4,8	9 2,2	14 5,0	2 1,5	50 4,5	6 4,2	17 4,0
Vysočina	12 5,4	27 3,7	10 18,2	38 5,9	24 6,0	19 6,8	5 3,8	58 5,2	6 4,2	21 5,0
Jihomoravský kraj	25 11,3	93 12,8	1 1,8	72 11,2	37 9,2	37 13,3	16 12,1	117 10,6	17 12,0	36 8,5
Olomoucký kraj	14 6,3	26 3,6	4 7,3	46 7,1	19 4,7	12 4,3	14 10,6	68 6,2	5 3,5	20 4,7
Zlínský kraj	15 6,8	64 8,8	3 5,4	60 9,3	33 8,2	17 6,1	11 8,3	106 9,6	14 9,9	50 11,8
Moravskoslezský kraj	18 8,1	64 8,8	2 3,6	57 8,9	32 7,9	13 4,7	12 9,1	94 8,5	21 14,9	41 9,7
Celkem obětí	221 100	728 100	55 100	644 100	403 100	279 100	132 100	1104 100	142 100	423 100

* týká se specifických podsouborů respondentů (počty osob v nich viz blíže příloha č. 13)

Příloha č. 30

Míra ohlášení policii deliktů, kterých se respondenti z ČR stali oběťmi - za období pěti let (2002 - 2006), dělení podle vyšších územně správních celků ČR. (Údaje se týkají posledního deliktu, pokud se respondenti stali oběťmi téhož deliktu vícekrát během sledovaného pětiletého období.) N=3082

Vyšší územně správní celky:	Krádež auta*		Krádež věcí z auta*		Krádež motocyklu apod.*		Krádež jízdního kola*		Vloupání do obydlí		Vloupání do chaty/chalupy*		Loupežné přepadení vč. pokusu		Krádež osobní věci		Sexuální delikt		Napadení/výhrůžky	
	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%	abs.	%
Praha	34	82,9	70	60,9	7	87,5	40	69,0	57	79,2	54	93,1	19	76,0	58	40,6	4	33,3	10	23,8
Středočeský kraj	26	92,9	57	65,5	8	100	64	66,0	38	82,6	34	89,5	9	64,3	52	38,8	2	10,0	13	27,1
Jihočeský kraj	8	80,0	19	57,6	2	50,0	18	64,3	11	91,7	9	90,0	5	71,4	19	41,3	1	14,3	8	33,3
Plzeňský kraj	3	60,0	18	42,9	0	0	15	60,0	19	65,5	7	100	3	37,5	17	25,8	1	11,1	4	11,8
Karlovarský kraj	7	87,5	15	75,0	0	0	9	69,2	4	80,0	5	100	1	33,3	10	35,7	0	0	2	18,2
Ústecký kraj	15	75,0	38	55,9	7	100	38	62,3	32	62,7	27	81,8	7	70,0	31	37,4	1	12,5	7	18,4
Liberecký kraj	10	100	11	55,0	1	100	6	46,2	7	63,6	1	25,0	1	50,0	19	41,3	1	14,3	4	30,8
Královéhradecký kraj	9	90,0	30	75,0	4	80,0	24	53,3	18	78,3	10	83,3	3	100	28	43,1	3	60,0	14	50,0
Pardubický kraj	4	80,0	15	51,7	2	100	18	58,1	8	88,9	12	85,7	0	0	11	22,0	2	33,3	5	29,4
Vysočina	12	100	23	85,2	9	90,0	25	65,8	21	87,5	17	89,5	4	80,0	26	44,8	1	16,7	6	28,6
Jihomoravský kraj	24	96,0	60	64,5	1	100	45	62,5	28	75,7	28	75,7	12	75,0	51	43,6	9	52,9	10	27,8
Olomoucký kraj	13	92,9	19	73,1	3	75,0	36	78,3	15	78,9	9	75,0	8	57,1	27	39,7	1	20,0	8	40,0
Zlínský kraj	13	86,7	47	73,4	3	100	44	73,3	25	75,8	12	70,6	8	72,7	41	38,7	0	0	13	26,0
Moravskoslezský kraj	16	88,9	38	59,4	2	100	32	56,1	26	81,3	9	69,2	6	50,0	37	39,4	5	23,8	8	19,5
Celkem obětí	194	87,8	460	63,2	49	89,1	414	64,3	309	76,7	234	83,9	86	65,2	427	38,7	31	21,8	112	26,5

* týká se specifických podsouborů respondentů (počty osob v nich viz blíže příloha č. 13)

**Zkušenosti obyvatel České republiky s některými delikty
- výsledky viktimologického výzkumu**

Autor: PhDr. Milada Martinková, CSc.
Vydavatel: Institut pro kriminologii a sociální prevenci
Nám. 14. října 12, 150 21 Praha 5
Určeno: Pro odbornou veřejnost
Tiskárna: Vydavatelství KUFR – František Kurzweil
Naskové 3, Praha 5
Dáno do tisku: listopad 2007
Vydání: první
Náklad: 170 výtisků

www.kriminologie.cz

ISBN 978-80-7338-064-9